

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 60^ο

ΑΡ 273

ΚΑΤΑΘΕΣΑΤΕ
ΤΑ
ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ
ΕΙΣ ΤΟ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΤΗΣ
ΛΑΪΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
5%
ΤΑΧΥΤΗΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

Ο καλύτερος
επιτραπέσιος
ΟΙΝΟΣ από
σταφύλι ΣΑ-
ΒΑΤΙΑΝΟ
ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ
ΛΕΥΚΟΣ

ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ
1) 2 και 5 δακάδων

ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ
εις ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ
1 δακάς και 100
δραμίων.

Η ΟΚΑ ΔΡΑΧ. 10

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ
"Ανο των 3 δαμιτζανών
ΠΡΑΤΗΡΙΑ:
ΑΘΗΝΩΝ: ΣΥΡΑ ΠΕΣΜΑΤΟΓΛΩΓ 6
Τηλεφ. 14-74
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΝΟΤΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-80

"Αριστον άβλαβές
"Αμερικανικόν
"Αντιδρωτικόν
ΖΗΤΗΣΑΤΕ 10

Ο·D·O·R·O·N·O

ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ

Πριν αγοράσετε την εμβρέλλα σας
έπισκεφθήτε το καλλιτεχνικόν ερ-
γοστάσιον εμβρελλών
ΚΑΡΑΚΑΣ
29 Μιλτιάδου και Νίκης 18β, (πάρκο Σό-
Αιόλου)—Αθήναι
Πώλησις χονδρική και λιανική
Ιδιαίτερον τμήμα έπισκευής
εμβρελλών

"ΜΙΣ ΕΛΛΑΔΕΣ,"
θα γίνεται άσφαλώς
παγκόσμιαι "ΜΙΣ,"
μόνον με τούς νέ-
ους ελαστικούς κορ-
σέδες του καταστή-
ματος "ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ,"
50 δόδες Σταδίου.
Μόνον ούτω εξα-
σφαλίζεται την ευ-
γραμμίαν του σώ-
ματος δημιουργού-
σαι τελείας καλλι-
τεχνικής γραμμής
και πλήρη υγιειαν.
ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ
50 δόδες Σταδίου 50—ΑΘΗΝΑΙ

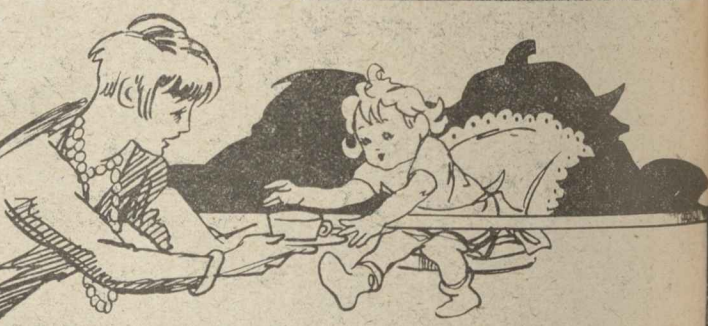
Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ
Χειρουργός: δοντοίατρος ΠΑΡΙ-
ΣΙΩΝ. "Επί τετραετίαν εις Παρι-
σίους σπουδάζας. "Ολοήμερος
και άγώνιος θεράπων παθήσεων
στόματος και δόντων. Ο δ λ' η-
πιδασκάλος δυσσομιάν και
Ρυορθέας ταχέως.
Χαλκοκονδύλη 44.

"Αγοράζετε όλοι την «Οικο-
γένειαν».

ΤΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
Καταπολεμούσαι τὰ έωι των δόντων έσκαδίσματα
Θέλετε να έχετε λευκότερους,
φωαιότερους δόντας. "Ιδου μία
νέα μέθοδος όπως τό επιτύχετε.
"Εάν ζητήτε νέν ανισορμιά
και νέα θέληση, δοκιμάσατε
τον νέον τούτον τρόπον.
Ψάψατε τους δόντας σας
διά της γλώσσης, και θα αισθαν-
θήτε την παρουσίαν έπικαδίσ-
ματος: έν είδος όλοσθίου έπι-
σώματος.
"Εφ' όσον τα έπικαδίσματα
διατηρούνται έπ' των δόντων,
τό μειδιάμα σας είνε έστερμη-
νον πάση χάριτι.
Σήμερον έφευρέθη ή Πρωτο-
νέον είδος δοντοιατρικής. Απο-
συνθέτει τα έπικαδίσματα δια-
ρει τοις δόντας σκαδίσματος.
Δοκιμάσατε την Πρωτο-
"Ιδείτε πόσον καίθαροι γίνονται
οί δόντες σας κατόπιν χάριτι.
"Ολίγον μισόν χρόνον τής έπι-
τόπιας ταύτης θα σάς κατα-
πειση και' όλοσθίου περί της
αποτελεσματικότητος της.
"Αγοράσατε σήμερον την όδον-
τοιατρικήν μίσην.

Persolenti
ΚΑΤΑΘΕΒΗ
ΣΗΜΑ
ΠΕΨΟΝΤΕΝ ή νέα "Αμερικανική δοντοιατρική
Γ' εν. "Αντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, Πλατεία Ομόνοιας 3-4

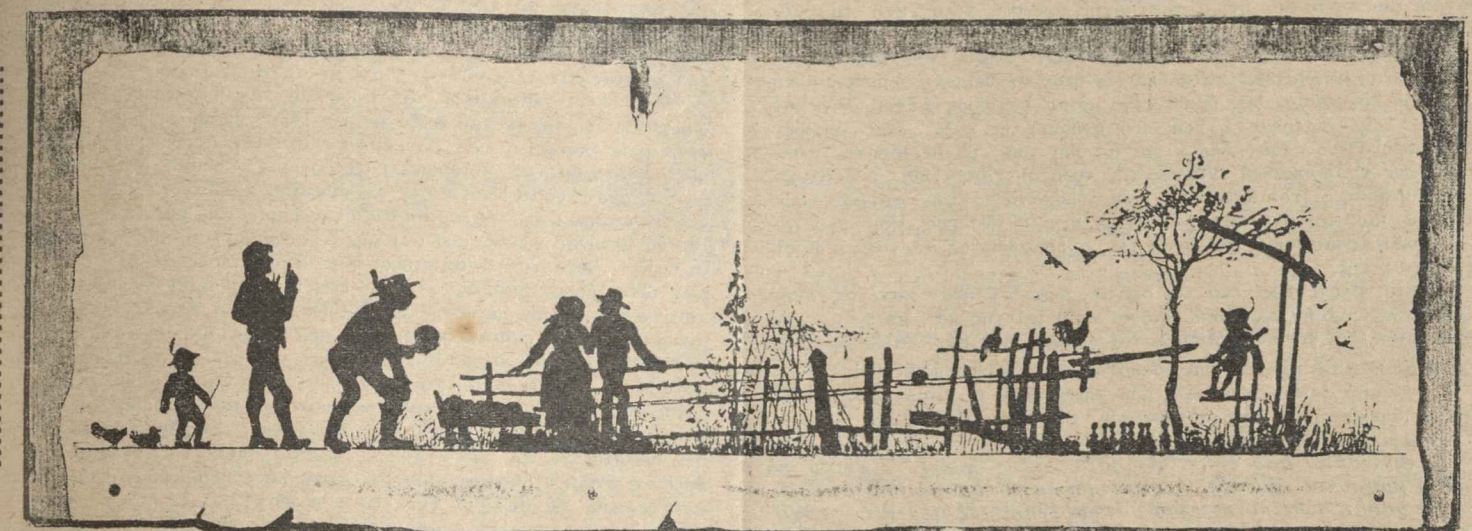

Και Σεις που είσατε μεγάλος, πολύ δε περισσότερον τό
παιδί σας, όταν του διαλύσατε τό
ΠΟΥΡΓΟΚΑΝΤΙ
στό γάλα του, στον καφέ του, στο τσάι του, σ' έτι δήποτε
τέλος ύγρό, δέν θα καταλάβη ποτέ πως του δίδετε κα-
θάρσιο. Μην τό βασανίζετε λοιπόν με άλλα καθαρτικά, τα
όποια μένον στις ρεκλამές είνε εύληπτα, ενώ στην πραγ-
ματικότητα είνε άηδέστατα και πολλάκις δέν ένεργούν.

Τά προηγούμενα φύλλα του «Μπουκέτου» τιμώνται πρός
3 δραχμάς έκαστον.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΖΟΡΖ ΜΠΑΣΤΑΡ

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥ

(Αφιερώνεται στας μητέρας, τας σύζυγους, τας αδελφάς που-
χασαν τούς αγαπημένους των σε μακρινά πεδία μάχων)
Αι αυτές που ή φαντασία ήτερονόμει σ' ένα σοφό θλιβερό και πέν-
θιμα πράγματα, που ή καρδιά θρηνημίζεται, καθόρθωσε τέλος να
καταπαύσθην κάποις τόν πόνο της, να καταπνίξη τούς φόβους της και
τις άνησιχίες της.

Μολαταύτα τό σπίτι τώρα, τό τόσο χαρούμενο πριν, της φαινόταν
άδειο και θλιβερό!
Και μολονότι έννοιωθε την ανάγκη ν' αντιδράση σ' αυτή την έ-
λπιμονή και καταθλιπτική σκέψη τού χωρισμού, δέν κατορθώσε να κυ-
ριοσχήση έντελώς στον έαυτό της. "Η όγεια της άρχισε να κλονίζεται.
Οί συγγενείς της, για να την κάνουν να λησμονήση και να διώξη
αυτές τις θλιβερές σκέψεις δέν την άφηναν να μένη
μόνη ποτέ, την ένθουζαν παντού, στο θέατρο, στους
χορούς, σε διάφορες φιλικές συναναστροφές.
Στην άρχή τούς άκολουθούσε με προθυμία, έ-
πειτα όμως, άγανακτισμένη με τόν ίδιο της τόν έ-
αυτό, ήδησμένη από την κοσμική ζωή, κλείστηκε
στο σπίτι της, προτιμώντας την μοναξιά που ται-
ριαζε τόσα πολύ με την ψυχική της κατάσταση.

Επειτα από λίγους μήνες μετά την άναχώρησιν
του άνδρος της στην "Ινδοκίνα, ή κ. Ραμέλ ένέ-
νησε ένα κοριτσάκι.
Τό γεγονός αυτό χαροποίησε την πληγωμένη
μητέρα της και ήκανοποίησε τούς μητρικούς της πό-
θους. Μά πως θ' άναμείνη αυτή τη χαρούμενη
είδησιν στον άνδρα της; Μήπως ήθελε άκούσας τό
μυσό όσον βρισκόταν;
Οί άδελφοί φόβοι, τα καλά προαισθήματα για
τη ζωή του άνδρος της, έξασκοινοδόσαν να βασαν-
ίζουν τη φαντασία της. Πολλές φορές έκαινε
άσπρηγόνητα, παρακαλώντας τό Θεό ν' αϊτά:
"Ο Θεός να τόν φυλάξη από κάθε κακό! Επα-
νελάμβανε με λαχτάρα. "Αλλοίμονο! Τό παιδί έ-
κείνο, την ώρα που ένδυναν από τό σπίτι της, ένα σοφό άνησιχιστι-
κές διαδοσεις χαροποιούσαν στο Πουατι. "Η έφημερίδες άνήγγειλαν
με μεγάλα στοιχεία ότι ή έχθροσφάξες είχαν άρπάξει στην "Γροκίνα
και έδημιούσαν τα όνόματα των νεκρών και των πληγωμένων των
πολέων μάχων. "Ανάμεσα στα όνόματα των πληγωμένων ήταν και τό
όνομα τού πλοίαρχου Ραμέλ. Οί συγγενείς της γυναίκας του έτορξαν
υμνούς στο ήρωικό του Ναυαγίου για να ζητήσουν αναμνηστικά-
κές πληρωφορίες. Τό ήρωικό του έπληροφόρησε ότι τα τραύματα
των πλοιάρχων ήσαν πολύ σοβαρά, δύσκολως, και έντεινε μενίσες
άνησιχίες για τη ζωή του.

Η άσπρηγόνη τότε, με κάθε τρόπο να κρατούσε μυστική αυτή
τη θλίβειν ή έδωκε από τη γυναίκα του, άπομακρυνόντας όσο μπορού-
σαν από τό κοί της κάθε διάφορη έπιστολή.
"Η ήρεσε, γέννησαν... Τα τηλεγραφήματα που έβδαναν
έντοίμως άνήγγειλαν ότι ή
κατάστασις τού Ραμέλ χειρο-
τέρευε όλοένα κ' ότι ή δύνα-
μις του έξασθενούσαν μέρα
με την ήμέρα. "Ο θάνατός
του ήταν άναπόφευκτος. Δέν
ήταν πια παρά ζήτημα πλε-
ον, όσον ίσως... Και τό

Καταλυμένη, συντετριμμένη ή κ. Ραμέλ ανέβηκε γρήγορα με τό
παιδί της σ' ένα σπίτι που τούς περίμενε στο σταθμό και γύρισε στο σπίτι
της, όπου, έκμηδενισμένη τελείως από τόν τόν τόσο σον-
ανητικό και άπόροπτο χωρισμό, αναλόθηκε σε δάκρυα κ' ά-
νοηληγιά...
Ένα πένθιμο προαισθήμα
την έκανε να πιστεύη ότι όλα
πια τελείωσαν γι' αυτήν, ότι
δέν θα ξανάβλεπε ποτέ πια
τόν άνδρα της, ποτέ, ποτέ!
Επειτα από μια νύχτα
φρικτής άγωνίας, μια νύχτα

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Γαλάζης κούταξε τον Λαμπρή μ' άγωνία, προσμένοντας την απάντησή του. Μά κι' ο Λαμπρής βρισκόταν σε δύσκολη θέση, έννοιθε την ίδια άγωνία στην καρδιά του. Μη μπορώντας να συγκρατήσει την άνωτομνησία του ο Γαλάζης, τον ρώτησε σε μια στιγμή:

— Γιατί διατάζετε να μου δώσετε μια απάντηση, κ. Λαμπρή; Σας φέρθηκα σ' αν τίμιος άνθρωπος.

— Ο γνός του Λαμπρή κούνησε λυπημένως το κεφάλι του κι' αποκρίθηκε:

— Να σας απαντήσω;... Μά αυτό δεν εξαρτάται από μένα. Δεν είναι δική μου δουλειά. Είχα να σας διαβάσω τα λόγια του πατέρα μου. Η απάντησή μου μου δώσατε, είνε ελκρινής, το καταλαβαίνω, δεν με προσβάλει, μα τί σημαίνει; Ο πατέρας μου δεν δέχεται συζητήσεις πάνω στο ζήτημα αυτό. Γι' αυτό έχω να σας δώσω μια συμβουλή, μια συμβουλή φιλική, την οποία, σας παρακαλώ, να προσέχετε, να τη σκεφθείτε πολύ. Μη δειχθείτε να συγκλονισθείτε με τον πατέρα μου. Θα σας συντριβή.

— Αν αγαπάτε τη ζωή σας, αν συμπαθείτε την αδελφή μου, πάρτε να το δείχνετε, φέγετε, αν μπορείτε, απ' την Αθήνα. Κινδυνεύετε, αυτό ξέρω να σας πω. Προδίδω τον πατέρα μου αυτή τη στιγμή. Ναι, ναι, μη δειχθείτε να με μετατείσετε γι' αυτό, ξέρω καλά τί λέω. Τό κάνω όμως γιατί έπεισθηκα πως είσαστε άνθρωπος τίμιος. Αυτό είν' όλο... Οποιοσδήποτε άλλος δεν θα συζητούσε καθόλου μαζί σας. Θα τελείωνε διαφορετικά την υπόθεσή αυτή. Φαντάτε λοιπόν και σεις λογικά, φρόνιμα.

Ο Γαλάζης ήταν συγκλονισμένος. Είχε καταλάβει καλά τί συνέβαινε. Καταλάβαινε με τί έντολή είχε πάει σ' αυτόν ο Λαμπρής. Γι' αυτό άνοιξε τον συρτάκι του και βρήκε την κάρτα του αδελφού της Ρόζας.

— Κύριε Λαμπρή, του είπε, θ' ακολουθώ τις συμβουλές σας. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για την καλωσύνη σας. Θα κάμω ό,τι μου λέτε. Όχι όμως για μένα... Λίγο με νοιάζει για τη ζωή μου. Θα σας ακούσω... Θα είμαι επιφυλακτικός. Θα υπομένω, μα χωρίς να πάγω και να ελπίζω...

— Αυτό είναι το πιο φρόνιμο που χέτε να κάμετε, του είπε ο Λαμπρής και σηκώθηκε.

Ο Γαλάζης τον πλησίασε και του είπε, με κάποια δειλία:

— Μου επιτρέψετε να σας σφίξω το χέρι; Ο γνός του Λαμπρή τοίχωσε πρόθυμα το χέρι του.

— Ποτέ δεν θα ξεχάσω την καλωσύνη σας, τα ευγενικά σας αιτήματα, του είπε ο Γαλάζης. Τώρα είμαι πιο ήσυχος. Ελπίζω... Ελπίζω... στο Θεό...

— Θα πω στον πατέρα μου, του είπε ο Λαμπρής, πως φανήκατε ύποπτος, πως θα φύγετε ίσως απ' την Αθήνα. Αυτό είναι, προς το παρόν, το καλύτερο για όλους μας.

— Κάμειτε όπως νομίζετε.

Προχώρησαν μαζί ως την αυλόπορτα, όπου καληνυχτίστηκαν σ' αν παλιό φίλο.

Ο Λαμπρής κατηφόρεσε προς τα κέντρα, θέλοντας να περπατήσει λίγο για να τακτοποιήσει τις σκέψεις του.

Ο Γαλάζης γύρισε στο εργαστήριό του και σωριάστηκε σε μια καρέκλα. Ήταν πια μόνος. Η λύπη, η άγωνία, η απελπισία ποίκιζαν τότε στην καρδιά του, ξεσπώντας τώρα άσυγκρατες. "Είπατε το κεφάλι μου με τα δυό του χέρια, νομίζοντας πως θα το φέρνι το μυαλό!... Να απαντηθώ την άγασή του; Να προδώσω τον έρωτά του, να χάσω τη λατρεμένη του Ρόζα; "Όχι, όχι, ποτέ... Φοβήθηκε στο γυό του Λαμπρή με λεπτότητα, γιατί κι' ο ίδιος του μίλησε μάλ' αν σ' αν φίλος. Μά μέσα τον είχε πάρει την απόφαση του απ' την πρώτη στιγμή. "Όχι, χίλιες φορές όχι! την πρώτη στιγμή. "Ας τον κληρονομήσω, ας τον συνέτριψω, ας τον σκοτώσω. Προτιμούσε να πεθάνω. Ήταν βέβαιος για την άγασή της Ρόζας και δάταν δειλία, δάταν ανανδρεία να την απαρνηθώ...

Είχανε έτσι χαλσινόμενος απ' τις σκέψεις που σφριγγόγιναν στο μυαλό του, ως τα μεσάνυχτα.

Η Ρόζα την άκουγε σ' αν όνειροπαρμένη...

Την κρατούσε σφιχτά στο στήθος της

Η ώρα περνούσε, χωρίς να το νοιώθι. Έξαφνα άκουσε κάποιον ρολόι να σημαίνει δώδεκα. Τινάχτηκε επάνω, φόρεσε το καπέλο του και βγήκε έξω. Πού πήγαινε; Όχι κι' αυτές ήξερε. Αισθάνονταν την ανάγκη να κινηθεί, να τρέξει στο ύπαιθρο, στην έρημιά, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, κάτω από τ' αστέρια του Αθηναϊκού ουρανού. Ένα τεράστιο βάρος κάθονταν πάνω στην καρδιά του και τοίχωνε την ανάσα...

Τρόδξε προς την λεωφόρο Αλεξάνδρας, πήρε τα πέραν αυτής στενosedάκα κι' άνηφόρεσε προς τους λόφους που βρίσκονται επάνω απ' το Πεδίον του Άρεως. Ανάμεσα απ' τα στήθια του δάταν μια λέξη, ή ίδια πάντα, έφέγγεγε πεισματικά, άποφασιστικά:

— Ποτέ!... Ποτέ!...

Σκρόττουσε τη Ρόζα, την πολυαγαπημένη του Ρόζα, και τοίχωνε τα έλλα στην ύπνοια που του περνούσε... Τί είχε γίνει στο σπίτι της; Πως μαθαίνετε το μυστικό τους; Ποιος μοχθηρός, ποιος κακοήγος καλοδελιτής τους πρόδωσε;...

Ήξερε, απ' όσα τοίχε τη ή αγαπημένη του, τον χαρακτήρα του πατέρα της. Και φοβόταν, έτρεμε το φυλλάκιό του, λαχτάριζε μήπως του την βασάνιζαν, μήπως της φερόντουσαν σκληρά, απάνθρωπα. Ας τώξερε αυτό κι' ήταν ικανός να πάη ίσα στο άγονο του Λαμπρή, ή ίδια να τη γλυτώσει απ' τα χέρια του. Θα τον σπώνταν! Μά το προτιμούσε αυτό, το προτιμούσε χίλιες φορές απ' την άνηγία και την άγωνία που του ξέσκιζαν την καρδιά...

Έτσι άνησυχος, έξαλλος, φρενιασμένος έτρεξε, έτρεξε μέσα στο σκοτάδι, μη ξέροντας πού πάει, σ' αν τ' όλογο που άφηνάει και σπύει το χαλινάρι του....

Η ΘΥΛΙΑ

Δεν είχε άδικο ο Γαλάζης ν' άνησυχώ για τη Ρόζα. Ή προσημειώσεις του δεν τον γελούσαν. Την ώρα που ο γνός του Λαμπρή μιλούσε μαζί του στο άτελει του, άγρυπνες σκέψεις συνέβαιναν σ' αν άρχοντικό του Νότιου Λαμπρή.

Η Ρόζα, άνησυχώντας για την άγορησία της μητέρας της πήγε κατέβει να δει τον άνδρα της, θέλησε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι της. Ο πυρετός την παρήγερε και σε μια στιγμή πήδησε επάνω και πέταξε μακριά τον επίδεσμο που είχε στο κεφάλι της.

Η γρηά μαγεύρισα που κάθονταν πλάι στο κρεβάτι της, τρώαξε και οίχτηκε επάνω της.

— Άρχοντοπούλα μου!... Ρόζα μου, παιδί μου, τί έχεις;...

Μά η Ρόζα δεν της έδινε απάντηση. Τα μάτια της φλογουόλουσαν και σπινθίζαν άγρια. Η όσπτη γρηά τη συγκράτησε στα γέφυρα μπράτσα της, συγκρατώνοντας άπ' τη δύναμή της, της γλυκομίλησε, πλάχισε όσο μπορούσε να την αναπλάχισι στο κρεβάτι της, μα δεν το κατάφερε.

Η νέα φαίνονταν άνησυχη, τρομαγμένη. Ζητούσε τη μητέρα της. Την έβαλε τότε να καθίσει σε μια καρέκλα κοντά της, σ' ένα τραπέζι. Και για να την κρατά ήσυχη όσο να ξαναβεί η Λαμπριάννα, άσπασε να της μιλήσει με γλυκά και καλωσύνη:

— Μην κίνης έτσι, καρδούλα μου... Νά, όπου νάνα θ' άνιδη ή μητέρα σου, χορηάρι μου. Όλα θα τελειώσουν όπως θέλει ο άφέντης ο Χριστός, που σε φυλάει και σε σκέπει, κορούλα μου. Γαλήνεψε την καρδιά σου, παιδί μου... Όλα θα ρυθιν δεξιά, Ρόζα μου, να το δεις που σου το λέω...

Η Ρόζα την άκουγε σ' αν όνειροπαρμένη. Τα λόγια της γρηάς έσταζαν βάλαμο στη συντριμμένη της καρδιά. Και σε μια στιγμή, σε μια στιγμή που θιμήθηκε τον άγαπημένο της, έδεινον τον άποιν έλάτρευε και για τον άποιν ύπόφερε, τινάχτηκε επάνω κι' έπεσε στην άγκαλιά της γρηάς μ' αναφύληση:

— Πες μου, πες μου πως δεν θα που χάσουν κακό... άρχισε να της λέει, με τρεμύμενη φωνή. Δεν θα το χάσουν κακό κακό, δεν είν' έτσι;... Γιατί τον άγαπώ... Τον άγαπώ πολύ, τόσο πολύ!... Άν τον χάσω, θα πεθάνω!...

Η γρηά μαγεύρισα δεν ήξερε τί να κάνη. Κρατούσε σφιχτά στο στήθος της τη Ρόζα κι' είχε τ' αυτή της στήθος προς τη σκάλα.

Έξαφνα άκούστηκαν πατήματα. (Άκολουθεί).

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ THEURIET

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΕΚΤΟΥ

ΝΑ χειμώνα που έμενα στη Αιών γνώρισα εκεί έναν άνθρωπο πολύ περίεργο. Τον έλεγαν Ευστάθιο Λοριώ. Ήταν σαραντάρες, πρόσχαρος, με καλή καρδιά, μερίου άναστήματος, με πλατύ μέτωπο και γαλανά μάτια. Έργαζόταν στο δικαστήριο της πόλεως, άλλ' επειδή του έμεναν άρχιτές ώρες διαθέσιμες και είχε εξ' άλλου πολύλη περιουσία, τον είχε πάσει ή μαγία των συλλογών. Έμαίεσε ό,τι του τύχαινε: Σπάνια βιβλία, άρχαία νομίσματα, ρωμαϊκά άγγεια κλπ.

Ήταν άπλός και εύπιστος σ' αν παιδί, όπως συμβαίνει με όλους τους ανθρώπους του είδους του. Είχε παντρεθεί, αλλά δεν έκανε παιδιά. Η γυναίκα του ήταν εύκοισα χιτών, μελαγχρονή, καλοκαμωμένη, πεταχτή, νόστιμη, με ωραία μάτια και χείλη κοραλλένια. Κ' επειδή άγαπούσε υπερβολικά τις διασκεδάσεις, στενωρούσαν να μένη κλεισμένη στο σπιτικό σ' αν της συνοικίας Γκρζε. Ο σύγγος της άντιθέτως σπάνια έβγαινε έξω. Ήταν άπασχολημένος με τις διάφορες συλλογές του, διάβαζε ώρες ολόκληρες κι' άποκοιμόταν διαβάζοντας ή φλυαρούσε με μερικούς γέροντες άρχιτολόγους που τον έπισκεπτόταν ταχτικά κι' ένα νέο δικηγόρο, φίλο του κι' έραστή των παλιών βιβλίων. Ο δικηγόρος αυτός όνομαζόταν Φρεδερίκος Σιμον, πλησίαζε τα τριάντα κι' ήταν άνιπνάντος. Είχε λαμπρό άνάστημα, έξαιρετική εύγλωττία και ημιόταν ως ο καλύτερος δικηγόρος της πόλεως. Κινηούσε πολύ τις γυναίκες, ή όποιες άλλωστε τον έβλεπαν γοητευτικό κι' έπρεπε να χιανείς τα μάτια του τέσσερα δταν τον έμπαζε στο σπίτι του. Πολλές φορές δανειζόταν βιβλία απ' τη βιβλιοθήκη του Λοριώ. Τον έγνώ-

ρια για πρώτη φορά στο σπίτι του Λοριώ. Είχε ρθί εκεί να δει το φίλο του και συγχρόνως για να του έπιστρέψι ένα τόμο του «Δάρνη και της Χλόης», που του τον είχε δανείσει να τον διαβάσει. Το βιβλίο αυτό ήταν δειμένο με κόκκινο μαροκινό πετρί και στολισμένο με εικόνες του Ρεάν.

Αυτό το βιβλίο που βλέπεις, μου έλε με άπερφήνεια ο Λοριώ, δινοντάς μου το στο χέρι, είνε κατινιότατο και προερχεται απ' τη βιβλιοθήκη του δονκός ν' Άρμισι της Λωρραίνης, ο όποιος καταδικάστηκε σε θάνατο την έποχή της τρομοκρατίας και τον άποιν έσπασε ή έρωμένη του, κάποια πλύστρα, που κατόρθωσε να τον φυγαδεύσει την παρομένη της καρατομήσεώς του. Αυτό το βιβλίο το άγόρασα, σχεδόν χάρισμα, από την καρη της γυναίκας που γλύτωσε απ' το θάνατο τον ευσταθίδη της Λωρραίνης. Βρισκόταν σε τρώγιες και πουλούσε τα βιβλία και τα έπαλλά της.

Όταν άρχισα να φυλλάμετώ το βιβλίο, παρήτησα μια περίεργη λεπτομέρεια. Σε πολλές σελίδες κάτω απ' τα γράμματα ύπτηρχαν διάφορες γραμμές ή μικρά σημάδια, καμωμένα άλλα με κόκκινη και άλλα με ύποκρινη μελάνη, σχεδόν δυσδιάκριτη.

Περίεργο πράγμα, ψυθίρισα μ' έκπληξη. Προσέξατε ποτέ αυτή τη λεπτομέρεια του τόμου σας; ρώτησα το Λοριώ, δειχνοντάς του τις σημαδεμένες άράδες.

Ο Σιμον άκούγοντας τα λόγια μου αυτά ταράχτηκε. Το ίδιο συνέβη, όπως άντελήφθη, και με την κ. Λοριώ. Η ώραία μορφή της είχε πάσει μια έκφραση τρώου και άγωνίας. Ο Λοριώ όμως δεν κατάλαβε τίποτα απ' αυτά. Είχε χαμηλώσει τα μάτια και ξεφύλλισε τις σελίδες ψυθιρίζοντας:

— Περίεργο πράγμα, αλήθεια, αλλά το περιεργότερο είνε ότι ή λεπτομέρεια αυτή είχε διαφύγει την προσοχή μου, ως τα σήμερα. Τό είχες προσέξει έσθ, Σιμον;

— Όχι, άποκρίθηκε κοκκινίζοντας ο δικηγόρος, δεν το προσέξα. Σ' αυτό το διάστημα ή γυναίκα του δικαστικού δεν έλεγε λέξη. Είχε σκίσει στο τζάκι κι' άνακάνανε με νευρικήτητα τα έξυλα.

— Έγώ νομίζω, έλε σε λίγο ο Λοριώ μ' έξαπν, ότι κάτω απ' αυτά τα σημεία κρύβεται κάποιο όπουδαίο ιστορικό άίνιγμα κι' έχω την πεποίθηση ότι δεν θ' άφηνσω να βρω το κλειδί αυτής της μυστηριώδους γλώσσας.

Σε λίγες μέρες άντάμωσα το Λοριώ, ο όποιος μ' άπαξε με δύναμη απ' το μαρτύριο κι' άρχισε να μου λέει:

— Άγαπήτ' μου, θυμάσι έκεινο το προχτεσινό βιβλίο; ΄Ε, λοιπόν, σε λίγο θα έχω έξιχινάσει όλο το μυστήριο που κρύβει.

Και βγάζοντας απ' την τσέπη του το άντίτυπο

του «Δάρνη και της Χλόης» πρόσθεσε:

— Νά τί άνακάλυψα ως τώρα: ΄Η γραμμές είνε γραμμένες πάντα με ύποκρινη μελάνη, ενώ τα σημεία είνε με κόκκινη. Αυτό το βιβλίο, χωρίς άλλο, ο δούξ ν' Άρμισι το είχε μαζί του στη φυλακή. Κάθε φορά που τον έπισκεπτόταν ή πλύστρα στο κελλί του, θύ τοι το έπαίρνε και θά τοι το έπέστρεφε κατόαν. Μ' αυτό τον τρόπο χοποιμενε, άσφαλώς, ως μέσον μυστικής άλληλογραφίας μεταξύ των δύο έραστών. Άκόμη δεν κατάφερα να βρω το κλειδί της γλώσσας, αλλά με λίγη ύπομνη είμαι βέβαιος ότι θα το καταφέρω.

— Μπορείτε να μου δανείσετε το βιβλίο σας για δύο μέρες; τον ρώτησα. ΄Εχω λίγα πράγματα από την κριτιτογραφική κι' ίσως μπορέσω να σας φανώ χρήσιμος.

Δέχτηκε, χωρίς διαταγή να μου το δώσει και δε χρειάστηκε πολύ καρό για να άνακαλύψω τί συνέβαινε.

Οι έρασάι είχαν χρησιμοποιήσει πράγματι το βιβλίο ως μέσον μυστικής άλληλογραφίας και ή μέθοδός τον ήταν άπλοστή. Άρχιζαν να βάλλουν κάτω από όρισμένες λέξεις σημεία ή γραμμές, για να σχηματίσουν εύκολα ολόκληρες φράσεις. Η πρώτη που διάβασα έλεγε τα έξης: «Αύριο στις δύο θα πάω στο δικαστήριο. Έλα, κανένας δεν θα μάς άνησυχήσει». Κι' ο άλλος άπαντούσε, χορηιμοποιώντας τα σημεία της κόκκινης μελάνης, με την ακόλουθη φράση: «Σύμφωνοι, Στις δύο. Σε γλυκοφίλω». Καθώς βλέπετε λοιπόν, έμενα άπόλυτως σύμφωνος με τη γνώμη του Λοριώ, έκτος από τη διαφορά ως προς τα πρόσφατα.

Την άλλη μέρα πήρα το βιβλίο και πήγα στο σπίτι του Λοριώ την ώρα που ήξερα πως θαόρασα εκεί την κορφή. ΄Ηταν μόνη, καθισμένη μπροστά στη φωτιά. Ο άντρας της έργαζόταν μέσα στη βιβλιοθήκη του.

— Άνεκάλυψα την περιφήμη κριτιτογραφική άλληλογραφία, της είπα με σιγαή φωνή.

— Μπρά!... Για να δώμε λοιπόν, μου έλε σιχροντάς μου ένα βλέμμα διαπεραστικό, χωρίς να κινηθεί καθόλου απ' τη θέσι της.

Της το έδωσα κι' αυτή με μια άπότομη χορηινομία έρριξε το βιβλίο στη φωτιά.

— Σιωπή! μου έλε κατόπιν με ύφος ύπεροπτικό. Είσθε άνθρωπος που κόσμο και καταλαβαίνετε ότι το μυστικό αυτό πρέπει να μένη άναμεταξύ μας...

Έγώ κούταξα με έκπληξη το βιβλίο που καγόταν. Όταν έγινε σάχητη πια, έδειν ή φησε μια χορηιμνη κρανή:

— Θεέ μου!... Τί θα είπ' ο άνδρας μου μόλις το μάθ'... Γρήγορα, κύριε, λίγο νερό... άρχισε να φωνάζι έαρκικά.

Έκεινη τη στιγμή μπήκε τρεχάτος στην κάμαρα ο δικαστικός.

— Τί τρώει λοιπόν; φώναζε τρομαγμένος. Άνισχημα, φίλε μου!... τον έλε με προσποιητή λύπη ή γυναίκα του. Ο κύριος από δα έβαλε το βιβλίο άπάνω στην άσχη της πολυθρόνας, έχω έχω μια κίνηση, χωρίς να προσέξω και το βιβλίο έπεσε στη φωτιά. Κ' επειδή είχαμε γυρισμένες τις πλάτες προς το τζάκι και κοιβετιάζαμε, πολύ άργά άντελήφθηκα την απώλεια...

Ο Λοριώ άπάξε απ' το τζάκι την ταμπίδα, έπασε το καμμένο βιβλίο και το βύθισε μέσα σ' ένα δοχείο με νερό. Όταν όμως το έβγαλε απ' εκεί μέσα, ο «Δάρνης κι' Χλόης» δεν άποτελούσαν παρά ένα μαυρό μίγμα.

Η κορφή μοιρούρισε τότε ο Λοριώ, με μάτια σχεδόν άκαρναμένα. Δεν λυπάμυ τόσο για το βιβλίο, όσο για τα περίεργα έξυλα σημάδια που κατεστράφησαν, γιατί, έαναλαμβάνω, κάτω απ' αυτά κρυβόταν ένα σπουδαίο ιστορικό άίνιγμα, το όποιον δεν θ' άφηνόσα να λίσω...

ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΤΑ ΕΞΥΤΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Γιάννη, τί τόλμανς το γράμμα που είχα άφηση εδώ άπάνω στο τραπέζι;

— Το έρριξα στο ταχυδρομείο.

— Μά δεν πρόσφεξες, άνόητε, ότι δεν είχε ή παραγραφή;

— Το είδα, αλλά ύπέθεσα ότι ο κύριος δεν ήθελε να μάθουν σε ποιόν γράφει!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΚΛΕΙΔΩΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

'Αλατσατιανόν

Τὸν Κλειδῶνα θὰ τὸν ἀνοίγαν ἐφέτος στὴν αὐλὴ τῆς κοκῆρας Μυροδούλας τῆς 'Αλατσατιανῆς. Ἡ κοκῆρα 'Αλατσατιανῆ, προσφυγίνα δά, ἦταν ἡ πὺ καὶ καὶ ἐκουσελοῦς γυναικὰ τοῦ συνοικισμοῦ, ποὺ δὲν ἄφινε ὥρα καὶ στιγμὴ νὰ μὴ περᾶξῃ τὰ κορίτσια.

Ἦταν ὅμως τόσο μονιασμένος ὁ συνοικισμός, ποὺ ἂν καὶ ὅλοι τὸ σκέφτηκαν αὐτό, κανένας δὲν τὸ ἐξεστῆσε καὶ κανένας δὲν ἔφερε ἀντίρρηση, γιὰ νὰ μὴ χαλάσουν τὴ σειρὰ καὶ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν σὺννοια ποὺ εἶχαν ἀναμεταξύ τους.

Ἐτοιμάστηκε λοιπὸν τὸ «κοιμαράκι» τοῦ Κλειδῶνα, στολίστηκε μὲ πρασιναδὲς καὶ λουλούδια, ἔβαλε ὁ καθένας τὸ σημάδι του, ὅχι χρυσαφικά καὶ κομπούρια, κλαδιά καὶ σκουλαρίκια, ὅπως γίνεται ἄλλου, ἀλλὰ καρπούς ξερούς ἢ καὶ χλωρούς, ὅσοι βρισκόνταν, τῆς ἐποχῆς, ὅπως γινόνταν μιά φορὰ στὰ ἀλησμόνητα 'Αλάτσατα τῆς Μικρῆς 'Ασίας.

Ἄλλος ἔβαλε καρὺν καὶ ἄλλος μύγδαλο ξερὸ, ἄλλος φουντούκι, ἄλλος σῖκο, ἄλλος κεράσι, τῆς ἀνθοῦ καὶ ἄλλος λεμονάκι, νεραντζῖα δίφορο καὶ κάθε ἕνα, ὅ,τι εἶχε. Σὲ κάθε δὲ κατάθεσι, λέγαν καὶ τοῦ ὁπωσδήποτε τοῦ τραγουδιᾶ, σχετίζοντας τὴ χάρες του, μὲ τὴς χάρες τοῦ προσώπου ποὺ τὸ εἶχε.

Νεραντζῖ ἀπὸ τὴ νεραντζῖα καὶ μῆλο ἀπὸ τὸ Μυροῖο γιὰ σὲ τὰ λέγω μάτια μου ποῦσαι στὸ παραθύρι.;

Τὰ ἤξερε αὐτὰ ἀπ' ἔξω καὶ ἀνακατωτὰ ἡ 'Αλατσατιανῆ, ὅπως ἤξερε καὶ τῆς κάθε μᾶς τὸ «κοινοῦ» ποὺ θὰ τῆς κολλοῦσε αὐτοῖο.

Ἐβαζαν κεράσι καὶ ἡ 'Αλατσατιανῆ τραγουδοῦσε:

Θωρὼ τὸ ἀχιλάκι σου, ποῦναι σὰν τὸ κεράσι, ἄς τὸ φιλοῦσα μιά φορὰ καὶ ὁ κόσμος ἄς χαλάσῃ.

Ἐβαζαν λεμονάκι πράσινο, ἔτοιμο τοῦδε καὶ τοῦ ἐστίχο:

Δειμονιά μου καὶ κισριά μου, πῶχες φύλλα δροσερά, δροσιέ μου τὴ καρδιά μου, καὶ ὅλα μου τὰ φωτικά.

Ἐβαζαν καρὺν, τὸ τραγουδαγε καὶ αὐτὸ:

Σὲν τὴ ψύχα τοῦ καρυδιού εἶν' ἀπὸ τὸ κορμὶ μου, χαρὲς τον ποὺ θὰ παντρευτῇ κοπέλλα μου μαζὶ σου.

Ἐβαζαν ἕνα καταπόφυρο λουλούδι τοῦ ὁδοῦ καὶ ἡ 'Αλατσατιανῆ σιγανότραγουδαγε:

Θυμᾶσαι ποῦ σ' ἐφίλησα καὶ σοῦ ὅσα καὶ ἕνα ῥοδί, καὶ ἡ μάνα σου κοιμότανε ἀπάνου σὰν τὸ βῶδι.

Ἐβαζαν φουντούκια. Τραγουδοῖ καὶ σ' αὐτὸ ἡ 'Αλατσατιανῆ:

Φουντούκι μου, φουντούκι μου, νὰ σ' εἶχα στὸ σεντούκι μου.

Εἶχαν ἔτοιμο πειὰ νὰ κλεισθῇ τὸν Κλειδῶνα καὶ νὰ τοῦ βάλλουν τὸν κόκκινον τὸν πέλο, ὅταν ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω τὸ τραγοῦδι τοῦ Παντελῆ-Ἐφῆ, ποὺ ἔρχονταν νὰ βάλλῃ τὸ σημάδι του, μαζὶ μὲ τὸν μετρητὴ, τὸν Μερακλῆ τὸν Κώτσο:

Ἡ θάλασσα τρώει τὴ γῆ καὶ ἡ γῆ τοὺς πεθαμένους, καὶ ἡ ὥμορφος τῆς γειτονίας, τοὺς νέους τοὺς καὶ μένους.

Τὸν Κλειδῶνα κυρὰ μὴν κλεῖς ὅσο ποὺ νὰ θ' ὁ Μερακλῆς.

Ἡ γυναῖκες ἐσταμάτησαν γιὰ νὰ τοὺς περιμεινῇ.

Γιὰ καὶ χαρὰ στὴς ἀνύπανδρες καὶ γιὰ τὴς παντρεμένες! Χαίρετ' ὅσοι αὐτοὶ μὲ ἕνα στίχο μπαίνοντας. Κ' ἔδωκε καθένας τὸ σημάδι του. Ὁ Παντελῆς ἔφῃς ἕνα ρεπάνι καὶ ὁ Μερακλῆς ὁ Κώτσος ὁ μετρητὴς ἕνα κρεμμύδι.

ὁλοστρόγγυλο.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ σὺν νὰ περᾶχτηκε.

— Κορίτδες καὶ ἔξυπνάδες τὴν ὥρα θὰ μᾶς κάνετε:

— Γιατί, κυρὰ μου; Μήπως καὶ τὰ ρεπάνια δὲν τὰ δώσε ὁ Θεός; Μήπως καὶ τὰ κρεμμύδια δὲν χρησιμεύουνε στὸν κόσμῳ...

Κορίτσια εἴμαστε ἡμεῖς νὰ βάλλουμε μπαμπούλια ἢ παντρεμένες νὰ βάλλουμε φρούτα; Νὰ βάλλῃ λουλούδι ὁδοῦ ἢ Μυροῦλη ποὺ εἶνε κόκκινον σὰν τὸ χεῖλός της. Νὰ βάλλῃ σῖκο ἢ καρὰ Μαλαματῆ ποὺ εἶνε γλυκὸ σὰν τὸ φίλὶ της. Νὰ βάλλῃ κεράσι τραγανὸ ἢ Κελαϊδῶ, ποὺ εἶνε σφιγτὸ σὰν τὸ κορμὶ της. Νὰ βάλλῃ ἡ κοκῆρα Μαυροῦλα νεραντζῖα, ποὺ μοσχοβολοῦν σὰν τὸν κόφρο της. Μὰ ἐγὼ καὶ ὁ Μπαρμπα Κώτσος τί νὰ βάλλουμε!...

Τὴν ἔχουμε γιὰ τὸ μεζὶ καὶ γιὰ τὸ κρασάκι μας; Τί ἄλλο ἀπὸ κρεμμύδι;...

Ἐρριξε ὅσοι μὲσα στὸ κορμὶ τοῦ ρεπάνι τοῦ τραγουδῶντος:

Ἡ ἀγάπη σου μετὰ καὶ νὰ σ' ἀγαπᾶ καὶ ἡ μάνα σου, ποῦναι σὰν τὸ κεράσι, ἄς τὸ φιλοῦσα μιά φορὰ καὶ ὁ κόσμος ἄς χαλάσῃ.

Ἐρριξε καὶ ὁ Κώτσος τὸ κρεμμύδι τοῦ λέγοντας:

Καίει τὸ κρεμμύδι σὰν τὸ τρώς σὲ καίει καὶ σὲ δακρύζει. Μὰ πὺ ποὺν τὴν ἀγάπη σου, ἀπονη, μὲ φλογίζει!...

Ἐκλείσαν κατόπιν τὸν Κλειδῶνα τραγουδώντας:

Τὸν κλειδῶνα τὸν Κλειδῶνα μὲ τ' 'Αἰ-Γιαννιὸ τὴ χάρι, γιὰ νὰ μᾶς πῇ ὅς τὸ πρῶτ' οἱ ποῖς νὺς θὲ νὰ μᾶς πῇ.

Κ' ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κορίτσια χαχανίζοντας καὶ ἔφηναν καὶ οἱ δύο μετρητὲς ψιθυρίζοντας κατὰ ἀναμεταξύ τους.

Ἡ 'Αλατσατιανῆ δὲν κοιμήθηκε.

Τὴν ἔφηναν τὰ κο

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΣ

Σ' ένα Παρισινό θέατρο μετά την επανάστασι. Ο ανυπόμονος θεατής που περιμένει την υπογραφή του. Η παιδική ηλικία του Ταλλευράνδου. Πώς έγινε κουτσός για όλη του τη ζωή. Η απρόσπεκτη παρμαζάνα. Στην ιεραιτική Σχολή. Η τελετή της χειροτονίας του Ταλλευράνδου. Η Γαλλική Επανάστασις. Μιά κομική τελετουργία, κλπ.

ΣΑΛΟΣ είχε περάσει...

Η τρομερή Γαλλική Επανάστασις έτελειώσε. Το αίμα δεν τρέχει πια, δεν λειτουργεί η λαμψή τους. Βρισκόμαστε σ' ένα Παρισινό θέατρο. Η αίθουσα είναι πλήρης. Τονάτε τις θιαμιάσεις... Νεόπλουτοι... «Μπορείς κυρίες καταφθάνουν συνοδευόμενες από δανδήδες και κομψομένους. Όλος αυτός ο κόσμος διασκεδάζει, ξεσπάει κάθε τόσο σε γέλια, χειροκροτεί.

Στο σκίφρος ενός θεωρείου δυο άνθρωποι διακρίνονται. Ο ένας ονομάζεται Μπονιφάς ντε Καστελλάν. Παρακολουθεί το έργο και κάθε τόσο γυρίζει στο σύντροφό του και κάτι του λέει. Ο άλλος είναι αποτραβηγμένος προς το βάθος του θεωρείου και φάνετα βυθισμένος σε σκέψεις. Με την άρχη των δαχτύλων του χτυπά νευρικά το βελούδινο στηρίγματος της πολυθρόνας του. Είναι ο κ. ντε Ταλλευράνδος, υποψήφιος υπολογιστής. Ονειροπολεί και περιμένει να διορισθεί από ημέρα σε ημέρα. Για να διασκεδάσει την ανυπομονησία του βρίσκεται άπονη στο θέατρο. Εκτός από το ελαφρύ αυτό νευρικό χτύπημα των δαχτύλων, καθ' όλα τ' άλλα έχει ύψος εντελώς άτακτο. Γιατί ο κ. Ταλλευράνδος είναι ένας άριστοκράτης, ο οποίος γνωρίζει τέλεια να κρύβει τα αισθήματά του. Και ασφαλώς βλέποντάς τον κανείς στο βάθος του θεωρείου, με το περφόνο ύψος του, με τα μαλλιά του τα οριμένα πίσω, με την άνασηκωμένη προς τα πάνω μύτη του, με τα ελκωνικά χείλη του, όπου πλανάται ιδιόμορφα ένα χαμόγελο, δεν θα ήταν δυνατόν να φαντασθεί τί άγαντα τον κατέχει. Μόνον τον διορισμό του σκέπτεται...

Ενώ η παράστασις εξακολουθεί, ενώ ο φίλος του Καστελλάν γελά πλάι του με όλη του την καρδιά, ο Ταλλευράνδος υπολογίζει τις ελπίδες που έχει να επιτύχει. Για έναν άνθρωπο που θέλει, με κάθε τρόπο, να επιτύχει στη ζωή, δεν υπάρχει καταλληλότερη περίοδος από την περίοδο αυτή του Διευθυντηρίου. Όλα ήταν άναστατωμένα. Τεράστια περιουσία έδημιουργούντο καθημερινώς και όσοι είχαν κρυφτή κατά την Επανάστασι, ξαναβγαίνουν στην επιφάνεια, έταμοι ν' άρπάξουν θέσεις, να κάνουν δουλειές, να ριχτούν, με μιά λέξη, στο δημόσιο χρήμα.

Το φως των κερών τρεμουλιάζει πάνω στους τοίχους του θεωρείου, τους στρωμένους με κόκκινο βελούδο. Η παράστασις συνεχίζεται... Ο Ταλλευράνδος όμως εξακολουθεί να είναι άσηκωτος. Σάν χαμένος σε κάποιο όνειρο, σκύβει στα βάθη του εαυτού του και ανατολεί όλο τον τόπο παρελθόν, ξαναφέρνει στο νου του τα κυριότερα επεισόδια της τόσο εκπληκτικής ζωής του. Ας κάνουμε μαζί του το ταξίδι αυτό στο παρελθόν του φιλοδόξου αυτού άνδρος.

... Ήταν τεσσάρων χρόνων, όταν μιά μέρα η παραμάνα του, γυναίκα άπρόσπεκτη, τον έβαλε επάνω σε μιά κονσόλα. Ο Ταλλευράνδος έπεσε, στραμπούλισε το δεξί του πόδι και έμεινε χωλός σ' όλη του τη ζωή. Το δυστύχημα αυτό του στοίχισε πολύ, γιατί ήταν πρωτότοκος μιάς άριστοκρατικής οικογενείας και προοριζόταν για το στρατό. Άντικει στην πανάχρεια οικογένεια των κομήτων του Πεονιά.

Ανάτηρος λοιπόν καθώς ήταν, δεν μπορούσε πια να μπη στο στρατό και να συνεχίσει ή να δώσει νέα λάμψη στην αήγη του οικογενειακού του όνόματος. Δεν του έμεινε λοιπόν παρά να γίνει κληρικός. Έτσι τον καθήρεσαν από πρωτότοκο και τον έκλεισαν σ' ένα λυκείο. Ύστερα από όχτω χρόνια, όταν έγινε δεκατέττος έτών, τον έστειλαν στο Ρένς, όπου ήταν αρχιεπίσκοπος ένας θεός του. Οτόσσο ο Ταλλευράνδος δεν είχε καμιά διάθεση να γίνει κληρικός, μολονότι όλοι γύρω του του έλεγαν και του ξανάλεγαν ότι ως κληρικός μπορούσε ν' άποκτήσει τα πάντα, δόξα, πλούτη, τιμές και ότι ή σκληριά του θα ήταν φαινομενική μόνον.

Τέλος, όταν έγινε δεκαέξι χρόνων, τον έκλεισαν σε μιά Ιεραιτική σχολή. Αν και περιορισμένος μέσα σ' αυτή, ο Ταλλευράνδος έκανε ό,τι του εκάνηζε: Διάβαζε κορυφαία άνήθικα μυθιστοήματα, τσοκαγε τακτικά με τους συμμαθητές του και έπιανε φίλιες με διάφορες γυναίκες. Μιά μικρούλα ήθα-

πούς, που έμεινε πλάι στην ιεραιτική σχολή, ήταν από τις στενότερες φίλες του.

Φαντάζεται λοιπόν κανείς τί άγρια θύελλα ξεσπάσε στην ψυχή του φιλοδόξου και ερωτύλου αυτού νέου, όταν τη μέρα που έφάνηκε να χρισθεί ιερέας, ο έπίσκοπος του άμνησθη τα τρομερά αυτά λόγια:

— Άν δες ν' άποφύγης τα όσα, έχεις ακόμα καιρό να τα κάμης. Ύποπτεύομαι πως δεν σου πηγαίνει καθόλου για πάσα ζή, πολύ ελεύθερα. Πάρε λοιπόν μιά άπόφασι, γιατί όταν καταστήσεις εις την τάξιν των ιερέων, δεν θα μπορείς πια να επανέλθης στην έγκόσμια ζωή και θα μείνης στην ύπηρεσία του Θεού για πάντα!

Ο Ταλλευράνδος όμως άρέθηκε στην τύχη του ν' έγειρονοήσει ιερέας. Κατόπιν έγινε αρχιερέας της Ρένς, όπου ύπηρετησε επί τέσσερα χρόνια. Τέλος μιά μέρα, τον Νοέμβριον του 1788, ένα χρόνο πριν απ' την Γαλλική Επανάστασι, διορίστηκε έπίσκοπος.

Σήμερον, έγραφε το έγγραφο του διορισμού του, εύρισκόμενος, ο βασιλεύς εις τας Βερσαλλίας και πληροφορηθείς περί των καλών ήθών, της εδσπλαγχνίας και των άλλων άξιομητιών άρετών των ένταρχουσών εις το πρόσωπον του κυρίου Καρόλου-Μαριουά ντε Ταλλευράν-Περικώ, αρχιερέως της Ρένς, και βέβαιος ότι θα μεταχειρισθεί με ζήλον και έμπειρίαν όλα του τα προτεήματα εις την ύπηρεσίαν της Έκκλησίας, παρέχωρήσε και έδόθησε εις αυτόν την έπισκοπήν του Όνεν.

Ύστερα από δυό μήνες, τον Ιανουάριον του 1789, ο Ταλλευράνδος έχειροτονήθηκε έπίσκοπος. Η οικογένειά του όμως δεν παρηγόησε στην σχετική τελετή, γιατί θεωρούσε εξευτελιστικό το ότι ο πρωτότοκος γόνος της θα γινόταν έπίσκοπος! Η μητέρα του μάλιστα παρεκάλεσε αυτοπροσώπως τον βασιλέα να μη διορίσει τον γυνί της έπίσκοπο.

Κατά το διάστημα της τελετής ο Ταλλευράνδος συγκινήθηκε τόσο, όστε λιποθύμησε. Κατόπιν αυτού ή τελετή διεκοπή και συνεχίσθη μετά μιά ώρα.

Ο νέος έπίσκοπος δεν έμεινε παρά λίγες μέρες εις τας μάδες στην έδρα της έπισκοπής του. Είχε άρχισεν ν' άσχολεύεται με την πολιτική. Τα πρώτα μηνύματα της Επαναστάσεως είχαν κυλάσει φανή. Ο όφρανς έσυνέταξε.

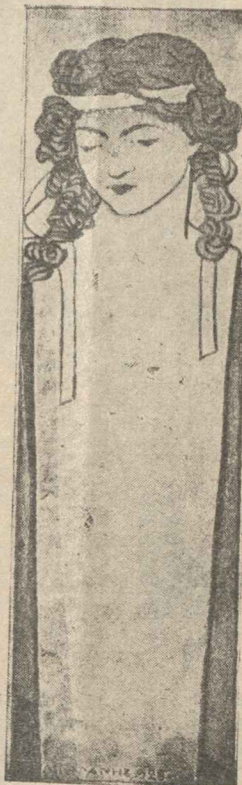
Έτσι στις 2 Άπριλίου, ο Ταλλευράνδος έξελέγη βουλευτής και το πρωτό άκριβώς το Πάσχα, ένδοκιμασμένος που θα γλίσαινε από μιά άνιαρή λειτουργία, άνέθηκε στην καρόσσα του και τραβήξε προς το Παρίσι και την Επανάστασι. Επήγαγε προς την έπιτυχία, τα πλούτη, τη δόξα και τις τιμές.

Μολονότι δεν πίστευε στην Επανάστασι, ειδικώς μάλιστα έφθασε, όόστος, στο Παρίσι, έδήςωσε πίστη στα έπαναστασιακά κόμματα. Ήταν από τότε και έμεινε μαρτυρικός σε όλη του τη ζωή. Έπαυσε, ό,τι τούδινη ή στήμη και προσκολλάτο στα κόμματα που έπικρατούσαν ένδοστο.

Και έξ ιδιοσυγκρασίας και έξ άνατηφής και έκ θέσεως ήταν μετριοπαθής. Δεν είχε τίποτε το κοινό με τους φανατικούς επαναστάτας που ήθελαν να καταστρέψουν τα πάντα και να τα ξαναφτιάξουν δια από την άρχή. Δεν τους καταλάβαινε, αλλά τους έξεμεταλλεύετο.

Το 1790—τον δεύτερο χρόνο της Επανάστασεως—ο Ταλλευράνδος εξακολουθούσε να είναι έπίσκοπος. Και ως έπίσκοπος έλαβε μέρος στον πρώτο έορτασμό της Αλδσεως της Βασιλλίης (14 Ιουλίου), που έγινε στο Πεδόν του Άρεως μυστοστά στους άντιπροσώπους όλων των έπαρχιών της Γαλλίας. Η έορτή αυτή έμεινε ιστορική. Ο Ταλλευράνδος έπρόκειτο να τελετονογήσει μετά των άλλων άνωτατων κληρικών, μιά ελεξή και να κάνει ήπ έπίσκοπο σε τέτοιες περιστάσεις. Γι' αυτό, για να μην τα κάνει θάλασσα, έκαμε προηγουμένως σχετικές δοκιμές με μικρούς φίλους τους. Έξ αυτών, ο Μισσαμπουίς θα το πίστευε;—παι ένήμερος στα ζήτηματα της τελετονογίας απ' τον Ταλλευράνδο, του υπέδειξε πότε άκριβώς έπρεπε να γονυση και να κάνει τις ώριμένες τελετονογικές κινήσεις κατά την τελετή.

Κατά τας πρόβας αυτές, ο Ταλλευράνδος έκανε ό,τι του έδειξαν οι φίλοι του. Τα κατάφερε όμως τόσο άσχημα, όστε όλοι οι παριζιανοί μινον στίς... πόδες ξεκαθίζονταν στα γέλια. Ός και ο σκύλος του Ταλλευράνδου, ο Πάρωας, άρχισε να γανυλίζει. Νομίζοντας ότι ο κύριός του παίζει κάποιο παιχνίδι, όρμησε, τον άρπαξε από τα άμρια, ίδιος ήταν ό

ΦΥΣΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Το δέντρο της βροχής

Στα δάση του Περού υπάρχει ένα δέντρο, το όποιον ονομάζεται από των Ιθαγενών «ταμάι γιασπί» (δέντρο της βροχής). Έχει ύψος 18 μέτρων περίπου, όταν φθάση στη μεγαλειότητα άνάπτυξί του, και ή διάμετός του στη βάση του κορμού είναι ένός μέτρου. Το δέντρο αυτό έχει την ιδιότητα ν' απορροφά και να συμπυκνώνει την υγρασία της ατμοσφαιράς. Από τα κλαδιά του πέφτει διαρκώς νερό σαν βροχή, τόσο άφθονο, όστε το γύρω έδαφος μεταβάλλεται σε έλος. Το περιεργό αυτό δέντρο διατηρεί την ιδιότητα να βρέχει ακόμη και το καλοκαίρι, ίδιος δέ είναι το ποτάμια είναι στεγνωμένα και ή βροχάς είναι σπάνιας.

Η ηλικία των ψαριών

Είμε γεγονός ότι πολλά είδη ψαριών φτάνουν κάποτε σε βαθύτατο γήρας. Μερικοί κυνέροι φτάνουν σε ηλικία 200 έτών, καθώς έχει άποδειχθεί από ξένους έπιστήμονες. Στην Ουάσιγκτον ύπάρχουν χονδράκια, των οποίων ή ηλικία είναι επάνω από πενήντα χρόνων. Έν τούτοις δεν έχουν αϊχίσει καθόλου στο πάχος, από των καιρών που τα συνέλαβαν. Στο αυτοκρατορικό ίχθυοτροφείο της Πετρούπολεως ύπρχαν ψάρια, τα όποια κατά τας μαρτυρίας έπιστήμων έγγράφων, είχαν ηλικία άνω των 150 έτών. Μερικά απ' αυτά είχαν γίνει πέτρες φορές παχύτερα από ό,τι ήσαν όταν τα έπιασαν για πρώτη φορά, ενώ άλλα δεν ήθξσαν, κατά το μήκος, παρά μόνο δυό πόντους. Άν και δεν έχει καθορισθεί ακόμη άκριβώς το όριο της ζωής των ψαριών, οι περισσότεροι φυσιοδίφαι φρονούν, ότι όρισμένα ψάρια ζουν επάνω από δυό αιώνας, ενώ άλλοι ισχυρίζονται ότι είναι μακροβιότερα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΥΤΥΝΩΜΟΣΥΝΗ!

Την έποχή που ο τρομερός Ισπανός δουξ της Άλδης κατεδύνα-

στευε τις Κάτω Χώρες, ένας γιανός από το Άσπριν, όνόματι Ριχάρδος Βίλλεμσον, κατεδιώκετο ως αεταικός. Για να σωθή από το βέδαιο θάνατο έπεχείρησε να φύγει απ' το χωριό του και να πάη στο έξωστερικό. Στο δρόμο του όμως άντελήθη ότι ο στρατιώτης, στον όποιο είχε άνεστη ή σύλληψή του, τον παρακολουθούσε κ' έόντευε μάλιστα να τον φθάση. Ο Βίλλεμσον τότε για να ξεφύγει, άπεφάσισε να περάση επάνω άνα παγωμένο ποτάμιο που βρισκόταν μπροστά του. Πράγματι, μολονότι το στέφμα του πάγου ήταν πολύ λεπτό και έθραυστο, ο Βίλλεμσον κατόρθωσε να φθάση σίως στην άπέναντι όχθη.

Δεν συνέβη όμως το ίδιο με τον διώκτη του. Αυτός μόλις προσήρησε μερικά βήματα στο ποτάμιο, ο πάγος έσπασε. Ο στρατιώτης βυθίστηκε τότε στο νερό και θα πνιγόταν άσφαλώς, άν δεν τον έσώζε ο Βίλλεμσον και έτρεχε να τον σώσει με κίνδυνο της ίδιης του ζωής. Θέλετε να μάθετε τώρα πως έδειξε ο στρατιώτης στον σωτήρα του την εύγνωμοσύνη του; Άπλούστατα τον συνέλαβε και τον όδήγησε στην φυλακή. Έτσι στις 16 Μαΐου 1569 ο Βίλλεμσον κατεδικάσθη εις τόν θάνατον άνά τον και κάρπη μισός στα μάτια του στρατιώτου, του όποιου είχε σώσει τη ζωή!...

Μισομάζ, γεμάτος σοβαρότητα, τοι' άνασκήκανε, κάμνοντας τό... παπαδοπαίδι!...

Τέλος, ή μεγάλη μέρα, ή 14η Ιουλίου, έφθασε. Ήταν μιά μέρα βροχερή. Το ξεκίνημα του Κληρού έγινε απ' την Στρατιωτική Σχολή. Ήταν μιά μακρά και έπαθλητική συνοδεία. Έπί κεφαλής αυτής βρισκόταν ο Ταλλευράνδος μεγαλοπρεπέστατος μέσ' στην έπισκοπική του στολή.

Όταν έφθασε στην έκκλησία, καθώς προχωρούσε ή συνοδεία προς την είσοδο, ο Ταλλευράνδος είδε τον στρατηγό και φίλτατό του Λαφαγιέτ. Έσκυψε τότε και του ψιθύρισε σ' αυτί:

— Για το Θεό, μη με κάνης και γελάσω, γιατί μόλις κρατιέμαι. Τι ρεζίλι είναι αυτό!

Το βράδυ, ύστερα από τις ιστορικές αυτές ώρες, που νομίζετε ότι ήγες, ο θαμνάσιος έπίσκοπος για να ξεσκάνη; Σ' ένα χαρτοπαίγνιο! Έπαξε, όπως συνήθιζε, με πάθος μπακαρά και κέρδισε δια τα λεφτά του μπαγκου. Έπί τέλους έβρισκε τον έαυτό του ο Ταλλευράνδος.

Ότόσσο τα πράγματα έσκούφραναν στο Παρίσι. Ο Ταλλευράνδος, εύγενής εκ καταγωγής, κατάλαβε ότι την είχε άσχημα και με την πρώτη εύκαιρία έτόκασε για το Λονδίνο, φοβούμενος της τρομοκρατίας.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ο Ταλλευράνδος στην Άμερική. Η έπιστροφή του. Πώς πρωτόγινε ύπουρός. Η άστυρία του. Διά της γυναικός και δια την γυναικία τ' άπαντα. Ναπολέων και Ταλλευράνδος. Ο Ναπολέων δικτάτωρ, κλπ.

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ Μ. ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΠΟΛΥΚΥΜΑΝΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Ο Ντούλ στέν πόλεμο του Τράναβαλ. Όπλο του... ή πέννα!... Η άμειβή του για τους άγώνας του. Ο Ντούλ ύποψήσιος βουλευτής. Η πανηγυρική άποτυχία του. Πώς έσωσε τον Σλάτερ από τα νύχια του θανάτου. Ο Ντούλ στην Άθήνα. Τι είπε στο Γεννάδιο για τους Έλληνες. — Πρέπει να χτυπήσετε το κεφάλι σας... Στους αϊθέρας. Η μανία του με τη σκοπεβολή, κλπ.

Ποιος δεν γνωρίζει στην Ελλάδα τον Κόναν Ντούλ; Ποιος δεν διάβασε τα περίφημα όστινομικά ρομάντζα του, με τον άφθαστο ήρωά τους Σέρλοκ Χόλμς; Ένός συγγραφέως όμως που ξέρετε το έργο, πρέπει να μάθετε και τη ζωή. Γι' αυτό δημοσιεύουμε εδώ μερικά άνέκδοτα απ' την πολυκύμαντη ζωή του Άγγλου συγγραφέως: Στον πόλεμο του Τράναβαλ, ο Κόναν Ντούλ έμάχητο με την πένα του, διαφεύδων όσα έγγραφοι για όμότητες, πού, όθεν, διέπρατταν οι Άγγλοι. Έδημοσίευσσε τότε και ένα σχετικά μικρό βιβλίο, που κυκλοφόρησε σε 500,000 άντίτυπα και μετεφράσθη σε όλες τις γλώσσες.

Όταν, τέλος, ο Ντούλ γύρισε στην Άγγλία, ο βασιλεύς του άπένευε τον τίτλο του βαρονέττου, για τις ύπηρεσίες του κατά τον πόλεμο αυτό.

Στα 1900 ο Ντούλ έβαλε κάλη για βουλευτής και... άπέτυχε πανηγυρικά.

Δεν σκοπίστηκε όμως και πολύ για την άποτυχία του.

— Έπεισθήκα, είπε, ότι δεν είμαι γεννημένος για την πολιτική. Όσο μακριά μένω από την δημοσία ζωή, τόσο μεγαλειότερη έπίδρασι θα έχουνη τα έργα μου στο Κοινόν.

Στα 1906 ο Ντούλ έχρησσε. Ήταν δέ τόση ή λύπη του γι' αυτό, όστε έλασε όλη την περίφημη δραστηριότητά του.

Την χρονιά αυτή άνεμύθη και στην υπόθεσι του Όσαρ Σλάτερ, ενός Γερμανοεβραίου που είχε καταδικασθεί σε θάνατο άδικως. Ο Σλάτερ είχε κατηγορηθεί ότι έσώτασε μιά κυρία για να της πάρη τα κοσμήματα. Ο Ντούλ έδημοσίευσσε σχετικώς μιά σειρά άρθρων, δια των οποίων κατόρθωσε να άποδείξη την άδωότητα και το άλλοθι του Σλάτερ. Τόσο, τέλος, ένδιαφέρθηκε για την υπόθεσι αυτή και τόσο ένήργησε, όστε κατόρθωσε, στα 1908, να γίνει ή άνανέωθής της δίκες, στο δικαστήριο του Έδιμβούργου, όπου ο Σλάτερ, όχι μόνον άθωώθηκε, αλλά πήρε και μιά γερή άποζημίωσι από το Κράτος.

Στα 1908 ο Ντούλ ήθελε στην Ελλάδα, επ' έδαφους των Ολυμπιακών Άγώνων και έδημοσίευσσε στο Έλταίνλιν Μαϊνλς την περίφημη περιγραφή του Μαραθωνίου δρόμου του Ντουράν.

Την έποχή αυτή έβραζε ο Μακεδονικός άγών. Ο πρόεδρος της Ελλάδος στο Λονδίνο, ο κ. Γεννάδιος, έζητούσε την ύποστήριξη των κορυφαίων Άγγλων, ύπερ των Έλληνικών δικαίων και άπετάθη και στον Κόναν Ντούλ.

— Δίκαιο έχετε έσείς οι Έλληνες, του άπάντησε ο Ντούλ, αλλά πρέπει να χτυπήσετε, να χτυπήσετε πολύ για να σωθήτε.

— Τι να χτυπήσουμε; ρώτησε ο Γεννάδιος. Τους Βουλγάρους; Τους χτυπάμε.

— Οι τούς Βουλγάρους, άπάντησε ο Ντούλ, τό... κεφάλι σας!

Έπειτα απ' όλα αυτά μη έχοντας τί να κάμη ο άείκλιντος Ντούλ, άρχισε ένα σοβαρό άγώνα κατά του διοικητού του Βελγικού Κογκά, για την σκληρότητά του έναντι των Ιθαγενών. Τόσο δέ άνηλθες, τόσο δυνατός ήταν ο άγώνας αυτός, όστε έπενεθη τέλος ύπερ των Ιθαγενών ο βασιλεύς του Βελγίου Άλβέρτος.

Σάν να μη τον έφθαναν οι άνθρώποι, ο Ντούλ τα έβαλε στο τέλος και με τα στοιχεία. Αποφάσισε να κατακτήσει τους αϊθέρας. Έπεξεύρισε λοιπόν έξαφνα μιά άνάδασι με άεροστάτο σε ύψος 5,000 μέτρων.

Στα 1911 έκαμε δεύτερη πτήσι με άεροπλάνο.

Όταν την οδήγησαν ή έντιμωσαν του έκαμε ή πτήσις αυτή, άπάντησε:

— Ο έκακοφάνταστος θόρυβος του έλικος ήταν τέτοιος που δεν κατάλαβα τίποτε.

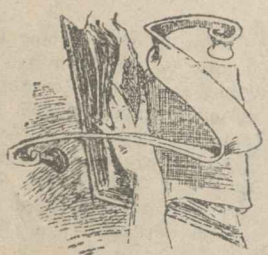
Έστρεφόμενος με τη σκοπεβολή, ο Ντούλ ίδρυσε κατόπιν σχετικούς άγώνας με έπαθλο το Κόπελλο Ντούλς, για την άπόκτησι του όποιου αγωνίζονται άκόμα οι καλύτεροι σκοπευταί του Μπίσλεϊ.

ΕΝΑΣ ΜΕΤΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο ΜΑΓΟΣ

Βίος και πολιτεία ενός Έλληνα φιλοσόφου που τον εσύγχισαν με το Χριστό. Η θριαμβευτική είσοδός του στη Ρώμη. «Χτύπα! Οι Θεοί τό προστάζουν!...» Προφητείες που επαληθεύουν. Ο Απολλώνιος στο Πριχτάριο. Η υποδοχή του στα Αθήνα. Η συνέπειες της δίκης και οι τραγικές θανάτος ενός αστρολόγου. Το μυστηριώδες τέλος του «φιλοσόφου των Τυνών».

ΤΟΝ Ιον μ. Χ. αιώνα, μία άσιατική πόλις, τὰ Τύνα της Καπαδοκίας, έδωσαν στον κόσμο ένα Μάγο περιηγητή. Τ' όνομά του Απολλώνιος. Καταγόμενος από εύγενή και άρχαία οικογένεια, έμαθήτευσε στις Πλατωνικές σχολές. Τό έκ φύσεως παρατηρητικό του πνεύμα έστράφη πρώτα στις ανώτερες μελέτες. Έπειτα περιηγήθηκε τας Ινδίας, την Αίγυπτο, την Περσία, έγνώρισε τὰ μυστήρια των διαφόρων θρησκειών και σέ ηλικία 63 ετών, επί Νέρωνος, θέλησε νά πάει στη Ρώμη γιά νά ιδί, όπως έλεγε, και έναν τυράννο.

Όταν έπλησισε στη Ρώμη, συνειδημένος από έβδομηταύτο μαθητές του, απάντησε κοντά στό δάσος της Άρκαίας, τό συμπατριώτη του Φιλόλαο, άνθρωπο σοφό, άλλ' άτολμο.

— Φίλη, κοιμήσου μου! τού λέει ο Φιλόλαος. Πώς τολμάς νά μιτήσεις στη Ρώμη μέ τόση συνειδησία μαθητών και μέ φιλοσοφικών τριβώνων (μανδύων);... Δέν ξέρεις λοιπόν ότι ο Νέρων κατεδίκασε όλους τούς φιλοσόφους και ότι ή περιβολή σου θά σέ προδώσει;...

— Πώς περνά τον καιρό του ο Νέρων; απάντησε μέ άταραξία ο Απολλώνιος.

— Αρματοδρομώντας στό άμφιθέατρο, άπαγγέλλοντας στίχους στη σκηνή, και εξαφανίζοντας έκείνους, που μέ τον έναρτο βίο τους άποτελούν αντίθεση στη δική του παραλυμένη ζωή!...

— Καλά λοιπόν! Τό θέαμα ενός ήγμένου, που άτιμάζει τό αξιομά του, παρέχει στους σοφούς ένα

από τό πού ύψηλά και αξιοσπούδαστα μαθήματα... Όσοι δέν τολμούν νά μέ συνειδησουν στη Ρώμη, άς φροντίσουν γιά την ασφάλειά τους... Εγώ θά τραβήξω πίσω από τό σκοπό μου, γιάτί πιστεύω ότι ο άληθινός σοφός δέν πρέπει νά φοβάται παρά μόνο τούς θεούς! Έξήντα από τούς μαθητές τού Απολλωνίου τον έγκατέλειψαν τότε γιά ν' ακολουθήσουν τό Φιλόλαο... Οι λοιποί δώδεκα, οι πύλοι, συνώδευσαν τό διδάσκαλό τους...

Οι φύλακες των πυλών της Ρώμης δέν έμποδίσαν καθόλου τούς ταξιδιώτες. Ο Απολλώνιος, άφορ έγινε όλη τη Ρώμη, χωρίς νά δείχνει περιέργεια, έβηκε πάλι άπ' αυτή μέ την ίδια άταραξία, ακολουθούμενος από τούς λίγους μαθητές του.

— Έδείξαμε άρετή σταθερότητα, είπε, άλλα δέν πρέπει ν' άφησουμε περισσότερο τούς τρελλούς, όπως ούτε τούς θεούς. Άς εξαγαγούμε στην Ελλάδα και στην Αίγυπτο. Άπ' εκεί θά έπισκοπήσουμε καλύτερα τό μέλλον. Η έπαναστάσεις μοιάζουν μέ τὰ κολλοσιμία άγάλματα: Από μαζών πρέπει νά τὰ κιντάσουμε.

Η τελευταία φράση τού Απολλωνίου έθεωρήθη ως προφητεία γιά την πτώση του Νέρωνος, ή όποια και επαγματοποιήθη μέ τό γνωστό τραγικό τρόπο. Άλλά και άλλες προφητείες τού Απολλωνίου αλήθευσαν: Έτιχε κάποτε νά βρούκεται στην Έφεσο και νά ύμνη ή δημοσία περί της Πλατωνικής φιλοσοφίας. Ήταν ή ήμερα— και μάλιστα ακριβώς ή στιγμή— που ο Δομιτιανός, ο Τύραννος, έδόλοφονήθη στη Ρώμη μέ έφτά μαχαιριές... Έξάφνα, ο Απολλώνιος άφίνει κραγή, γέρνει στα πλάγια σάν ν' άκούσται, και έπειτα όρμά προς τὰ έμπρός τρία-τέσσερα βήματα και μέ κυριαρχικό τόνο φωνάζει:

— Χτύπα!... Χτύπα!... Οι Θεοί τό προστάζουν!...

Οι παριστάμενοι, έκπληκτοι, ένομίζαν ότι ο Απολλώνιος είχε περιπέσει σέ μανία. Άλλ' αυτός, μέ όλο τό μεγαλείο, και μέ φωνή βροντώδη τούς είπε:

— Εφέσοι! ή στιγμή αυτή ο Τύραννος κατεβλήθη!... Νεκρός κατάκειται!... Η Ρώμη πανηγοίσει την έλευθερία της!...

Υστερα από λίγες μέρες διεδόθη στην Έφεσο ή είδησις τού φόνου τού αυτοκράτορος Δο-

μιτιανού και όλοι παραδέχτηκαν πιά ότι ο Απολλώνιος ο Τυανεύς ήταν προφήτης... Από τότε ή φήμη του διεδόθη σέ όλον τον τότε γνωστόν κόσμο. Συγγραφείς, σοφοί, ιερείς, όλοι τον άνέστησαν μέ σεβασμό.

Ο Αμμιανός Μαρκελλίνος κατέτασε τον «φιλόσοφο των Τυνών» μέ τὰ μεγαλείτερα πνεύματα: Τόν Πυθαγόρα, τόν Σωκράτη, τόν Νουμά Πομπilio κλπ., δηλαδή τούς προνομοίους έκείνους άνδρες που είχαν θεία δύναμη ν' έπροστατείνοντο από ένα δαίμονα.

Ο αυτοκράτωρ Αλέξανδρος Σεβήρος κατέτασε τον Απολλώνιο μαζί μέ τόν Όρφέα, τόν Αβραάμ και τόν Ήσού Χριστό. Η γυναίκα τού αυτοκράτορος Ιουλία τόσο έκτιμούσε τό φιλόσοφο, όπως έπροσέκλεσε ένα διάσημο συγγραφέα της εποχής, τόν Φλάβιο Φιλόστράτο, νά γράψη τό βίο τού Απολλωνίου. Η βιογραφία αυτή άναφέρει πολλά θαύματα και προφητείες, γιά τὰ όποια μάλιστα οι ιερείς έβήθησαν τόν Απολλώνιο και δέν τόν έχωνευσαν, γιάτί έκανε θαύματα... Δωρεάν, ενώ αὐτοί έπληρώνοντο γιά τὰ δικά τους, τὰ κατεργάζατο! Έπίσης ήσαν άγανακτισμένοι μαζί του, γιάτί έκήντησε τίς άναμικτες θυσίες, ενώ οι παπάδες ήθελαν σφαχτά, τὰ όποια κατόν εξακοκάλιζαν!...

Γιά τούτο, όταν ο Απολλώνιος ήθέλησε νά έπισκεφθί τας Αθήνας και νά παραστή τας Έλεονάια Μυστήρια, ο Έρφοάντης τού Ναού της Δήμητρας δήλωσε ότι έποτέ δέν θά δεχότανε έκεί άνθρωπον, ο όποιος περιφρονούσε τίς θρησκευτικές τελετές. Η προσβολή αυτή δέν έτάραξε καθόλου τόν Τυανέα, ο όποιος μέ φιλοσοφική άταραξία απάντησε:

«— Μπορούσε νά βολίς μιάν αίτία περισσότερη δικαιολογημένη:

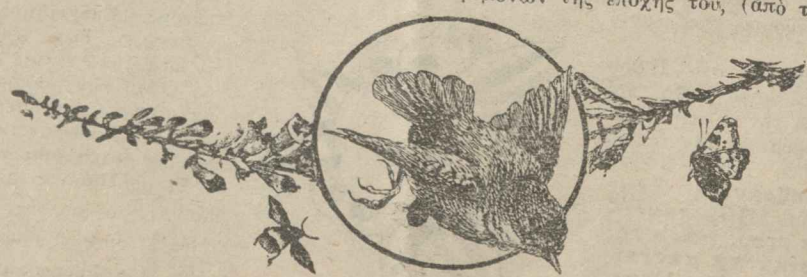
Πώς δηλαδή εγώ, ο άληθής υψιστης της Αιγυπτιακής Μανείας, της μοναδικής πηγής τών άποκρύφτων έπιστημών, άποφάσισα νά προσέλθω μπροστά στην έγωιστική σου άμάθεια!...

Οι Έρφοοι της Έλεονίας που άκούσαν την απάντησή αυτή, έκτάλαβαν ότι ο φημισμένος σέ όλον τόν κόσμο Απολλώνιος ήταν επικίνδυνος γιά την ιερατική βιομηχανία της Έλεονίας, την όποια θά μπορούσε νά καταστρέψη κατηγορώντας την στις διάφορες περιηγήσεις του. Ανάγκασαν λοιπόν τόν Έρφοάντη νά έπανορθώσῃ τό λάθος του, άλλ' ο Απολλώνιος έπεριφρόνησε και τίς δικαιολογίες τους και τὰ παρακάλεσε και δέν έπήγε στην Έλεονία.

Στη βιογραφία του, μεταξύ των άλλων θαυμάτων, αναφέρεται και τούτο:

Μιά φορά, που ο Απολλώνιος περνούσε από μία Θρακική πόλι και οι κάτοικοι τρέχαν ν' άκούσουν τη διδασκαλία του, ήρθε κλειγόντας ο Άρχων της πόλεως νά τόν παρακαλέσει νά έλθῃ σία του και άναστήσει τη μοναχική του κόρη που είχε πεθάνει... Ο Απολλώνιος έπήγε, βρήκε την κόρη στό κρεβάτι, κατάφυχη και άκίνητη, έκατάλαβε ότι έπρόκειτο περί νεκροφανείας και μέ τη βοήθεια της Έπιστήμης του την ξανάφερε στη ζωή. Αυτό έθεωρήθη θαύμα ή φήμη τού Έτυανεύος θαυματουργού έγιγαντώθη... Τό έπεισόδιο αυτό έγινε αίτία στους μεταγενεστέρους χρόνους νά συγχισθί τού πρόσωπο τού Απολλωνίου μέ τό πρόσωπο τού Ήσού Χριστού, ο όποιος ανέστησε έκ νεκρών την κόρη τού Ιαίριου. Άλλ, ή νεότερη θεολογία έξεκαθάρισε τό ζήτημα, που είχε γίνει άφορμή άγρίων θεολογικών καυγάδων.

Η προφητεία τού Απολλωνίου γιά τη μοίρα των διαφόρων ήγεμόνων της εποχής του, (από τόν Νέρωνα που έδόλοφονήθη στό 68 μ. Χ. ως στό Νέρβα, που ή βασιλεία του άρχισε στό έτος 96), τόν έδόξασαν. Κατά τό διάστημα των 28 αιώων χρόνων έτά αυτοκράτορες έφύρασαν ή ένας μετά τόν άλλον, την τραγική πορφύρα: Ο Γάβριος έδόφχτηκε από στρατιωτικούς συναιμότες: ο Όθων, κυμμένος από τούς έχθρους της Ρώμης, αυτοκτόνησε: ο Βιτέλλιος κατακοματιάστηκε από τό λάσ ο Δομ-

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

Όταν έκανα δώρο στό Μποντριγκίν, τό νεκροθάφτη, μία φουσαμονίκα, που από καιρό την είχε στό μάτι, ο μονόφθαλμος αυτός μέ τ' άχτένιστα μαλλιά, σφίγγοντας δυνατά τό δεξί χέρι του άπάνω στην καρδιά του και λάμποντας όλος από χαρά, έκλεισε τό μοναδικό και συμπαθητικό του μάτι—πού όστόσο πολλές φορές γινόταν τρομαχτικό—και μου είπε:

— Έ!

Μά ή συγκίνησή τού έκοψε την κουδέντα στη μέση. Κούνησε τό φαλακρό κεφάλι του και πρόφερε, άνασαιώνοντας:

— Όταν θά πεθάνης, Άλέξη Μαξίμς, δέν ξέρεις πόσο θά σέ περπονηθώ!...

Από τότε κοιναλούσε πάντα μαζί του τη φουσαμονίκα του κι όταν ακόμα πήγαινε νά σκάψῃ τάφο. Έτσι, όταν κοιναρόταν άπ' τη δουλειά του, έπαζε γλυκά κι μ' άγάπη μία πόλκα. Αυτό άλλοστε ήταν τό μόνο κομμάτι που ήξερε.

Μιά μέρα μάλιστα άρχισε νά παίζει την στιγμή που, όχι μακριά άπ' αυτόν, ο παπας έλεγε τίς έπατάμιες προσευχές πάνω από έναν πεθαμένο. Γι' αυτό, όταν τελείωσε ή κηδεία, κάλεσε τό Μποντριγκίν και τόν έμάλλωσε:

— Μ' αυτό που κάμεις, ζώο, τού είπε, προσβάλλεις τούς νεκρούς!

Ο Μποντριγκίν, σάν έμεινε μόνος του, σκέφτηκε:

— Βέβαια, δέν έκανα καλά, άλλα πού τό ξέρει ο παπας, πώς αυτό προσβάλλει τούς πεθαμένους;

Ο Μποντριγκίν είχε την πεποίθησι ότι κόλασι δέν ύπήρχε. Πίστευε ότι ή ψυχές τών δικαίων πήγαιναν μετά τό θάνατο στον παράδεισο, ενώ των άμαρτωλών έμεναν στό σόμα τους και ζούσαν μέσα στον τάφο ως δτου τό σόμα εσάπνε. Έσπευε άπ' αυτό ή ψυχές έδιναν άπό τη γή και ο άνεμος τις έπαιρνε και τίς σκοπούσε σάν σκόνη.

Μιά μέρα, άφού έβαλαν μέσα στον τάφο τό κορμάκι μιάς κοριτσιούλας έξη χρόνων, που την άγαπούσαν πολύ κι όταν όλος ο κόσμος που είχε παρακολουθήσει την κηδεία έφυγε από τό νεκροταφείο, ο Μποντριγκίν, καθώς ίστανε μέ τό φτάκι του τό χώμα που είχε σκεπάσει τό φέρετρό της, προσάθεσε νά μέ παραρηγήσει:

— Μην άπελπίεσαι, φίλε μου, μου έλεγε.

Έσως στον άλλο κόσμο νά μιλάμε μέ άλλα λόγια, καλύτερα και πού χαρούμενα από τὰ δικά μας. Και έσως μάλιστα νά μη μιλούμε καθόλου και νά μην κάνουν άλλο παρά νά παίζουν... βόλιν τσέλο!

Η μεγάλη του άγάπη γιά την μουσική τον έκανε νά τά ξεχνά ή και τόν ίδιο τόν έαυτό του ακόμα. Μόλις άκούσε από μακριά τούς ήχους καμιάς στρατιωτικής μουσικής, ένα όργανό του ή ένα πιάνο, ή ή προσοχή του συγκεντρωνόταν εκεί, και μέ τό λαμπρό ταινισμένο προς την διεύθυνση τών ήχων, μέ τὰ χέρια πίσω στην πλάτη, άκίνητος, άνοιγε όρθονόχτο τό σκεπτικό του μάτι σάν νά άκούσε μ' αυτό. Αυτό τό πράγμα τού συνέβαινε πολλές φορές και στό δρόμο. Αφού φορές τόν είχε οίσει κάτω ένα άμάξι που περνούσε δίπλα του και δεχόταν άπ' τούς άμαξάδες ένα σωρό καμτωμάδες, όταν, υπό τη γοητεία της μουσικής, σκεκόταν όρθιος, μη άκούγοντας τίς φωνές τους και μη έχοντας καμιά συνείδηση τού κινδύνου.

Γι' αυτό έλεγε, σάν νά ήθελε νά δικαιολογήθῃ:

— Όταν άκούω μουσική, είνε σάν νά θυρίζομαι σ' ένα ποτάμι...

Ζούσε μαζί μέ τη Σοφόνια, τη γυναίκα τού νεκροταφείου, μία μικρούλη, καμιά δεκαεπτάριά χρόνια, πού μεγάλη από τό Μποντριγκίν, ο όποιος θά είχε περάσει τὰ σαράντα.

Τι θέλεις και τίς μ' αυτή τη γυναίκα; τόν έρωτήσα μία μέρα.

Και ποιος θά την παραγοούσε; μου απάντησε. Κανείς, έκτός από μένα. Έμένα μ' άρέσει νά παραγοώ τούς έγκαταλειμμένους ανθρώπους. Έπειδή εγώ δέν έχω καμιά ήλιμη, γι' αυτό άπορώνομαι στις ήλιμες τών άλλων.

Μιλούσαμε όρθιοι κάτω από ένα δέντρο, που μας προστάτευε από μία άγρια μπόρα τού Ιουνίου, που είχε ξεσπάσει άξαφνα. Ο Μποντριγκίν μόνον, ενώ ή βροχή τόν χτυπούσε:

— Είμ' ευχαριστήμένος, όταν τὰ λόγια μου μπορούν και στεγνώνουν τό δάκρυο των άλλων.

Ήταν προσβεβλημένος προφανώς από κακόχο του στομάχου, γιάτί καθώς μιλούσε τό στόμα του μούρε πτωματίλας... Δέν μπορούσε νά φά ν' όπέφερε από έμετους. Δούλευε όστόσο μέ ήπλο, διέσχιζε έκτό φορές την ήμερα είδημα τό κοιμητήριο και πέτανε παίχοντας χαρτιά μ' έναν άλλο νεκροθάφτη!...

ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΚΟΡΚΥ

Μάξιμος Γκόρκυ

πιανός έδόλοφονήθη από τούς ύπηρέτες της γυναίκας του. Ο Απολλώνιος είχε προφητεύσει δημοσία την τραγική όλων αυτών τύχη. Ο Δομιτιανός όμως συνέλαβε τόν Απολλώνιο και τόν έκλεισε στη φυλακή, ως επικίνδυνο. Όρισε μάλιστα και την ήμερα που θά τόν έδίκασε. Η κατηγορία εναντίον του ήταν γιά δύο αίτιες: Πρώτον ότι ο Απολλώνιος είχε μιλήσει γιά τό θάνατο τού Δομιτιανού, τόν όποιον, όπως είπε, πού γρήγορα οι θεοί θά κατέστρεφαν, και δεύτερον γιάτί είχε πῃ ότι άμέσως μετά τούτο, θ' άνέβαινε στό θρόνο ο Νέρβας. Η ποινή τού έγκλήματος ήταν κατά τό Ρωμαϊκό νόμο, θάνατος. Και όμως ο Μάγος των Τυνών παρουσιάσθηκε στό Δικαστήριο μέ τόση ψυχραιμία, ώστε ο Τύραννος έταράχθη.

Βασίλει, τού είπε, επικαλούμαι γιά υπερασπίσῃ μου την άνάμνηση τού πατέρα σου Βεσπεσιανού, ο όποιος μ' έπεσκέφθη στην Αίγυπτο, πούν γίνη αυτοκράτωρ. Εγώ—γιάτί νά τό άποκρύψω;—εγώ προείπα τό μεγαλείο του. Έπομένως, είσαι, φυσικά ύποχρεωμένος σέ μένα, άφού βασίλευεις έπειτα άπ' αυτόν. Δέν έχρησιμοποίησα ούτε τερατουργίες, ούτε γοητείες γιά νά τόν παρακινήσω νά καταλάβῃ την έξουσία. Δέν τού έκαυχήθηκα ότι μορφή ν' αλλάξω την τροχιά τού Ήλιου ή τη ροή των άνθρωπίνων πραγμάτων. Ούτε τόν παρακίνησα μάλιστα, νά ριξῃ μία ματιά έπάνω στους μυστηριώδεις πίνακες, μέ τούς όποιους οι μαθηταί της Έπίδος βρίσκανε τὰ σημεία τού Όρωσκόπιου... Περιορίστηκα μόνο νά νά διαφωτίσω τόν πατέρα σου—νά συμβουλιεύθω τό ιερό Προγνωστικό της Μοίρας Πηνεινστής, που είνε σέ έλεύθερη χρήση γιά όλους. Και ό,τι έβγαλα από τη μελέτη μου, αυτό τού είπα. Μήπως δέν έβγήκα άληθινός; Μήπως ο πατέρας σου Βεσπεσιανός, από άσημαντος που ήταν, δέν έγινε αυτοκράτωρ; Μή δέν έδόξασθη μέ τό νικηφόρο πόλεμο που έκανε εναντίον των Ιουδαίων; Μή δέν έγύρισε θριαμβευτής στην Αίονία Πόλι, έπετυχημένος από τό λαό και τίς Ρωμαϊκές λεγεώνες;... Μή δίνεις λοιπόν, ο Βασίλει, πίστι στα λόγια των κατασκόπων, που μέ κατηγορούν ότι συνωμοτώ εναντίον σου μέ τό Νέρβα, ή και χωρίς αυτόν. Ο Νέρβας είνε σοφός και γνωρίζει ότι αν ή Μοίρα τού έγραψε νά γίνη αυτοκράτωρ τόν Ρωμαίων, θά γίνη, είτε τό θέλουμε ήμεις, είτε δέν τό θέλουμε. Γιατί κανείς δέν μπορεί ν' αλλάξῃ τό Πεπρωμένο, που είνε ή θέληση των άθανάτων θεών! Καταδισάσέ με, αν αυτό σου άρέσει, άλλα μάλῃ ότι ή πράξις σου αυτή, χωρίς ν' αλλάξῃ καθόλου την τύχη σου, θά έξοργίση περισσότερο τούς θεούς και θά καταστήσῃ τό τέλος σου σκληρότερο!...

Ποτέ ο παντοδύναμος Δομιτιανός δέν είχε άκούσει τέτοια γλώσσα. Κατάχλωρος, σάν καρφωμένος έπάνω στην έδρα του, φανότανε σάν άποναρκωμένος από τό έντονο και επιβλητικό βλέμμα τού μάγου Απολλωνίου... Σέ μία στιγμή, κουνήθηκε ταραμένος και διάταξε ν' άφήσουν τόν κατηγορούμενο έλεύθερο! Ο Τυανεύς φιλόσοφος έβήκε σιγά από τό φοβερό Πριχτάριο και πήγε στην Ελλάδα. Οι Αθηναίοι φιλόσοφοι τόν δέχτηκαν μέ τιμές και όλοι οι δαιμισταί και φίλοι τον έχάρησαν, γιάτί ένόμιζαν ότι δέν θά έγίγαντο από την έκδικτική μανία τού Τυραννού. Στάς Αθήνας έγιναν γιορτές προς τιμήν του.

Μετά την άναχώρησή του Απολλωνίου, ο τρομοκρατημένος αυτοκράτωρ της Ρώμης συνειδησέθη τό Προγνωστικό της Πηνειστής, ταχέως τής περισσότερο και κάλεσε τόν άστρολόγο Άσκληπιάδα, ο όποιος έπεθεβάρισε την άλήθεια των προφητειών διά τού λεγομένου Έρμητικού Όρωσκόπιου.

Κρατατώτατε αυτοκράτορ, δέ γκύνειναι! τού είπε. Ο θάνατός σου είνε βέβαιος και προσεχής!...

Τότε πιά ο Δομιτιανός έχασε την ύπομνηή του και είπε στον Άσκληπιάδα:

— Και σὺ ξέρεις μέ ποιόν τρόπο θά πεθάνης;

— Εγώ; Βεβαίως: Έμένα θά μέ φάνε τὰ σκυλιά, απάντησε μέ άταραξία ο άστρολόγος.

— Γιά ν' άποδείξω πόσο άνόητες και γελοίες είνε ή προφητείες σου, είτε ο Δομιτιανός, θά σέ άποκεφαλίσω. Έπειτα θά καή τό πτώμα σου και ή στάχτη του θά σκορπισθῃ στον Τίβερι!...

Η αυτοκρατορική διαταγή έξετελέσθη άμέσως. Ο άστρολόγος άπεκεφαλίσθη, άλλ' όταν έπρόκειτο νά καή τό πτώμα του, ο ούρανός άστραψε και βρόντηξε, τρομερή καταιγίς μέ βροχή σφοδρότατη άπολήθηκε, έσθινε τίς φλόγες και διεσκόρπισε τούς δημίους... Όταν ξαναγύρισαν ν' άποτελειώσουν τό έργο τους, είδαν ότι τό πτώμα τού δυστυχισμένου Άσκληπιαρίωνος είχε καταφαγώθῃ από μερικούς αδέσποτους σκύλους!

Η προφητεία του είχε έκπληρωθῇ!...

Γιά τό θάνατο τού Απολλωνίου λέγονται πολλά και διάφορα. Οι μαθηταί του διέδωσαν ότι τά πλανητικά δαιμόνια δέν ήταν δυνατόν νά έπαρέχουν νά πεθάνῃ ως κοινός άνθρωπος και τόν άρταξαν στον ούρανό...

Γιά τό θάνατο τού Απολλωνίου λέγονται πολλά και διάφορα. Οι μαθηταί του διέδωσαν ότι τά πλανητικά δαιμόνια δέν ήταν δυνατόν νά έπαρέχουν νά πεθάνῃ ως κοινός άνθρωπος και τόν άρταξαν στον ούρανό...

Γιά τό θάνατο τού Απολλωνίου λέγονται πολλά και διάφορα. Οι μαθηταί του διέδωσαν ότι τά πλανητικά δαιμόνια δέν ήταν δυνατόν νά έπαρέχουν νά πεθάνῃ ως κοινός άνθρωπος και τόν άρταξαν στον ούρανό...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο Νικόλαος Σαρρής και το μνημόνεό του. Ο προδότης Νικοθέης και η δολοφονία του Δελενιώτη. Η προσευχή του Καραϊσκάκη. Ο Ρουμπής στη μάχη του Βαλτετσίου. Μία ηρωική Μανιάτισσα. Ο Αράκης του Γενναίου Κολοκοτρώνη. Η «Στρατιωτική Διάταξις». Για τους ανάνδρους και τους φυγάδες, κλπ.

ΕΡΙΚΑ ανέκδοτα των αγώνων του 21 μ.ας δείχνουν τη δραματική όψη που είχε πάρει ο απελευθερωτικός αγών. Είπε γνωστά και χαρακτηριστικά και θα σας τα διηγηθούμε εδώ :

Στην 1η Νοεμβρίου 1822, ένα σώμα επαναστατών, με τον Όδυσσαέα Ανδρουτσο έλα κεφαλή, συναντήθηκε απέξω από τη Βελίτσα της Λοκρίδος με πολυάριθμο Τουρκικό στρατό. Αλλάσαν μερικές τουφεκιές, μά ο Ανδρουτσός κατάλαβε ότι θα πάθαιναν συμφορά και διέταξε υποχώρησι... Ένας όμως νεαρός Αθηναίος μαχητής, ο Νικόλαος Σαρρής, ο φίλος του Βύρωνα, όμορφος και γενναίος παλληκάρι—το νόμισε ντροπή του να φύγει, ταμπουρώθηκε λοιπόν πίσω από ένα βράχο κ' έριχνε ακατάπαυστα. Μά όταν, του σώθηκαν τα πολεμοφόδια, οι έχθροι σιγά-σιγά τον εκώλωσαν, τον πιάσανε ζωντανό και τον έφεραν αιχμάλωτο στη Λαρίσα, όπου τον έριξαν στις φυλακές...

Όταν έγινε γνωστό στας Αθήνας ότι χάθηκε ο Σαρρής, όλοι πίστεψαν ότι σκοτώθηκε, και βίτερα από λίγες μέρες, ανήμερα τα Χριστούγεννα, οι συγγενείς του έκαναν μνημόσυνο. Η εκκλησία ήταν γεμάτη από κόσμο, που έκλαιγε το συμπαθητικό παλληκάρι. Αλλά ο Σαρρής, που είχε κατορθώσει να λύσει τις αλυσίδες του, να πηδήσει ταίχους και χαντάκια και να πάρει τα βουνά, φορώντας τώρα το-πάνικα ρούχα, είχε πάρει το δρόμο που έφερε στην Αθήνα... Κατά τα ξημερώματα, στις 25 Δεκεμβρίου, έφτασε κοντά στο Λαφνί, και την ώρα που ο παπάς έψελνε την ευχή εύχεο ανάπαυσης της ψυχής του δούλου του Θεού Νικολάου, ο νεαρός Αθηναίος μπήκε στην εκκλησιά και φώναξε :

—Ο Σαρρής δεν πέθανε! Ο Σαρρής ζή!

Οι εκκλησιαζόμενοι έμειναν κατάπληκτοι. Φωνές, αγκυλιάματα, δάκρυα χαρής διαδέχθηκαν τους θρήνους. Ο Σαρρής ενοχάστηκε στη μέση της εκκλησίας να εύχεται στη Θεο για τη σωτηρία του και ο παπάς εδίδασκε δέσσι εμμερομερείως του δούλου του Θεού Νικολάου. Έπειτα συνόδευσαν όλοι το Σαρρή στο σπίτι του, όπου έσυνεχίστηκαν οι συγγενειακές εκδηλώσεις.

Μετά το θάνατο του Καποταντών, το πρωτοπαλληκάρι του, ο Δελενιώτης, έμεινε πολλούς κλέφτες, έκανε γερό Σώμα και γύριζε όλη τη Ρούμελη τρομοκρατώντας τους Τούρκους, οι οποίοι στο τέλος αναγκάστηκαν να του παραχωρήσουν το αρματολιά των Αγράφων. Έν τούτοις τον έμυσσαν πολύ, και έτσι δεν μπόρεσαν να του κάνουν με τον πόλεμο, αποφάσισαν να του το κάνουν με μπαμπασιά. Δυστυχώς βοήθηκε ένας άθλιος Χριστιανός, ο οποίος πληρώθηκε από τους αγάδες για να τον δολοφονήσει! Τ' ένομά του Νικοθέος, ο μπαμπασής Νικοθέος, όπως τότε λέει το δημοτικό τραγούδι.

Μά μέρα ο Δελενιώτης εγύριζε ως δεροβόνας τ' Αγραφα πηγαίνοντας στο χωριό Φουνιά. Ο Νικοθέος κλειστήκε σ' έναν ισχυρό πύργο, μαζί με μερικούς Τούρκους και περίμενε το θύμα του. Ο πύργος βρισκότανε στην άгора του χωριού και ο δολοφόνος ήξερε ότι ο Δελενιώτης θα περνούσε δίχως άλλο απ' εκεί...

Σε κάποια στιγμή όταν ο γιγαντοκόρμος Δελενιώτης, συνοδευόμενος με λίγα παλληκάρια του, έφτασε στα Φουνιά έβρισκες και ξεπέφτεσε άκριδώς απέναντι του πύργου. Ακούοντας τότε μιά δ-μοβροντία και ο Δελενιώτης έπεσε νεκρός, χτυ-

Γεώργιος Καραϊσκάκης

πημένους από δυο σφαίρες... Τα παλληκάρια του άγριεμένα ώρισαν και με τα γυνιά σπαθιά χτυπούσαν με λύσσα τ' αλκόντα ταίχη και την κατάκλειστη σιδερένια πόρτα του πύργου... Έτρεξαν όμως άπλισμένοι και άλλοι Τούρκοι, γίνηκε μάχη και τέλος οι Έλληνες άναγκάστηκαν να σηκώσουν το λείψανο του άρχηγού τους και να φύγουν.

Γιά τον προδότη Νικοθέο ο άείμνητος ιστορικός Κ. Ζηρός γράφει : «Ο Νικοθέος ούτος κατά την πρώτην έν Αθήνας Έθνακην Συνέλευσιν παρεκάθητο ως πληρεξούσιος».

Όπως άπό όλους τους πολέμους, έτσι και άπό τον Έλληνα άγώνα δεν έλειψαν οι δειλοί και οι καυχήσαρδες. Δηγοηται λοιπόν το άκόλουθο ανέκδοτο : Ένας Χειμαρρώτης φαφλατάς, μετά την άπελευθέρωσι, διηγότανε σε πικνόντατο άκροατήριό τις άνάσταρτες άδραγαθίες του, χωρίς να λογαριάζει πως ήταν εκεί παροστά και τον άκουγε ο Χριστόφορος Πετρουάδης, ο μεγαλόψυχος έκείνος στρατός των μαχών και της πέννας. Όταν όμως, παρατηρώντας θάρρος άπό τη σωπή του Πετρουάδου, του ελε : «—Με θυμάσαι πως έκανα στον πόλεμο, στρατηγέ ;», ο Πετρουάδης έλασε την ύπαιμονή του απάντησε σαρκαστικά : «—Σε θυμάμαι βέβαια! Έφενγες και φωνάζες : — Όδγε! Όδγε!...»

Ο ή γε άλθανιστί σημαίνει νερό.

Στά 1827 ο Καραϊσκάκης οδηγώντας το ήρωικό του στράτευμα, μετά τις μεγάλες νίκες του Δίστομου και της Αράχωβας, πήρε τον δρόμο διά την Αθήνα, όπου ήλπιζε να φέρη στο τέλος το μεγαλοφάνταστο σχέδιό του, δηλαδή να παρεμποδίση την προέλασι του Κιουταχλή και να λύση την πολιορκία της Ακροπόλεως, συντηρόντας τους Τούρκους...

Περνώντας λοιπόν ο Καραϊσκάκης από τη Βοιωτία, έφτασε στη Μονή του Αγίου Σεραφείμ. Βαθεία σύλλογ-σμένος για τη μεγάλη επίχειρσι που πήγαινε να εκτελέση, έμπηκε στην εκκλησιά για να έκαλεσθή τη βοήθεια του Γούρκου...

Αγίου του έξωχως λατρευμένου σε όλη τη Ρούμελη...

Έγρονάτισε λοιπόν ο Καραϊσκάκης κει-τά στον τάφο όπου άναπαύετο το σπεί-λειψανο του Αγίου, έβγαλε το μαντήλι άπό το κεφάλι του και προσενηύηκε έτσι : «—Βοήθησέ μας, Άγιε Σεραφείμ, βοήθησέ μας να διαδώσουμε τον Χριστιανισμό από την Αθήνα, να γλυτώσουμε τους κλει-σμένους χριστιανούς, να κάνουμε στους Τούρκους έκει δεύτερη Αράχωβα, και να νά σου φέρω χρυσό καντήλι στον τάφο σου και λαμπάδες έκατό ίσα με το κορί μου και να στολισω σάν παλάτι το Μοναστή-ρι σου!»

Πίσω άπό το στρατηγό της Ρούμελης τα παλληκάρια του γονατισμένα προσέ-χονταν και δάκρυζαν.

Δυστυχώς ή προσευχή δεν έισαυώθη καν. Ο Καραϊσκάκης σκοτώθηκε στο Φέ-ληρο και ή έκστρατεία απέτυχε.

Στην περίφημη μάχη του Βαλτετσίου, ένα επεισόδιο πήρε μορφή έπικη. Ο μουσουλμάνος στρατηγός Ρουμπής Βαρδαυλάτης, σε μία στιγμή, έπλησίασε έκπικτος, τον τρίτο προμαχώνα κ' έφώναζε στους Έλληνες, κατά την τότε συνήθεια :

—Βρε Ρωμιοί! μά το καλό που σας θέλω, οίχτε τ' άρματα κ' εβγάτε να προσκυνήσετε... Μά του Γερακιή τ' ένομα! και μά τα τέσσερα κιάτια του Μεγαλοδινάμου! και μά το Βο-αληά μας το κεφάλι! Τρίχα σας δεν θα πε-ραχθώ!

Κανείς όμως δεν δέχθηκε άπό τον προμαχό-να. Αλλά και κανείς δεν έβριζε κατά του Τού-κου πολέμαρχου, που ή τότε παλληκαριά του έκανε ζωνη έντίπασι στους Μανιάτες του Κυριακούλη Μανου-χάλη... Έξαινα ένα γυναικείο κεφάλι, μαντηλοδέμενο, έπρόβαλε επάνω άπό το Μανιάτικο χαράκωμα, κυττάζοντας τον παλληκα-ρία. Ήταν ή περίφημη Σταυριάνα—ή Κυρά Σταυριάνα ή Μανιά-τισσα—ή όπια άφου όλα της τα παιδιά και ο άντρας της σκο-τώθηκαν για την Έλληνική Έλευθερία, άκόλουθσε κ' αυτή το Σώμα του Μανουριχάλη, βοηθώντας τους άντρες στον πόλεμο.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ο πόλεμος του 97 και ο έμογενής κουβαρντάς. Μία έξυπνη απάντησις του Δεληγιάννη. Έκδρομή ως τον Άγιο. Το χωριό άνάστατο. — Καλώς ώριες κύρ! Νοματάρχη!... Η άντοχή και ή εργατικότητα του Δεληγιάννη. Μία άερος συ-νεδρίασις! Ο όπεψήριος πρόξενος των Ιωαννίνων. Πώς του-κοψε ο Δεληγιάννης το βήχα. Δεληγιάννης και Ρούκης. Ένα κέλεπο του Δεληγιάννη κλπ.

Σας δίνουμε σήμερα μερικά ακόμη ανέκδοτα, τα πιο χαρακτηριστικά, απ' τη ζωή του Δεληγιάννη :

Κατά τις παραμονές του Έλληνοτουρκικού πολέμου κάποιος πλού-σιος έμογενής, που μόλις είχε γυρίσει από την Αμερική, παρουσιά-στηκε στο Δεληγιάννη και του άγγηγισε ότι άποφάσισε να χορηγή έκατό χιλιάδες δραχμές έτησίως στο Κράτος, όσπου να τελειώσι ο πόλεμος. Ο Δεληγιάννης που τον άκουγε, όλη την ώρα προσετικά, του ελε με ειρωνικό χαμόγελο, όταν τελείωσε :

—Μήπως νομίζετε, φίλε μου, ότι θα έπαναληφθή ο άτελείωτος Πελοποννησιακός πόλεμος ;

Κάποιο καλοκαίρι ο Δεληγιάννης έλαμε έναν περίπατο από την Αϊδινού, όπου παρεθέριζε στο χωριό Άγιο.

Οι χωρικοί, μόλις έμαθαν ότι φτάνει στο χωριό τους κάποιος επί-σημο πρόσωπο, βγήκαν παρτίξω με τις γυναίκες και τα παιδιά τους και μόλις έπλησίασε ή συντροφιά των έκδρομένων, άρχισαν να φω-νάζουν :

—Καλώς ώριες, κύρ Νομα-τάρχη! Καλώς ώριες στο χω-ριό μας!...

Ο Δεληγιάννης δεν μπόρεσε να βαστάξη τα γέλια άκούοντας να του δίνουν τέτοιο τίτλο και γυρίζοντας στους φίλους του ελε :

—Ευτυχισμένοι αὐτοί οι άνθρω-ποι για τους όποιους ήμεγαλειοτηρ άρχή ελε ο νομιστάρχης!

Η άντοχή του Δεληγιάννη κατά την διάρκεια των έργασίων της

του τέλους της συνεδρίασεως και πολλές φορές του συνέβη να μη κοιμηθή διόκληρη τη νύχτα.

Σε κάποια συνεδρίασι της Βουλής, ή όπια σημείωσε ρεκόρ, δια-κέασα 36 ώρες, ο Δεληγιάννης παρηκολούθησε ως το τέλος τις συ-ζητήσεις, λαβαίνοντας μέρος κ' ο ίδιος σ' αυτές. Όταν έλιθη ή συ-νεδρίασις ελε στους φίλους του :

—Υστερα από τόσον ώρόν άγρυπνία, νομίζα ότι δεν θα μπορού-σα να πάω όποτε ως το σπίτι μου. Τώρα όμως έχω τόση όρεξι, που αισθάνομαι την άνάγκη να κάμω μιά έκδρομή.

Και πράγματι πήγε ως την Κηφισιά, χωρίς να κοιμηθή.

Όταν ήταν πρωθυπουργός ο Δεληγιάννης και έχρησε ή θέσις του γυνικού προσέξω Ιωαννίνων, παρουσιάσθη ένάπισον του κάποιος πολιτευόμενος κ' άρχισε, με τρόπο, να του ύποδεικνύει ότι ήταν έν-δεδειγμένος να διορισθή στη θέσι αυτή.

Και έζωρε κανέναν κατάλληλο γι' αυτή τη θέσι; τον έρώτησε ο Δεληγιάννης, κάνοντας πως δεν καταλαβαίνει.

—Βέβαια, έξω, άποκρίθηκε έκείνος άδίστακτα.

Προέβγο πράγμα. Εγώ όμολογώ ότι ματάς έζηά να βωά ένα τέτοιο πρόσωπο. Δυστυχώς δεν βλέπω κανέναν κατάλληλο γι' αυτή τη θέσι, ούτε τον έαυτό μου άκόμη...

Ο πολιτευόμενος άντελήφθη άμέσως τον ύπαινημό και παίονον-τας το καπέλλο του έφυγε σάν βορραμένη γάτα!...

Όταν ο μακαρίτης ο Ρούκης έγινός κάποτε απ' την Εύρωπη πα-ρουσιάστηκε στο Δεληγιάννη κ' άρχισε να του μιλά πολιτικά. Ο Δεληγιάννης όμως, ο όποιος δεν ήθελε να ύποστηρίζουν ένάπισον του

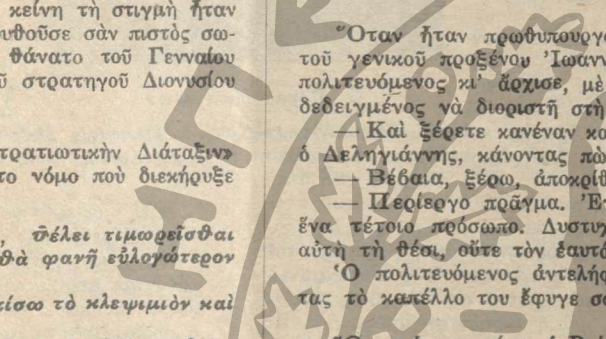
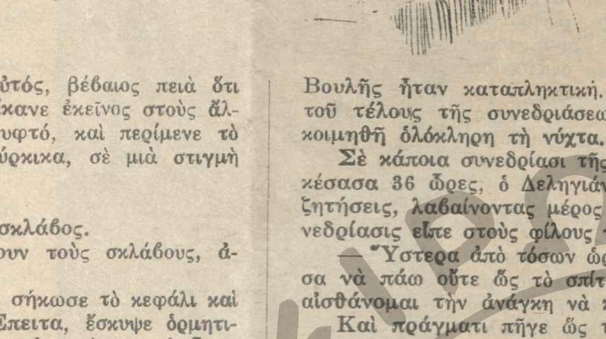
ιδέες άντίθετες των ιδιών του, έδυ-σασαχέτοσε κατ' όλη τη διάρκεια της μιλάς και σε μιά στιγμή που ο συνομιλητής του προσέβαλε την στα-θερότητα των πολιτικών άρχών έν Έλλάδι με άφορμύρας, τον διέ-κοψε λέγοντας :

—Και επίνετε μύτρα στη Γερμα-νία, άγαπητέ μου!

—Επανα κάποτε, κύριε Πρόεδρε, αλλά πάντοτε έν μέτωπο.

—Τότε θα μου έμπατρέψετε να σας προσφέρω κ' εγώ ένα ποτήρι!

Και ή πολιτική συζήτησι έμεινε στη μέση.

Όπως λέγει ο ιστορικός Φιλήμων : «Η Σταυριάνα ήτο φύσεως άνδρική, μελανίζουσα, άναστήματος ύψηλου, εξαισίας γενναίουφυ-κίας, βαδίζουσα ως άνήρ και όμιλουσα ως στρατιώτης. Άείποτε έφερε το γυναικείο λακωνικό ένδυμα και είχε τότε ηλικίαν μέχρι 40 έτών».

—Ρωμιοί! φώναζε ή Σταυριάνα του Τούρκου στρατηγού, πάνε κείνα που ξεράτε σεις οι Τούρκοι! Αν θέλετε να σας χαρίσουμε τη ζωή και να πάτε όδε θέλετε, κάμετε καλά να μάς δώσετε τ' άρματά σας τώρα, γιατί θα μάς παρακαλάτε στερνά και δά θα άκούμε...

Ο Ρωμιοίς σκέφτηκε τότε ότι δύσκολα θαπαίρνε προμαχώνες άπου και ή γυναικεία άκόμη είχαν μέσα τους παλληκαρίσσια ψυχή. Έκέντησε τ' άλόγό του, ξαναγύρισε στο στρατό του και διέταξε έ-φοδο... Είπε γνωστό ότι ή μάχη του Βαλτετσίου έτελείωσε με θριαμ-φική νίκη των Έλλήνων. Λαβώθηκε όμως τότε ή γενναία Μανιά-τισσα και παρά λίγο να πεθάνη...

Όστόσο ή Σταυριάνα έζησε χρόνια πολλά μετά την άπελευθέρωσι της Έλλάδος, πήρε μιά μικρή σύνταξι και ζούσε στο Ναύπλιο, σε μιά καμαρούλα, παρατέτατο στο πρώτο Γυνάσιο του Κράτους που είχε ιδρύσει ο Βασιλεύς Όθων. Ός το θάνατό της φορούσε την πο-λεμική της ένδυμασία και ήταν το φρόντρο των μαθητών του Γυμνα-σίου, που δεν τολμούσαν να παρεκτραπούν μικροστά της. Και οι Ναυ-πλίεις την τιμούσαν και της έδιναν θέσι στις εθνικές τελετές, κοντά στους έπιζόντες άνδρες του Άγώνος.

Ο διαβόητος έσπάχης Άλφ Τσεκούρας είχε έναν Άράπη σομα-τοφύλακα, γιγαντοκόρμο, φοβερό για την άντρεία του και την άκανθωπία του. Ο Τσεκούρας έλληνες σκλάβωνε, τους έσχιζε στα δυο με το γιγατάγι του...

Ένα πρωί, ο Γιάννης Κολοκοτρώνης, συνοδευόμενος από τρία παλληκάρια και τον άρχηγό των Άρχοντογεματιών Πιελή, συναντήθηκε κοντά στην Τσιπολιτσά τον Άράπη με δέκα άλλους Τούρκους. Γίνηκε συμπλοκή και ο Κολοκοτρώνης κατόρθωσε να αλχηματίσει τον Άράπη και να τον φέρη στον πατέρα του, στο στατόπεδο. Όλοι οι δολαρχηγοί έθαύμασαν για το κατόρθω-μα του νεαρού Γιάννη Κολοκοτρώνη, και ο παροιάμενος Κανέλλος Δεληγιάννης τον άνόμασε Γενναίο.

Από τότε το επάθε αυτό του έμεινε άντι για όνομα και έτσι τον έλεγαν όλοι : Γενναίο Κολοκοτρώνη.

Αλλά άς ξαναγυρίσουμε στον Άράπη. Αυτός, βέβαιος πειά ότι θα του έκαναν οι Έλληνες ότι τόσο καιρό έκανε έκείνος στους Άλ-λους, στεκότανε παρτίμερο, με το κεφάλι σκυφτό, και περιέμενε το θάνατο...

Ο Κολοκοτρώνης, που ήξερε Τούρκικα, σε μιά στιγμή τον πλησίαζε, τον κυττάζει και του λέει :

—Τι στέκεσαι έτσι, δού ;!

—Καρτερώ να γίνω το κυριέ, άπαντά ο σκλάβος.

—Μη φοβάσαι! Οι Έλληνες δε σκοτώνουν τους σκλάβους, ά-παντά ο Κολοκοτρώνης. Πάρε να φας.

Και τορριζε μιά πλάτη ψητό. Ο Άράτης σήκωσε το κεφάλι και κυττάζε κατάπληκτος το νεαρό παλληκάρι. Έπειτα, έσκυψε όμμι-κά, του άρασε το χέρι και το φίλησε. Από κελνη τη στιγμή ήταν σκλάβος του εφνχή και σώματος και τον άκολουθούσε σάν ποτός σω-ματοφύλακας παντού. Ο Άράτης, μετά το θάνατο του Γενναίου Κολοκοτρώνη άφοσιώθηκε στην οικογένεια του στρατηγού Διονυσίου Τρουπάκη, όπου πέθανε σε βαθεία γεράματα.

Νά τώρα και μερικά άρεθρα άπό την «Στρατιωτικήν Διάταξιν» της 11 Απριλίου 1821, δηλαδή άπό τον πρώτο νόμο που διεκίνησε ή Έπαναστατημένη Έλλάς :

«ΙΖ'. Όποιος κλέψη, ή δέξη ή φρονέση, θέλει τιμωρηθείσθαι κατά των άκόλουθον τρόπων και κατά πως θα φανή εύλογώτερον εις τους έφρούς.

α') Όποιος κλέψη, θέλει του παρθή όπίσω το κλεψιμόν και θέλει δαρθείν με 50 ξυλίας εις τα πόδια.

β') Όποιος κτυπήσθαι άλλον, κατά το βόρεμα και ή παιδεία : Αν χωρίς αίμα 20 ξυλίας! Αν με αίμα, και κατά την πληγήν, 100 ή 500.

ΚΑ'. —Όποιος λαβωθή απ' έμ-πεός, θέλει τιμωρή, άξιώθη και χα-ρισθή χαρισμάτων άπό την έξου-σίαν και, όποιος λαβωθή απ' όπί-σω φεύγοντας, θέλει ύστερηθή κάθε τιμής ως άνανδρος και φυγάς».

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Πάρε με όταν με βρίσκεις κ' έχε με όταν με θέλεις.

—Ακριδός στη στόχτη και φτη-νός στ' άλειφρι.

—Δεν έχεις άλλον να ρωτάς; Αρ-ώ-τησε τον τοίχο.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο Ναπολέων φοβάται τα σκάνδαλα. Τα πρώτα... καλλιτεχνικά είδύλλια. Γιατί ο Ναπολέων συχάζηκε τα; ήθοιους. Διαβατήρικοι έρωτες. Τι αποκαλύπτει ο θαλαμηπόλος του Κωνσταντίνου. Οι φέβοι και οι άνησυχίες του αυτοκράτορος. Η ζήλεια της Ιωσηφίνας. Συζυγική αλληλεγγύη. Οπου εμφανίζεται η ώρα Βαλέσκα. Μία αποκαλύψις, κλπ. κλπ.

Μέγας Ναπολέων αγαπούσε, ως γνωστόν, υπερβολικά την πρώτη του γυναίκα, την αυτοκράτειρα Ιωσηφίνα. Ο έρωτας του όμως αυτός δεν διήρκεσε πολύ. Η αδιαφορία που του έδειχνε η Ιωσηφίνα, καθώς και η αλλεπάλληλες απιστίες της, τις οποίες ανεκάλυπτε κάθε τόσο, τον έκαναν να ζητήσει να βρή την ερωτική ευτυχία μακριά από το σπίτι του. Ο Ναπολέων όμως έσέβετο πολύ τα άνωτάτα αξιώματα, τα οποία είχε αποκτήσει με τόσους κόπους, και δεν ήθελε να τα ξευτελήσει, εάν τους προκατούσαν οι απιστίες της Γαλλίας με τους σκανδαλώδεις έρωτάς του. Έτσι πλέον ο μέγας αυτός στρατηλάτης κατά βάθος ήταν ένας αγαπώδης άστος, ένας νοικοκύρης. Γι' αυτό ο έρωτας που έκανε στη γυναίκα του, προσπαθούσε να αποφεύγει τα σκάνδαλα και κατέβαλε κάθε φροντίδα για να κρατήσει μυστικούς τους έρωτάς του.

Εκτός αυτού όμως δεν είχε καμιά όρεξη να δημιουργήσει σκηνές με την Ιωσηφίνα, η οποία ενώ στην αρχή του φερόταν αδιάφορη, όσο περνούσε ο καιρός και μεγάλωνε η δόξα του, τόσο περισσότερο τον αγαπούσε και τον εξήλενε.

Η πρώτη γυναίκα με την οποία ο Ναπολέων ηπάτησε την Ιωσηφίνα, υπήρξε κατά την ομολογία του αδελφού του Λουκιανού, κάποια κυρία Μπρανσόν, καλλιτέχνις του Παρισιού μελοδράματος, κάποιου είδους μέν, έξαισία όμως αιδώδης. Μετά την κυρία Μπρανσόν, ο Ναπολέων συνεδέθη ερωτικά με κάποια άλλη διάσημη ήθοισσα, του δραματικού θεάτρου όμως αυτή, με την περιφάνεια δεσποινίδα Ζωρζ. Η δεσποινίς Ζωρζ ήταν τότε μία νέα εκπάλου καλλονή. Φαίνεται όμως ότι ήταν συγχρόνως και εξαιρετικά, και εγώητευε τον Ναπολέοντα τόσο με την όμορφη της όσο και με το πνεύμα της.

ΕΗ συντροφιά της—αναφέρει ο πρώτος θαλαμηπόλος του αυτοκράτορος, Κωνσταντίνου, στα «Απομνημονεύματά του»—του άρεσε και τον ευχαριστούσε εξαιρετικά. Πολλές φορές μου έβγαζε να τον ακούσω να γελάει σαν μικρό παιδί, ακούγοντας τα ανέκδοτα με τα οποία η δεσποινίς Ζωρζ ετοιμάζε τις συνομιλίες τους.

Τρίτη, κατά σειρά, ευνουμένη του Ναπολέοντος, υπήρξε η διάσημη αιδώδης Γκραβίν. Την Γκραβίν, ο Ναπολέων την ερωτεύθηκε όταν την πρωτάκουσε να τραγουδάει στο Μιλάνο. Χωρίς να χάσει καιρό, την έπιασε κοντά του στο Παρίσι και την εγκατέστησε στο Μελοδράμα. Η άχαριστη Γκραβίν όμως ερωτεύθηκε τον πρώτο βιολιστή του θιάσου και κλέφτηκε μαζί του!... Το πάθημά του αυτό έκανε τον Ναπολέοντα να συχαθεί διά παντός τις γυναίκες του θεάτρου και να μη συνδεθεί πια με καμιά από αυτές.

Έτσι τας ήθοιους άρχισαν να διαδέχονται στην καρδιά του Ναπολέοντος η κυρία της τιμής ή η ανανέωστρες της αυτοκρατορίας. Έννοείται ότι οι διαβατήρικοι αυτοί έρωτες του δεν διαρκούσαν περισσότερο από λίγες μέρες... Μία, και η κυριότερη ίσως, από τις ευνουμένες του είδους αυτού του Ναπολέοντος υπήρξε η κυρία Ντυσατέλ, σύζυγος ενός συμβούλου της Έκκλησίας.

Ο Ναπολέων—γράφει ο Κωνσταντίνος—έκανε ότι μπορούσε για να μην αποτυπώσει η Ιωσηφίνα τον σύνδεσμό του με την κυρία Ντυσατέλ. Όταν έρχόταν να επισκεφθεί την φίλην του, περιέμενε πρώτα να κοιμηθούν όλοι στα ανάκτορα. Η αρονοηπική τους δε έφτανε μέχρι του σημείου να διασχίσει τον διάδρομο, που οδηγούσε στο διαμέρισμα της φίλης του, ξεπύλτος και με τα νυχτικά του!... Έπειδή όμως, παρ' όλα αυτά τα μέτρα, φοβήθηκε στο τέλος μη ανακαλυφθεί, από ανέμενος μία μέρα να νοικιάσει σε κάποια συνοικία ένα σπίτι!... Από τότε δε ο Ναπολέων και η φίλη του συντηγόντο κάθε τόσο εκεί!...

Όλοι αυτοί, ωστόσο, οι έφημεροι σύνδεσμοι δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως πραγματικοί έρωτες. Ο πρώτος σοβαρός έρωτας του, ο οποίος επέτρεψε να διαδραματιστεί σπουδαίο ρόλο στη ζωή του, χρονολογείται μόλις στα 1807.

Ο Μέγας Ναπολέων

Μετά την μάχη της Ίένης, ο Ναπολέων είχε καταλάβει με τα στρατεύματά του την Πολωνία.

Στην Γαλλία, η Πολωνία εφημίζοντο για την καλλονή τους και η φτώχη Ιωσηφίνα, εάν να προσπαθούσαν τι της έμελλε να πάθει, υπέφερε τρομερά νύχτα και μέρα από την ζήλεια. Δεν έπαυε να γράφει στον άνδρα της, ζητώντας του να την καλέσει κοντά του στην Πολωνία. Περιέμενε με ανυπομονησία την απάντησή του, κάθε βράδυ δε έβριζε πασιέντσες για να μάθει αν θα ελάμβανε τέλος το τόσο αναμενόμενο γράμμα του Ναπολέοντος. Ο Ναπολέων όμως δεν είχε καμιά όρεξη να πάει την γυναίκα του κοντά του και να τη διαλύσει τις συντροφικές των ωραίων Πολωνίδων που τον περιτοίχων. Την άφινε, εν τούτοις, να ελπίζει ότι θα συντηγόντο γρήγορα και, εάν ένας αγαπώδης άστος που ετοιμάζεται να απασχολήσει την γυναίκα του, τις συμπεριφερόταν με περισσότερη τρυφερότητα από πριν.

«Όλες αυτές εδω η Πολωνία—της έγραψε ο έρωτας—είναι τόσο καλή για μένα. Οποιοδήποτε, πιστοποιώ ότι είσαι ζήλια—καί αυτό με ενθουσιάζει! Δεν έχει όμως δικαιο... Σε βεβαιώνω ότι μέσο στας έφημες της Πολωνίας δεν έχει κανείς καμιά όρεξη να προσέχει τις γυναίκες... Χθες εδω έδω ένας γράμμα. Παρανεύθησαν άρχετες γυναίκες, που δεν διέφραν όμως κατά τίποτε από τις δικές μας τις μικροσπές!...

Μία πεπειραμένη γυναίκα όμως, εάν την Ιωσηφίνα, δεν μπορούσε να ξεπατηθεί από τέτοια κόλπα. Γι' αυτό του έστειλε δρυσάτα γράμματα, στα οποία άφινε να ξεσπάσει όλη της η ζήλεια.

«Δεν το περίμενα ποτέ—της έγραψε απαντώντας—στις επιστολές της αυτές—ναχης τόσο καλή ιδέα για μένα. Οποιοδήποτε, πιστοποιώ ότι είσαι ζήλια—καί αυτό με ενθουσιάζει! Δεν έχει όμως δικαιο... Σε βεβαιώνω ότι μέσο στας έφημες της Πολωνίας δεν έχει κανείς καμιά όρεξη να προσέχει τις γυναίκες... Χθες εδω έδω ένας γράμμα. Παρανεύθησαν άρχετες γυναίκες, που δεν διέφραν όμως κατά τίποτε από τις δικές μας τις μικροσπές!...

Πά ν' αναβάλει διαρκώς την άφιξη της γυναίκας του, ο Ναπολέων κατέφευγε σε χίλιες δυο φάρμακες. Άρχισε να της αραδιάζει στα γράμματά του φιλοσοφίες, να επικαλείται την ανώτερη δύναμη των πραγμάτων και να παρουσιάζει ένα σωρό τέτοιες ακαθόριστες δικαιολογίες.

Τό γεγονός ωστόσο ήταν πως ο Ναπολέων ήταν ερωτοχτυπημένος. Μόλις είχε φθάσει στην πρωτεύουσα της Πολωνίας, ο νεαρός κατακτητής ένοιωσε άμεσως, σε κάποιο χορό, τη μόνιμη γυναίκα που τον έκανε να γνωρίσει τον πραγματικό έρωτα, παθός ομολογούσε αργότερα και ο ίδιος, την κίχησος Βαλέσκα.

Η Βαλέσκα ήταν τότε μία νέα είκοσιδύετών, ξανθή, με γαλάνα μάτια και κατάλευκο δέρμα. Πριν από λίγον καιρό είχε παντρευτεί ένα γέρο γερμανό υψοτήρα των άρχων. Ο Ναπολέων, άμεσως μόλις την είδε, την ερωτεύθηκε τρελά.

Η νεαρά Πολωνιά δεν άργησε να συμμερισθεί το αίσθημα του Ναπολέοντος προς αυτήν. Τό πρώτο τους ραντεβού υπήρξε περιεργότατο.

«Ο αυτοκράτορας—γράφει ο Κωνσταντίνος—την περιέμενε με ανυπομονησία γυναικόπαιδος στο πρώτο του ερωτικό ραντεβού, κάνοντας μερικά βόλτες στο δωμάτιο και ρωτώντας κάθε τόσο τί ώρα ήταν. Τέλος, η κυρία Βαλέσκα ήλθε. Ήταν όμως σε αξιοσημείωτη κατάσταση: Χλωμή, βουβή, κλαμμένη. Όλη αυτή η πρώτη τους ερωτική βραδιά κατηναλώθη δολόληρη σε εκμυστηρεύσεις της νεαράς Πολωνίδος για την άτυχη και δυστυχισμένη ζωή της. Έφυγε στις δύο μετά τα μεσάνυχτα, με τό μαντηλά στο μάτι και κλαίγοντας άκοιμητη.

Ο σύνδεσμος του Ναπολέοντος με την Βαλέσκα μέρα με την ημέρα μεγάλωνε. Μία μέρα η νεαρά Πολωνιά άνήγγειλε στον ένδοξο φίλο της ότι σε λίγο θ' αποκτήσουν παιδί. Η είδησις αυτή υπήρξε μία αποκαλύψις για τον Ναπολέοντα. Μέχρι της στιγμής έκρινε έθεωρούσε τον έαυτό του έξισον ύπατο ως και την Ιωσηφίνα για την έλλειψη διαδόχου. Από τότε όμως ξαφνικά μετεβάλλετο η κατάσταση: «Η

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

ΤΟΥ ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΙΣ

ΙΧΝΟΝΤΑΣ μία ματιά στον άνδρα της, η κ. Μαυρίκια ντ' λα Μορισιέρ, του έλεγε με ύψος περιφρονητικό:

—Πώς έγινε, καίμενε Μαυρίκια; Όσο πάει και μεγαλώνει η κοιλιά σου! Είπε τρομερό!

Ο κ. Μαυρίκιος, στενοχωρημένος από τα λόγια αυτά της γυναίκας του, της απάντησε:

—Όταν εγώ έδερα από λίγα χρόνια θα είμαι χοντρός σά βαρέλι, εσύ θα είσαι τόσο παχιά, που μόνο στους Τούρκους θ' αρέσει. Στα μάτια των Τούρκων και η πιο παχιά κόρη γυναίκα, φαίνεται λεπτή.

—Εύχαριστεί πολύ που μου έμαθες κάτι που δεν ήξερα ως τώρα. Όραία!... Τό εύχαριστο είνε λοιπόν ότι μπορώ ν' αρέσω ο' έναν Τούρκο, ενώ ένας άνδρας κοίλας σε πούν μπορεί ν' αρέσει;

—Νομίζεις πως μπορώ να με πειράξω μ' αυτά που μου λές; Από τό ένα αυτό που μπαίνουν κ' από τό άλλο που βγαίνουν! Καί όμως! Φαίνεται πως σου κοστίζει πολύ όταν ακούς να σε λένε κοίλας!

Ο κ. Μαυρίκιος ντ' λα Μορισιέρ, έβριοντας καλά ότι δεν μπορούσε να τ' αγγίξει με τη μικρή χαριτωμένη γυναίκα του, για να τελειώσει τη συζήτηση, άνοιξε την εφημερίδα του και άρχισε να διαβάει θυμωμένος άρχετα από τα λόγια της. Για πρώτη φορά, τόσα χρόνια που ήταν παντρεμένος, άκουγε τη γυναίκα του να τον λέει ότι χόντρωνε υπερβολικά, ότι μεγάλωνε η κοιλιά του σε τέτοιο βαθμό, ώστε να της προκαλή την αηδία. Ο κ. Μαυρίκιος, σαν άνθρωπος πεπειραμένος που ήταν, ήξερε καλά πως όταν μία γυναίκα αγαπά πραγματικά τον άνδρα της, δεν μπορεί παρά να τον βοήθει όλο. Από τη στιγμή όμως που παύει ν' αυτήν να είνε ένας ποιητής και άξέριστος Άδωνις, αυτό σημαίνει χωρίς άλλο ότι έπαυε να τον αγαπά και ότι ετοιμάζεται να τον απάτησει.

Ο κ. Μαυρίκιος, φιλόποτος και ετασθητός όπως ήταν, άρχισε να σκέπτεται ένα σωρό δυσάρεστα πράγματα για τη γυναίκα του, όταν έβριον, καθώς γύριζε άπ' τ', άλλο μέρος την εφημερίδα του, είδε με μεγάλα γράμματα μία ρεκλάμα που του τράβηξε άμεσως την προσοχή:

ΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΗ; Άπευθύνθη εις τον Άμερικανόν Ιατρόν Ουίλλιαμ, βολεβέρτο των Καπουσιόνων, 619. Μέθοδος αλάνθαστος και αποτελεσματικώτατη!

Μόλις διάβασε αυτή τη ρεκλάμα, ο Μαυρίκιος άποφάσισε να πάει να συμβουλευθεί τον διακεκμενον επιστήμονα. Βέβαια, δεν ήταν παχύς, μα δεν ήταν και καθόλου άπαυον να γινόνταν αργότερα. Τι είχε να χάσει; Στην άρχη, ο γιατρός έήτησε προσεκτικά τον κ. Μαυρίκιος, του χτύπησε την κοιλιά, του έπιασε τα μέγυλά του. Έπειτα τον έήτησε από ήπικης άποψης, ρωτώντας τον χίλια δυο πράγματα. Άσφοι κατάλαβε καλά τι είδους άνθρωπος ήταν ο πελάτης του, κάθισε στο γραφείο του και του έλεγε:

—Συλογισθήκατε ποτέ σας, αγαπητέ μου κύριε, για πού λόγο φροντίζει η γυναίκα σας να καλοτρύφει και να καλοπερνάει πάντοτε; Σας έρωτώ, άλλ' επειδή ξέρω έν των προτέρων ότι οποιαδήποτε άπάντησι και άν μου δώσετε δεν θα είνε σωστή, άπαντώ ο ίδιος: Η γυναίκα σας φροντίζει πάντοτε να καλοτρύφει, απλούστατα γιατί σάς αγαπά!

Κατακίτρινος σαν λεμόνι, ο κ. Μαυρίκιος ντ' λα Μορισιέρ σηκώθηκε άμεσως επάνω και έλεγε με τόνο αόστηρό στο γιατρό:

—Μου φαίνεται πολύ περίεργο, κύριε, να μιλάτε με τόση βεβαιότητα για τη γυναίκα μου, αφού δεν γνωρίζετε ούτε αυτή, ούτε μένα!

—Να με συχωρήτε, αλλά νομίζω ότι κάτι είμαι σε θέση να ξέρω για να σας μιλά μ' αυτό τον τρόπο... Λοιπόν σάς συνιστώ, κύριε

Διναστία είχε ανάγκη διαδόχου και έφρόσον άπεδεικνύετο ότι η μη λικανοποίηση της ανάγκης αυτής όφειλετο αποκλειστικώς στην Ιωσηφίνα, δεν έμενε άλλη λύσις από τό διαζύγιο. Καί ο Ναπολέων άποφάσισε να τό πάει...

Η κυρία Βαλέσκα έφρόθηκε πάντοτε με μεγάλη στοργή προς τον πατέρα του παιδιού της. Δεν τον έλησμόνησε ποτέ, και αργότερα, όταν η τύχη μετεστράφη τόσον άπότομα έναντίον του, υπήρξε η μόνη που τον έπεσκέφθη στον τόπο της εξορίας του, στην νήσο Έλβα, για να του φέρη την παρηγοριά του παλιού έρωτός των...

μου, να επιδέλετε, να παρακολουθήτε πάντοτε τη γυναίκα σας, άν θέλετε ν' αποφεύγετε δυσάρεστα γεγονότα...

Ο κ. Μαυρίκιος πήρε τό κατέλλο του κ' έφυγε άμέσως έξω φρενών, με την πρόθεσι να ξαναγνώσει, ύστερα από λίγες μέρες, στο σπίτι του γιατρού και να του πετάξει τα μυαλά του στον άέρα, άν έβριαναν ψέμματα αυτά που του έλεγε για τη γυναίκα του.

Έπειτα από όχτώ ήμέρες, αφού καθ' όλο αυτό τό διάστημα παρακολουθούσε από τό πρωί έως τό βράδυ τη γυναίκα του, την παρακολουθούσε στο σπίτι, της έκανε αφινιδιαμούς, χωρίς να παρατηρήσει τίποτα τό ύποπτο στη διαγωγή της, ξαναπήγε στο γιατρό με τό σκοπό να του σπάσει τό μούτρο.

Αυτός όμως, έντελώς άτάραχος, τον διαβεβαίωσε και πάλι ότι η γυναίκα του τον άπατά, χωρίς άλλο, άλλ' επειδή ύποπτεύεται αυτές τις ήμέρες ότι την παρακολουθεί έπίμονο ο άνδρας της, άποφένει να συναντάται με τον εκλεκτό της. Άφού πέρασαν τρεις δολόληρες μέρες, τρεις μήνες φρενιτής άγονίας για τον κ. Μαυρίκιος ντ' λα Μορισιέρ, χωρίς να κατορθώσει, μ' όλο τό άγριο κυνήγι που είχε στήσει στη γυναίκα του, ν' ανακαλύψει τίποτα τό ένοχο στη διαγωγή της, κάπ τό παραμικρό τέλος πάντων που να τον έβάζε σε ύποψης, χλωμός, έκμηδενισμένος τελείως, ξαναπήγε για τρίτη φορά στο γιατρό.

—Γιατρέ μου, δεν σε άπειλό πια! Σε παρακαλώ, σε ίκετω! Πές μου επί τέλους τό όνομα αυτού του παληανθρώπου που κηλιδώνει την τιμή της οικογενείας μου! Εσταλαχίνισον με! Δεν με βλέπεις πως έχω γίνει; Πτώμα! Πετώ και κόκκαλο!

—Ο γιατρός τότε, ίκανοποιημένος, του έλεγε χαμογελλώντας: Τό όμολογείτε λοιπόν και ο ίδιος, τό άναγνωρίζετε και σεις ότι άδυνατίζετε, ότι έγίνατε πετώ και κόκκαλο! Λαμπρά!... Όρα! Είμαι κατενθουασμένος! Έτσι άποδεικνύεται άλλη μία φορά άόλημ πόσο ενδυνευστικά είνε τα άποτελέσματα της μεθόδου μου! Η μέθοδός μου, αγαπητέ μου, χωρίς φάρμακα, χωρίς συνταγές, είνε καθαρώς ψυχολογική! Έβριον που με άπασχολεί ποτό παντός, είνε ν' ανακαλύψω τί έθκανε τον πελάτη μου ν' άνησυχήσει, να γίνη άνω-κάτω. Βρίσκω δηλαδή τό μέρος που τον πονεί. Την άδυναμία του. Κι άμέσως βάσω σ' ενεργεία το σύστημά μου. Πώς θα σας έκανα ν' άδυνατίσετε; Μ' τη ζήλεια βέβαια! Σας είπα λοιπόν πως σάς άπατά η γυναίκα σας και σάς έβαλε σε μελάνες, τρεχάματα, φρασρίες, σ' έννοιες. Σας άδυνατίζα μεσα σε λίγες μέρες! Θρίαμβος κύριε!... Θρίαμβος!...

—Κ' η γυναίκα μου;

—Η γυναίκα σας είνε τιμία και ένάρετος. Τώρα πια δεν υπάρχει ανάγκη να σας βασανίσω. Πληρώστε μου λοιπόν χίλια φράγκα για τη θεραπεία και τρέξτε να φιλήσετε τη γυναίκα σας!...

Ο κ. Μαυρίκιος άποφάνθηκε τό αίμα του να κυλάει. Άν μπορούσε δάπνιζε τό γιατρό. Μά ήταν τόσο έξηγνιμένος, τόσο έξασθημένος, άδυνατισμένος, ξεθεωμένος, που δεν μπορούσε ούτε τό χέρι του να σηκώσει. Έπιασε με μία πολυτόνια, έβγαλε τό πορτοφόλι του, πλήρωσε τα χίλια φράγκα στο γιατρό κ' έπειτα σύρθηκε έξω μοιρομυρίζοντας:

—Α, τον ταυρατάνο!... Α, τον θεομπαίχτη!... Με ξεθέωσε!... Μολατατα άδυνατίζω!... Ας είνε δαξασμένος... ο διάολος!...

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

Ο περιήγημος μαρκήσιος ντ' Αργκενσόν, που έζησε στην εποχή του Λουδοβίκου 15ου, ήταν, μπορεί να πη κανείς, ο προφήτης της αεροπορίας. Σ' ένα γράμμα που έστειλε κατά τα μέσα του 18ου αιώνα σε κάποιον φίλο του τοι έγραφε τα έξης:

«Θά σου πω μία ιδέα μου, μπορεί να σου φανη πραγματική τρελλία. Καί όμως έχω την πεποίθησι ότι μία από τις πρώτες έφευρέσεις που θα γίνουν τώρα γρήγορα, θα είνε και ο τρόπος, τό μέσον να πετούν οι άνθρωποι ψηλά στον άέρα. Έτσι θα ταξιδεύει κανείς γρήγορα και άνετα και τα έμπορεύματα θα μεταφέρονται με μεγάλα ποσά του άέρος. Θα υπάρχουν ένάερια στρατεύματα. Τα σημερινά μας φρούρα θα είνε άχρηστα. Οι πυροβοληταί θα μαθαίνουν να ρίχνουν στον άέρα. Θα υπάρχη σε κάθε βασίλειο ένα νέο άξίωμα, τό αξίωμα του ύπουργού των ένάερίων δυνάμεων. Γιατί άραγε να μη μιμηθούμε τα πουλιά;»

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΠΑΝΤΣΟ ΜΙΧΑΗΛΩΦ

Η ΒΟΥΛΓΑΡΑ

(Στο διήγημα αυτό του Βουλγάρου διηγηματογράφου Πάντσο Μιχαήλωφ, η ήρωίδα συμβολίζει το Βουλγαρικό Έθνος, τη σκλαβιά του στην Τουρκία και την απελευθέρωσή του.)

ΚΟΥΣΤΕ μια ιστορία, μια παλιά ιστορία... Ζούσε μια φορά μια Βουλγάρα. Ήταν πολύ όμορφη και πολύ πλούσια. Είχε κατέλκυο λαμό, όμορφα και άσπρα γαλιανά μάτια και πυκνά μαλλιά που κρέμονταν ως τα γόνατά της και ερυθρίασαν σαν τα λουλούδια της Θράκης. Άλγεια, ήταν όμορφη η Βουλγάρα. Ήταν και όμορφη και νοικοκυροπούλα. Και όταν έχοταν καμιά γιορτή, πάντα τη Βουλγάρα έδωσαν να τραγουδά, γιατί η Βουλγάρα είχε όμορφη φωνή και ήξερε όλα τα τραγούδια, τα τραγούδια του τρύγλου και του θερισμού κ' εκείνα που τραγουδούσαν τις πόλεις της άγλης, όλα... όλα...

Από χρόνο σε χρόνο η Βουλγάρα έμεγαλωνε και γινότανε και πιο όμορφη. Για καλό ή για κακό, το όνομά της άρχισε να ακούγεται πολύ μακριά. Κι αυτό, όταν τραγουδούσε, το τραγούδι της ακουγόταν πολύ μακριά, στα χωράφια και πέρα στα βουνά άσπια.

Πολλοί, που τους έμαγε το τραγούδι της, έσταματούσαν και της φώναζαν:

— Τραγουδά άσπια, Βουλγάρα! Όλα τα πούτη μου είνε δικά σου! Τραγουδά άσπια!...

Μά η Βουλγάρα δεν ήθελε κανενός τα πούτη και κανενός την καρδιά. "Αν τραγουδούσε, τραγουδούσε για τον εαυτό της. "Α! πολύ καλό νόμο έδωσε στους ανθρώπους ο Θεός, να δουλεύουν ξη μέρες την εβδομάδα και την έβδομη να την περνούν με άναπαυσι, με χορούς και τραγούδια!...

Μά το γλυκό χαμόγελο του καλού δεν κρατεί για πάντα. Και τα άσπρα δεν λάμπουν ά διάκοπα κ' αυτά...

Όρδές από Τσερκέζους εισέφωρσαν κάποτε στην πατρίδα της Βουλγάρας και σε μια μέρα μονάχα έδωσαν φωτιά στα χωριά, έκαψαν όλα τα χουσαφικά, έκαύσαν τους ρουμαλέους άνδρες, έχρυσαν στη διασπασμένη γη όλα τα κρεσιά και σκόρπισαν σ' όλους τους άνεμους τα σπάρια που ήταν μαζεμένα στις άποθρες. Και ο κάθε Τσερκέζος έπηρε έπάνω στο άλογό του άπό ένα όραιο κορίτσι για να το πάει στο Ρεζόνη για δώρο.

Ο Βεζύρης είχε άκούσει να γίνεται πολλές λόγος για τη Βουλγάρα και τα τραγούδια της. Μόλις την είδε, δεν έκανε καθόλου τον κόπο να κιντήσει και τα άλλα κορίτσια.

— Θά την κρατήσω έγώ αυτήν έδώ, είπε.

"Όλοι έσκυψαν με σεβασμό μπρός στο Βεζύρη και έβγαλαν τα φοβερά αυτά λόγια, έμεινε κατατρομαγμένη.

"Όλα λοιπόν είχαν τελειώσει πια γι' αυτήν! Θά ήταν σκλάβια άπ' έδώ και πέρα! Κι αυτό, γιατί τραγουδούσε όμορφα τραγούδια και γιατί στάθηκε πάντα καλή στα πούλια και στα λουλούδια!

"Η σκλάβες του χαρμού την έπηρε άμέσως. Της φόρεσαν ένα γέλεκο από βελούδο, που είχε διαμαντένια και χρυσά κομπάρια, την έντυσαν με γαλάζια βελούδινη βράκα και μικρές άσημοκέντητες παντοφλές. Της άλειψαν το στήθος και τα χέρια με τα άρωματά της, έδωσαν άπό την Αίγυπτο, κ' η Βουλγάρα, όταν είδε στον καθρέφτη τα κάλλη της, έγύρισε άπότομα κατά μέρος και έβήθησε τα νύχια στο πρόσωπό της.

"Όταν ο Βεζύρης είδε το πρόσωπο της όμορφης κοπέλλας καταματωμένο και άσχημο πια, έγινε τρελλός άπό την όργη του κ' άπό τη λύσσα του. Έπρόσταξε να την κλείσουνε στη φυλακή και να τη σκοτώσουνε την άλλη μέρα έμπρός σ' όλο τον κόσμο.

Πλήθος πολύ μαζεύτηκε την άλλη μέρα στην πλατεία. Και οι ξανταμάδες έσχηματίσαν δυάδες σειρές, καθάλλα έπάνω σ' άλογά τους, για να το συκρατήσουν.

"Έφεραν τη Βουλγάρα με τα χέρια δεμένα πίσω στη ράχη της. Τα μαλλιά της ήταν λυμένα και κρέμονταν ίσασε κάτω. Έφαινόταν ήρεμη και κανένας μορσασμός δεν άλλάχνανε το πονεμένο πρόσωπό

της, που τό είχαν άσχημήνει ή πληγές, που μόνη της άνοιξε με τα νύχια της.

"Η φτωχή κόρη άνέθηκε άπάνω στο βελούδο που είχαν έτοιμάσει γι' αυτήν και που είχαν στρώσει με ένα χαλί από πορφύρα. Έγνώτισε τρέμοντας και έσκυψε το κεφάλι. Για μια στιγμή φαντάστηκε ότι το σώμα της θα κυλούσε έπάνω στο χαλί και θα έσπινε και θα γινόταν ένα με το πορφύρο του χρώμα, και άνεστίασε ήσυχα, σαν μέσα σε όνειρο.

— Πατέρα! ήπιόρσε σιγανά. Πατέρα, με βλέπεις; Και έκλεισε τα μάτια για να μη βλέπει πια όποτε τη σπάει το δημόιο, όποτε τους ζανταμαδες, όποτε το πλήθος που ήταν μαζεμένο γύρω-γύρω.

Ο ήλιος έγεννε προς τη δύση του. Και μια χρυσή σκάνη είχε σηκωθεί στη μισή της πολίτεια με τους ύψηλους μινιαδες.

Ο δήμος ήταν ένας νεαρός Τσερκέζος, με το πρόσωπο σκληρό και κατσουφασμένο. Άδραξε με το άριστερό του χέρι τα μακριά μαλλιά της Βουλγάρας, της έγύρισε προς τα πίσω το κεφάλι, έσχησε το γαταγάνι του και έκινταξε ύποτακτικά τον άφέντη του.

Ο Βεζύρης έρώτησε ψυχρά:

- Λοιπόν, Βουλγάρα, μετανοούνεις τώρα;
- Για τον πρώτο με μετανιώσω; είτε εκείνη.
- Γιατί φέρθηκες τόσο άσχημα άπέναντί μου;
- Όχι!... Ποτέ!... άποκρίθηκε η Βουλγάρα με περηφάνεια.
- Όποτε πορταμάς το θάνατό άπό τη χλιδή του παλατιού μου, άπό τον ήλιο, άπ' τη ζωή;

— Τόν προτιμώ, να!...

— Άφ'όστε την τότε! έπρόσταξε ο Βεζύρης και άρχισε να γελά σαρκαστικά, σαν τόν Σατανά τόν ίδιο. Άφ'όστε την, είπε, όποτε να περάσουν ή πληγές άπό το πρόσωπό της και να ξαναγίνει ή όμορφη Βουλγάρα που ήταν πρώτα...

"Ετσι σκέφθηκε ο Βεζύρης, ενώ έχάδανε τα γένεια του. Και έπειτα έπρόσταξε:

— Άλύστε της τα χέρια! Και οι σκλάβοι έλυσαν τα χέρια της Βουλγάρας και την έκλεισαν σ' ένα σεράι πολύ μακρινό, όπου κανείς δεν μπορούσε ούτε να την ίδω, ούτε να την άκούση.

"Ετσι, χωρίς να βγάλη ποτέ της μυιά και χωρίς ποτέ της να τραγουδήσει, η Βουλγάρα έπέρασε πέντε χρόνια κλεισμένη στο μακρινό σεράι, πέντε χρόνια που της φάνηκαν σαν να ήταν πέντε αιώνες. Θυμόταν την πατρίδα της και ή καρδιά της έγέμιζε άπό άπέραντη θλίψη.

"Επειτα, όσο περνούσε ο καιρός, ή πληγές της έχάθηκαν και το πρόσωπό της ξαναήανε την άλλοτινή του όμορφιά. Το κόκκινο χρώμα της ζωής έχύθηκε στα μάγουλά της και τα μάτια της έπηρεαν και πάλι μια ζωηρή λάμψη.

Ο Βεζύρης τάμαθε αυτά. Έστελε να τη φωνάσουν και την παρακάλεσε:

— Τραγουδήσε μου, Βουλγάρα! Παντού γύρω μου και μέσα στην καρδιά μου βλέπω την ταραχή και την άνησυχία. Τραγουδήσε μου και κάνε με το τραγούδι σου την καρδιά μου να γαλήνη!

— Και τί θα μου δώσεις γι' αυτό; ρώτησε η Βουλγάρα.

— "Ο,τι θέλεις, όμορφη Βουλγάρα!

— "Ο,τι θέλεις; Και άν άκόμα ζητήσω και πολύ ακριβό, θα μου δώσεις κ' αυτό;

— Ναί, ό,τι θέλεις... Και το πιο ακριβό άκόμα...

— Πολύ καλά. Θά μου δώσεις τότε τη λευτεριά μου!

— Τη λευτεριά σου;

— Ναί, τη λευτεριά τη δική μου και όλων εκείνων που σπάζουν και στενάζουν μέσα στα σκοτεινά και τα όργα μπουιντρούμια τών φυλακών σου.

— Πολύ καλά, είτε στο τέλος. "Ας γίνει όπως το θέλεις. Βουλγάρα!...

Και τότε η Βουλγάρα άρχισε να τραγουδά. Μά στη φωνή της δεν έμεινε παρ ά μια σκιά μονάχα άπό την εθνομία που έλημμούσε άλλότε τα τραγούδια της. Θάλεγε κανείς πώς της την είχαν σκόρψει τα πέντε χρόνια που είχε περάσει κλεισμένη στο σεράι και που της είχαν φανή πέντε άλόκληροι αιώνες.

Ο Βεζύρης την άκουγε και ή έκφρασις του έσκοτεινίαζε όλο και περισσότερο άπό τη

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΚΥΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

κτιματίας Βαρνελώ, άφου άναψε την πίπα του, άρχισε να διηγείται στους φίλους του την άκόλουθη ιστορία:

— Ήμουν τότε είκοσιπέντε χρόνων και ζούσα μόνος μου στον πύργο του Βιλλεμπόν. Όταν κανείς είνε νέος, και μάλιστα πλούσιος, κάνει πολλές τρέλλες... Έτσι κ' έγώ, έρωτεύθηκα τότε μια υπέροχά μου, που την έλεγαν Ρόζα.

Στην άρχη τα πράγματα ήσαναν με χαρά. Ή μικρή μ' άγαπούσε πολύ, με λάτρευε, με άφ'όστε να είμαι όλο-όλογο όστι κ' έγώ ήμουν ήθουσιαιμένος μαζί της. Βγαίνοντας από κνήνη τη συναντούσα και πηγαίναμε μαζί στο δάσος. Έρωτα περνούμε, συλλογίζαμουν. Φτάνει μόνο αυτό να μη βαστάξη πολύ και μου κολήση στη ράχη για πάντα. Όσοσο αυτό που φοβόμουνά δεν άρχισε να συμβή. Ένα βράδυ ή Ρόζα μου άνήγγειλε ότι ήταν σ' έδιαφέρουσα κατάσταση. Μόλις τάκουσα αυτό, μου φάνηκε πώς με χτύπησε κεραυνός. Έρωτα την έχουμε, σκέφτηκα. Να δώσω πώς θα ξεμπελώσω τώρα; Πρέπει να σημειώσετε ότι ο πατέρας μου και ή μητέρα μου έζωσαν άσχημα εκείνη την εποχή. Τί θα έλεγαν όταν το μάθωναν; Να την έδιωχνα άπό το σπίτι, δεν μπορούσα, γιατί θα έβάζα άμέσως τόν κόσμο σε ύπνωση. Άν την κρατούσα πάλι, το παιδί που θα γεννιόταν σε λίγο, θα άνωκάλυπτε τις σχέσεις μας.

Χωρίς να χάνω λοιπόν καρό, πήγα και βάρφα και βάρφα, τόν βαρόνο Κρετίγγ, ένα γέρο που είχε γνωρίσει πολλές γυναίκες στη ζωή του, και τόν ζήτησα τη γνώμη του.

Χωρίς να πολυσκεφθώ, μου είτε άτάραχος:

— Πρέπει να την παντρευθής.

— Τί λέτε, θείε μου! φώναξε έντρομος. Να πάρω αυτή τη γυναίκα;... Μία ύπνωση.

— Έχεις ύποχρεώσει να το κάνεις, μου άπάντησε αυτός με τόνο κατηγορηματικό.

Έγώ έφυγα άπογοητευμένος άπό το σπίτι του. Στο δρόμο στριφογύριζαν διάδικα στο νού μου τα λόγια του.

Όσοσο, έπειτα από μια έβδομάδα κατέληξα κ' έγώ στο συμπέρασμα ότι είχε δικιο ο θείος μου. Ή τιμή της κόρης έπρεπε άποδοθήτε να άποκατασταθώ. Μά με ποιόν τρόπο; Βέβαια δεν θα ήμουν ένώ εκείνος ο οποίος θα έπαρνα γυναίκα μου και ύπνωση.

Και τότε, εκεί που δεν ήξερα τί να κάνω, θυμήθηκα έξαφνα την κυρά Παμέλ. Ή κυρά Παμέλ ήταν μια διαβολόγρη, μια μέγαυα, πρόθυμη να πουλήση και αυτή την ψυχή της για ένα σκούδο. Ή διαβολόγρη αυτή, σκέφτηκα, θα μπορούσε να μου δώσει το πράγμα. Πήγα και τη βάρφα άμέσως και της έμπεστέθηκα το μυτικό μου.

— Πόσα δίνεις για προίκα στο κορίτσι; με ρώτησε, ενώ τα παμπόνηρα μάτια της έπαρναν μια σατανική έκφρασι.

Είπα ένα κτήμα έγκαταλειμμένο στη Σασεβίλ, το όποιον θα το έδινά πρόθυμα στη Ρόζα για να την ξεφορτωθώ. Όταν της το είπα, ή μέγαυα χαμογέλασε ικανοποιημένη και μου άποσχέθηκε πώς θα κανονίστη την ύποθεσι πολύ σύντομα. Θά έδινε άπλοστάτα τη Ρόζα γυναίκα στο γάμο της. Πράγματι, έσπερ' άπό λίγες ήμέρες, ο γυός της ήρθε και με βάρφα. Ήταν ένα παλληκάρι καμιά είκοσιπενταριά χρόνων με άσπρη

θλίψη. Ένόμιζε πώς έβλεπε μπροστά του τη μεταλλική λάμψη που έβγαζαν ή σπάδες τών Τσερκέζων ή ύψωμένες στον άέρα, τα χωριά που καγνόντουσαν, τα κοπάδια που τρομοκρατήνα χιμούντες στους κάμους... Ένα λάδ, τέλος, ο οποίος είχε καταστραφεί και βυθιστή στη φτώχεια και στο πένθος...

"Όλες αυτές ή διατάσεις έύνησαν τη συνείδησι του Βεζύρη και άποβάνηκε μέσα του τόν "Ανθρωπο.

— Άκούε!... δέκαμπε, χωρίς να τομήση να κιντήσει στα μάτια τη Βουλγάρα. Μά που δεν είνε στο χέρι μου να έπανορθώσω το παρελόν, θα διατάξω ν' άφήσουν έλευθερους όλους αυτούς που έχουν ρέξει μέσα στις φυλακές και στα μπουιντρούμια. Και τώρα πήγαν! Είπα έλευθερο!...

Και έτσι, έσπερ' άπό πέντε αιώνες, ή Βουλγάρα ξαναείδε τόν ήλιο να άνατέλλη και να φασίξη τη γή της πατρίδος της, έλευθερη πια...

ΠΑΝΤΣΟ ΜΙΧΑΗΛΩΦ

Βγαίνοντας στο κνήνη την συναντούσα και πηγαίναμε στο δάσος...

χαρκτηριστικά που έπρόδιδαν κληρονομικό έκφυλισμό. Έξήτησε άμέσως να δή το κτήμα το όποιο θα έδινά προίκα στο κορίτσι. Πήγαμε μαζί και τόν το έδειξα. Έμεινε ικανοποιημένος. Έπειτα είτε:

— Θά μου δώσετε άκόμη για να την πάρω ένα κρεβάτι, ένα τραπέζι, ένα άρμαρι και τρεις καρέκλες.

Δεν έφερα καμιά αντίρρηση.

Όσοσο είχε μάν έπαύλαξη άκόμη:

— Όταν θα πεθάνη ή γυναίκα μου, σε ποιόν θα μείνη το κτήμα;

— Σε σένα, φυσικά, τού είπα.

Μου έδωσε το χέρι του ικανοποιημένος. Είμαστε άπολύτως σύμφωνοι. Για το κορίτσι που θα έπαρνε, δεν έφερα καμιά αντίρρηση. Την έπηρε όπως θα άγόραζε μια άγελάδα. "Α, τη φτωχή Ρόζα! Όταν της κατέστησα γνωστή την άπόφασί μου, άναλύθηκε σε δάκρυα. Έπεςε στα πόδια μου κ' άρχισε να με παρακαλή, να στενάξη, να χτυπιέται με άπελπισία. Όταν άπαύτη ή γυναίκες, τίποτα δεν μπορεί να τις παρηγορήση. Τού κάκου. Τη διαβεβαίωσα ότι θα ζήση εύτυχισμένη. Αυτή δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να με άποχωρισθώ. Στο τέλος θύμωσε και τη φοβόρσα ότι θα την πετάξω στο δρόμο. Α-ναγκάστηκε τότε να δεχθώ, άφου πρώτα μου έξήτησε να της έπατρέψω τολάχιστον νάρεται κάθε Κυριακή να με βλέπει.

Τους στεφάνωσα ο ίδιος σ' ένα παρεκκλήσι. Καθ' όλο το διάστημα της λειτουργίας έκλαιγε άπαρηγόρητα. Το ίδιο βράδυ έφυγα για την Τουραίν, όπου έμεινε ο άδελφός μου. Έμεινα εκεί έξη μήνες. Όταν γύρισα, μου είπαν ότι κάθε Κυριακή ή Ρόζα έχοταν στον πύργο μου για να με δή. Τρεις μέρες μετά την έπιστορή μου, ένα πρωί, μου είπαν ότι περμένε κάτω και ζητούσε να με δή. Έντομπε-ταξόν είχε γεννήσει κ' ένα παιδί. Ή φτωχή Ρόζα ήταν άξιολύτητη. Είχε άλλάξει, είχε καταβληθή τόσο πολύ, όστε τρούμαζε να τη γνωρίσω. Θυμήμια ότι φίλησα το παιδάκι της και τη ρώτησα μηχανικά.

— Πώς τα περνάς; Ζής εύτυχισμένη;

Αυτή τότε άναλύθηκε σε λυγμούς και άρχισε να φωνάζει:

— Δεν μπορώ, δεν μπορώ να σάς ξεχάσω! Προτιμώ να πεθάνω, δεν άντέχω πια!

Μου είτε ότι ο άντρας της την έδεσνε άλύπτητα κ' ότι κ' ή πεθερά της της φρονόταν έπίσης βάνασα.

"Επειτα από δυό μέρες ξαναόρθε. Έπεςε κλαίγοντας στα πόδια μου κ' άρχισε να με παρακαλή:

— Σκότώσε με! Σκότώσε με! Δεν θέλω να ξανα-γυρίσω στο σπίτι μου!

"Η κατάσταση αυτή άρχισε να γίνεται άπόρρητη για μένα και για κ' άπαλλάχθω, έφωνα και πήγα και έμεινα άλλους έξη μήνες κοντά στον άδελφό μου.

Όταν ξαναγύρισα, μου είπαν ότι ή Ρόζα πέθανε από μια έβδομάδος άκριβός...

Κατά το διάστημα της άπουσίας μου, κάθε Κυριακή έχοταν στον πύργο μου για να με δή... Έπέθανε άπό μαρσισμό. Φτωχή, φτωχή Ρόζα!

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ζωοφιλία του βασιλέως

Ο διάσημος Άγγλος ζωγράφος σερ Έντβιν Λάντση, ο οποίος διαπρεπε ίδως στα πορτραίτα τών ζών, βρισκόταν κάποτε στη Λισαβόνα. Έκει προσεκήληθη σε μια έορτή της Αββέ. Ο βασιλέας, μίας τόν αντίκρινε, έσπευσε να τόν χαιρετήση και τού είτε την διασημμένη αυτή φράσι:

— Σέρ Έντβιν, δεν φαντάζεστε πόσο χαίρομαι που κάνα την γνωριμία σας. Γιατί είμαι, έρετε, έκαρτωτά ζωοφίλος!...

Ο μπακαλιάρης και ο δούξ

Ένας Γερμανός δούξ είχε έπισκεφθώ κάποτε ένα μοναστήρι του δουκάτου του. Έκει τόν τάξαν διαρκώς μπακαλιάρη. Στο τέλος ο δούξ δεν κρατήθηκε και είτε στον ήγουμενο:

— Έάν έξακολουθήτε, πατερότατε, να τρώτε τόσο συχνά μπακαλιάρη, ύπόσχη φόβος μήπως γίνετε και σεις ο ίδιος μπακαλιάρης καμιά φορά.

— Εάν είνε δυνατόν ένα τέτοιο πράγμα, άπάντησε ο έτοιμολόγος ήγούμενος, τότε πρέπει και σεις να προσέξετε το χοιρινό κρέας, άπό το όποιο, καθώς μαθαίνω, τρώτε πολύ στο παλάτι σας!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Πώς μου μιλάτε έτσι, κύριε, του είπε αυστηρά η 'Ιωάννα. Μόνο στον σύζυγό μου επιτρέπω να με φωνάζει με τόμο μου όνομα.

— Ναι, ξεχάσα, επιθυμώ ο Ροβέρτος. Έχετε σύζυγο;

— Ναι, και σας παρακαλώ να μην το λησμονήσετε αυτό, εφόσον βρισκόσθε εδώ.

— Μου είνε αδύνατον να το λησμονήσω, κυρία μου, αποκρίθηκε ο γραμματέας του Κοντοσταύλου. 'Ακόμα θυμίζω κ' ένα άλλο, ότι πριν απ' αυτόν που έχει σήμερα το δικαίωμα να σε ονομάζει 'Ιωάννα, είχες δώσει μια υπόσχεση σε κάποιον άλλον, ο οποίος ζούσε αρκετόν καιρό κοντά σου. Τό ξεχάσατε αυτό, κυρία;

— 'Ηρθατε εδώ πέρα να μου μιλήσετε για το παρελθόν; του είπε η 'Ιωάννα με αξιοπρέπεια. 'Ισως ο πατέρας μου να σας έδωσε πληροφορίες...

— 'Α, το όμοιολογείτε αυτό;

— 'Αλλ' εγώ, την όποιαν ενδιέφερε η υπόθεση περισσότερο από κάθε άλλον, σας έδωσα ποτέ καμιά υπόσχεση;

— Ο Ροβέρτος έμεινε κάμποσα δευτερόλεπτα σιωπηλός, κυττάζοντας με θαυμασμό την όμοια εκείνη γυναίκα, με τα λαμπρά μάτια και τα κάστανα χείλια, που τον παρατηρούσε κάπως απειλητικά.

— Και όμως κάποτε, της είπε εκείνος, με είχατε αγαπήσει.

— Ποτέ! αποκρίθηκε η 'Ιωάννα με θυμό.

— Τούλάχιστον, εξακολούθησεν ο γραμματέας, αν δεν με αγαπούσατε έσείς, ξεχάστε ότι σας αγαπούσα εγώ.

— Από πού να το ήξερα αυτό; Μηπως σας επέτρεψα να μου το φανερώσετε; 'Αλλωστε τί μ' έννοιζε έμένα γι' αυτό;

— 'Εγώ όμως σας ελάτρενα και σας εποθούσα με όλη τη φλόγα της καρδιάς μου. Ποτέ δεν αγάπησε κανένας άνδρας στη γη γυναίκα τόσο πολύ όσο εγώ εσάς. Σώπα! του φώναξε με προσεκτικόν τόνο η 'Ιωάννα. Με ποιά δικαίωμα μου απευθύνετε αυτά τα λόγια; Ποιός σου έδωσε την άδεια να μιλής στο δωμάτιό μου; Κλείσε το στόμα σου και φύγε άμέσως; 'Ακόμα στέκεσαι εδώ; Θέλεις να φωνάξω για να σε βγάλουν έξω δια της βίας;

— Η φωνή σου θα πήγαιναν χαμένες. Αυτή τη στιγμή είσαι μόνη σου εδώ.

— Και έχεσαι να με εκδίωξης να σε ακούσω χωρίς να θέλω;

— Μπορείτε να με βρίζετε όσο θέλετε, κυρία, αλλά πρέπει να με ακούσετε ως το τέλος. Είχα γίνει τρελλός από την αγάπη σας και δεν εύρισκα πονηρά ήσυχία. 'Όπου κι' αν βρισκόμουν νόμιζα πως είχα μαζί μου τον ήχο της φωνής σου, τη λάμψη των ματιών σου, το άρωμα των μαλλιών σου. Και όταν ακόμα δεν ήμουν μαζί με σας ή με τον πατέρα σας, ένόμιζα ότι άνέπνεα τον αέρα που είχε μυρώσει ή ανάσα σας. Παντού σας παρακολουθούσα με λαχτάρα στην καρδιά και μόλις έβλεπα μια πτυχή απ' τη φούστα σας, μια πλεξίδα απ' τα μαλλιά σας, γινόμουν άμέσως ευτυχισμένος. Τι όμοια όνειρα έπλαθα τότε για τη ζωή μας! Είχα την έλπίδα ότι μια μέρα θα μάς έβανε στην ιδέα σας πως θα σ' έκανα γυναίκα μου. 'Εξαφνα όμως σας είδα νύφη στο πλάι ενός άλλου, που έκλειρε την καρδιά σας και σπάρξε τη δική μου...

— Ψεύδεις, κύριε, τον διέκοψε με αγανάκτηση η 'Ιωάννα, εγώ την καρδιά μου την έδωκα χάρισμα, δεν μου την πήρε κανένας με το στανό. Τον άνδρα μου τον αγαπούσα και τον πήρα, αυτό ήταν όλο. 'Απορώ μάλιστα, πως έχετε την αναίδειαν να μου λες αυτά τα πράγματα. Φύγε, δεν μπορώ πια να σ' ακούω...

— 'Οφείλετε να με ακούσετε, κυρία μου, γιατί δεν σας τα είπα όλα ακόμα. Λοιπόν ύστερα από αυτό το άνέλπιστο περιστατικό έπεσα άρρωστος βαριά και περιμένα το θάνατο. 'Η άσπερσία μου ήταν απερίγραπτη, γιατί εξακολουθούσα ακόμα να σας αγαπώ, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. 'Εξαφνα όμως μια μέρα άρχισα να παίρνω επάνω μου. 'Εποθούσα τη ζωή εγώ που την περασμένη

'Η θλίψη της 'Ιωάννας ήταν βαριά, άβυσσική.

— Ψεύδεις, κύριε, τον διέκοψε με αγανάκτηση η 'Ιωάννα, εγώ την καρδιά μου την έδωκα χάρισμα, δεν μου την πήρε κανένας με το στανό. Τον άνδρα μου τον αγαπούσα και τον πήρα, αυτό ήταν όλο. 'Απορώ μάλιστα, πως έχετε την αναίδειαν να μου λες αυτά τα πράγματα. Φύγε, δεν μπορώ πια να σ' ακούω...

μέρα προσκαλούσα κοντά μου το θάνατο.

Και ξέρετε ποιά ήταν εκείνο που με άναζω-

γονούσε και με άνασταίσε; 'Ηθελα να αποκτήσω ένα όνομα τόσο μεγάλο, που να σας θαμώσω με τη φήμη μου, να σας καταπλήξω με τα αξιοματά μου.

— Δεν μ' είχατε γνωρίσει καλά, απάντησε εκείνη.

Μάθετε ότι στην καρδιά μου δεν υπάρχει θέσις για άλλο πρόσωπο. Κανέναν άλλον δεν αγαπώ στον κόσμο από τον άνδρα μου!

Αυτός είνε ή μοναδική μου χαρά και εύτυχία. Και δεν θα σας έδω ποτέ σημασία και βασιλιάς ακόμα να γινόσαστε...

— Ξέχασα, κυρία μου, να σας πω ότι μου έμεινε και μια άλλη έλπίδα ακόμα. Σκέφτηκα ότι μπορούσα να σκοτώσω τον άνδρα που αγαπούσατε.

— Μα αυτό είνε άτιμο!...

— Τίποτε δεν είνε άτιμο, όταν υπάρχει στη μέση έρωτας...

— Ο Ροβέρτος σάπασε για μια στιγμή κ' έπειτα εξακολούθησε να μιλά παράφορα έξαφν:

— Σε αγαπούσα και σε αγαπώ ακόμα. Σε αγαπώ τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά. 'Από όχτω χρόνων ήρθε να πνίξω στην καρδιά μου αυτόν τον έρωτα, αλλά δεν μπορώ. Θα με τρελλάνει ή αγάπη σου, 'Ιωάννα, θα με θανατώσει. Δεν θα καταλάβεις; Σε λατρεύω. 'Αγάπησέ με κ' εσύ...

— Ο Ροβέρτος θέλησε να της πιάσει το χέρι, αλλά έκλεισε άπιστοχόρησε με τη βδελυγιά ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

— Ο Ροβέρτος τότε έπεσε στα πόδια της γονατώντας λέγοντας:

— Είσα όμορφότερη από κάθε άλλη φορά. Σε αγαπώ μ' όλη την περιφρόνησή σου, σε αγαπώ μ' όλη την άπιστοφροσύνη σου. Σε αγαπώ μ' όλη την καρδιά μου, σε αγαπώ και θα γίνης δική μου.

— Σήκω επάνω και φύγε άμέσως.

— 'Αφησέ με ακόμα λίγο στα πόδια σου.

— Σε περιφρονώ.

— 'Ακουσέ με...

— Πάψε!... Μου προξενείς φρίκη!

— Είσα λοιπόν τόσο σκληρή;

— Μάλιστα πολύ σκληρή.

— Καλά, είνε σημανόμενος ο Ροβέρτος. Θα γίνω κ' εγώ σκληρός απέναντί σας. Μου συντρίβετε την καρδιά μου, θα συντρίγω κ' εγώ τη δική σας.

— 'Ατιμε! 'Απειλείς μια άνιστοφροσύνη γυναίκα;

— Φταίω εγώ αν αγαπάτε τον άνδρα που μου μισώ κι' αν ή έκδικση που έτοι-

μάζω βαρύνει κ' εσάς;

— Δεν θα πειράξετε τον άνδρά μου. Θα τον ύπερασπισθώ μόνη μου.

— Ποτέ!

— 'Ακούστε να σας πω ακόμα κάτι τι. Δεν πρόκειται πια να σας μιλήσω για έρωτα, μη φοβόσαστε. 'Ενα τρομερό έγκλημα διαπράχθηκε προ έννέα ετών και κατετάραξε τον κόσμο. 'Ενας γέρος εύκατρίτης, ο μαρκήσιος Βάζας, έδολοφονήθηκε μέσα στο δάσος. Τό θυμάστε, κυρία μου;

— Τό θυμάμαι, αλλά γιατί μου τό αναφέρετε αυτό;

— Έχετε λίγη ύπομονη και θα τό μάθετε. 'Ισως δεν έμάθατε ποτέ ποιός ήταν ο δολοφόνος.

— Τό έμαθα, όνομάζεται κόμης Κανδάλ.

— Ξέρετε ακόμη ότι ο άνανδρος αυτός καθήρεθη από την τάξη των ευγενών και κατεδικάσθη να κρεμασθή;

— Τό ξέρω, αλλά τί μ' ενδιαφέρουν έμένα αυτά τα πράγματα;

— Σας ενδιαφέρουν και πολύ μάλιστα, όπως θα ίδιθε παρακάτω.

Λοιπόν ο δολοφόνος του γέρον, ο κόμης Κανδάλ, καθήρεθη και εκρεμάσθη, αλλά δεν απέθανε! Βρίσκειται ακόμα στη ζωή, όπως έσείς, ο σύζυγός σας...

— 'Α, έξαφν λούθησε ο Ροβέρτος γελάοντας δυνατά, ο άνθρωπος αυτός έχει μια πολύ παράδοξη ιστορία, που ούτε εγώ ο ίδιος δεν θα την έπίστευα, αν δεν μου τη δηγόταν χτες με όλες τις λεπτομέρειές της, ο διάσημος διδάσκαλός μου, 'Αμβρόσιος Παρέ, στον όποιον μόνον έχω πλήρη έμπιστοσύνη.

— 'Ο 'Αμβρόσιος Παρέ! φώναξε η 'Ιωάννα άναπνώνοντας.

— Μάλιστα, κυρία μου. Φαίνεται λοιπόν ότι είχαν ξεκρεμάσει τον κακοήγο πριν βγή ή τελευταία πνοή του.

('Ακολουθεί).

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CLAUDE ORVAL

ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΠΟΚΕΡ

— Ο σέριφφ! Τζιμ Στάρκ άνοιξε όμορφα την πόρτα του μπαρ και μπήκε μέσα. Τίναξε το γυνάκι τ' ό γουνέιο πανοφύρι του, έβγαλε τα χονδρά γάντια του και πλήσιασε στον πάγκο, όπου άδειασε μονορούφι ένα ποτήρι ούισκυ. Έπειτα έβριξε μια ματιά γύρω του κ' επιθεώρησε την αίθουσα. Μη βλέποντας όμως τίποτε ήσυχιο, πλήσιασε ήσυχως στη μέση της αίθουσας, όπου έκαμε μια θεόρατη θεομύστρα. 'Απ' εκεί όμως ο σέριφφ είδε μερικούς ύπαιτους τύπους, πρόγμα που τον έκανε να σνοφορησθή.

— 'Αυτόσο έκρινε τη συγκίνησή του και μπήκε στην διπλανή αίθουσα, όπου ένως φωνόηχατος τραγουδούσε βραχνισμένα διάφορα τραγούδια για τους χορευτές, οι όποιοι με τις βαρείς μπότες τους έκαναν να τραντάζεται το πάτωμα. 'Όταν τελείωσε κ' εκεί την επιθεώρησή του, ξαναγύρισε στην πρώτη αίθουσα και στάθηκε κοιτάζοντας ποτέ τις έλαφρες γυναίκες, που μ' όλη τα φτερισμένα τους δεν κατόρθωναν να κρύψουν τις εντύσεις του προσώπου του και που γύριζαν άπο τραπέζι σε τραπέζι, απαντώντας στις βουλιχίες και στα βρωμύγια των άνδρών μ' ένα στερεότυπο χαμόγελο και ατέ τους τραγείς έκτονος ανθρώπων, χροσολήνες, άπλως έργατες και κακοποιούς, που είχαν πάει στο μπαρ για να ξεχάσουν μέσα στο ποτό και το κρασί, την σκληρή δουλειά, τις απογοητεύσεις του και να πνίξουν την νοσταλγία της μακρινής πατρίδας του.

Έκρινε τη στιγμή τρεις άνδρες που έπαιζαν χαρτιά ειςάν τον Τζιμ Στάρκ και τον προσκάλεσαν κοντά τους. 'Ηταν ή συνηθισμένη του παρέα. 'Ο σέριφφ πλήσιασε, έβριξε θερμά τα χείλια τους και κήθηκε λέγοντας ειθίμα:

— Έλάτε, θα παίξω κ' εγώ τέταρτος στο πόκερ σας. Τον νοήν σας όμως στα δολλάρια σας, γιατί καταλαβαίνω πως έχετε διαβολομένη τύχη άπάντη.

Και άρχισε να παίζει. Σαφνικά, σε μια στιγμή άκούσθηκαν απ' όλη τα τραπέζια άγριες φωνές.

— Την πόρτα! Κλείσ' την πόρτα!

— Ένας καινούργιος πελάτης είχε μπή μέσα στο μπαρ και, καθώς κοινοστάθηκε μια στιγμή, ξεχνώντας να κλείσει την πόρτα όλη σκεδόν ξεπαύσιν.

Τότε αυτός της έδωσε μια δυνατή σπρωξιά και την έβλεψε με βόλντο. 'Επειτα πλήσιασε στον πάγκο και διάταξε με φωνή βαρύνη:

— Ούισκυ!

Πέταξε ένα χαρτονόμισμα στον πάγκο, άρπαξε ένα μπινιάκι απ' τα χείρα του σερβιτόρου και γέμισε ένα ποτήρι που τ' άδειασε ρεμιάς. Ξαναγέμισε και ξανάπνε πάλι μονορούφι, φανερών άποκαυμένους κ' έτοιμους να σπριαστή καταγής. Γαντζώθηκε στο γάλβανο στήριγμα του μπαρ και άδειασε άλλα δυο ποτήρια ούισκυ. Τότε μόνο συνήλασε κάπως και για πρώτη φορά κίτταξε γύρω του. 'Αμέσως τα μάτια του έπεσαν στον Τζιμ Στάρκ και την παρέα του και έλαμψαν με μια παράξενη έκφραση. Παραμέρισε βάναντα μια γυναίκα που τον είχε διπλοήσει και προχώρησε προς τα μέσα και πήγε στο ταμείο. 'Εκεί έβγαλε από την τσέπη του μια δερμάτινη σακούλτσα γεμάτη με χρυσόσχη και την πέταξε στον ταμιά, ο όποιος την έβρισε και τού μετρησε ένα αντίστοιχο ποσόν με μάρκες. 'Εκείνος τις πήρε και, κρατώντας τις στις χούφτες του, πλήσιασε άποδοκλήτος στο τραπέζι της συντροφιάς του Τζιμ Στάρκ, και παίρνοντας μια καρέκλα σόησε:

— Με θέλετε και μένα για πέμπτον;

Και άράδιασε στο τραπέζι τις μάρκες του.

Κανείς δεν έφερε αντίρρηση. 'Αλλως τε ο Τζιμ Στάρκ, ο όποιος είχε πραγματική διαβολομένη τύχη εκείνη τη βραδιά, είχε μαζέψει κ' ένα γύρο δια σκεδόν τα λεφτά της παρέας του. Τού άπάντησαν λοιπόν μ' ένα καταρατικό κοίτημα τού κεφαλιού.

— Έχασα, σέριφφ.

— Ο Τζιμ τού πέταξε τις χειροπέδες και βγήκε και οι δυο έβω, ένα οι καρατάμιντοι παραμέριζαν με πρόσωπα λυπημένα.

Τό καινήτο το παιδί είπαι κάποιος. Τραβίει κατ' έξοχον για την κομψία.

Για μερικά λεπτά της ώρας όμοια απλόχευσε. Έπειτα κατένε γνώσε στο τραπέζι του και καγεί δεν πρόσεξε ότι ή τσάντα του καπνός που άνέβαιναν προς την όροφή έπαισαν το στήμα της ήπλητίας μιας κομψιάς.

— 'Αλλά στο κείμενο αυτό ήταν μια φωτογραφία του καταζητουμένου. Δεν έμεινε καμιά άμφοβία στον άστυνόμο. 'Ο άγνωστος συμπαίκτης του ήταν ο καταζητούμενος φυγόδικος. Παρ' όλη την πικρή κ' άχτένιστη γενειάδα του, ή όποια έκρινε την πραγματική του φησιγνωμία, τον άνεγνώρισε.

Βλοσυρός τότε και με ύφος άποφασιστικό ο Τζιμ Στάρκ σηκώθηκε και με τό χέρι στο περίστρόφό του που κρεμόταν απ' τη ζώνη του, είπε:

— Μια στιγμή, κύριοι!

— Ο τόνος της φωνής του ήταν τέτοιος, ώστε κίνησε την γενική προσοχή και πολλοί θαμώνες απ' τα άλλα τραπέζια σηκώθηκαν κ' έπλησίασαν.

Τότε ο Τζιμ έσπινε προς τον άγνωστο και τον ρώτησε:

— Δεν μου κάνεις την χάρι να πής ποιά είσαι;

— Άμέσως μια σιγή νεκρική απλώθηκε σ' όλη την αίθουσα. Έπειτα πολλοί άρχισαν να σιγοφιδιούζουν:

— Μα αυτός είνε ο Τζέιμς Μπάρνετ!... Πώς διάβολο ήρθε να πέση μέσ' στα χείρα του!...

— Ο σέριφφ άκούσε τα ψιθυρίσματα αυτά! 'Ακούσε όμως και κάτι άλλα ψιθυρίσματα που έλεγαν:

— Δεν πρέπει ν' άφήσουμε να τον πιάση εδώ μέσα.

Και οι δεύτεροι αυτοί ψιθυρίσμοι έκαναν τον Τζιμ να κοινοσταθή. Την στιγμή άκριβώς που άνοιγε το στόμα του για να διατάξη τον φυγόδικο να παραδοθή, γύρισε και κίτταξε προσεκτικά τους άνδρους που είχαν μαζένη γύρω του και άμέσως έννοιωσε τις έχθρικές διαθέσεις τους. Κατάλαβε πως ήταν δύσκολο κ' επικίνδυνο, αν όχι άδύνατο, να συλλάβη εκεί μέσα τον φυγόδικο. Τότε ξανακόθισε άμφο-άμφο και μονομούρισε μ' ένα χαμόγελο βιασμένο.

— Κ' έπειτα, να σού πω! Στο κάτω-κάτω δεν έχει και τόσο σημασία. Δεν είνε ανάγκη να ξερω το όνομά σου για να σου κερδίσω τα λεφτά σου.

Και άρχισε το παιχνίδι. Με τρία κόλλα ο σέριφφ κέρδισε όλα τα λεφτά του νέου σωματάκου του. Τώρα ήταν μάλιστα ή σειρά εκείνου να μοιράση τα χαρτιά. Πήρε την τραπουλιαν, αλλά προτού μοιράση τα χαρτιά, σταμάτησε και είπε:

— Στάσου, σέριφφ. Πριν αναβίξω τα χαρτιά σου έχω να σου κάνω μια πρόταση. Πριν από λίγα λεπτά έδειξες πως κατάλαβες ποιός είμαι. Τώρα σου λέω κ' εγώ πως είμαι πραγματικά εκείνος που φαντάσθηκες και που καταζητείς τόσον καιρό. Μου κέρδισες όλα τα λεφτά μου... Πάει καλά. Μου μένει όμως ή έλευθερία μου, την όποια μπορώ να ύπερασπισθώ και να βγω νικητής. Λοιπόν, επειδή δεν έχω άλλα λεφτά, σου προτείνω να παίξουμε την έλευθερία μου. 'Αν κερδίσω, θα μου δώσης πίσω τα λεφτά μου. 'Αν χάσω, θ' άπλώσω μόνος μου τα χείρα μου για να μου περάσης τις χειροπέδες σου και θα σ' ακολουθήσω στη φυλακή!... Δέχεσαι;

Τό πρόσωπο του φυγόδικου, καθώς μιλούσε, ήταν ήρεμο, αλλά τα μάτια του πετούσαν άστραπές. Τό ένα χέρι του τού είχε κάτω από τό τραπέζι. 'Ο Τζιμ Στάρκ κατάλαβε πως τό άόρατο εκείνο χέρι κατάρσε ένα προέσχημα με την κίνηση γροισμένη κατεπάνω του κ' έτοιμη να τον στείλμ μια σφαίρα.

— Δέχομαι, είπε άποφασιστικά.

Οι περιεργοί πλησίασαν πάλι κοντά γύρω τους. 'Ο Μπάρνετ μοιράσε τα χαρτιά και, όταν τα κίτταξαν όλοι, ρώτησε:

— Πόσα φύλλα;

— Σερβί, απήντησε ο Τζιμ.

— Έγώ παίρνω τρία.

Φαίν' τού άσσαν είπε πάλι ο Τζιμ και άράδιασε στο τραπέζι τα χαρτιά του.

— Ο Τζέιμς άπλωσε κ' αυτός τα όκιά του και χωρίς να λογασιολιγί στο πρόσωπό του ή παραμυχη συγκίνηση, είπε ήρεμα στον άστυνόμο:

— Έχασα, σέριφφ.

— Ο Τζιμ τού πέταξε τις χειροπέδες και βγήκε και οι δυο έβω, ένα οι καρατάμιντοι παραμέριζαν με πρόσωπα λυπημένα.

Τό καινήτο το παιδί είπαι κάποιος. Τραβίει κατ' έξοχον για την κομψία.

Για μερικά λεπτά της ώρας όμοια όμοια απλόχευσε. Έπειτα κατένε γνώσε στο τραπέζι του και καγεί δεν πρόσεξε ότι ή τσάντα του καπνός που άνέβαιναν προς την όροφή έπαισαν το στήμα της ήπλητίας μιας κομψιάς.

— 'Αλλά στο κείμενο αυτό ήταν μια φωτογραφία του καταζητουμένου. Δεν έμεινε καμιά άμφοβία στον άστυνόμο. 'Ο άγνωστος συμπαίκτης του ήταν ο καταζητούμενος φυγόδικος. Παρ' όλη την πικρή κ' άχτένιστη γενειάδα του, ή όποια έκρινε την πραγματική του φησιγνωμία, τον άνεγνώρισε.

Βλοσυρός τότε και με ύφος άποφασιστικό ο Τζιμ Στάρκ σηκώθηκε και με τό χέρι στο περίστρόφό του που κρεμόταν απ' τη ζώνη του, είπε:

— Μια στιγμή, κύριοι!

— Ο τόνος της φωνής του ήταν τέτοιος, ώστε κίνησε την γενική προσοχή και πολλοί θαμώνες απ' τα άλλα τραπέζια σηκώθηκαν κ' έπλησίασαν.

Τότε ο Τζιμ έσπινε προς τον άγνωστο και τον ρώτησε:

— Δεν μου κάνεις την χάρι να πής ποιά είσαι;

— Άμέσως μια σιγή νεκρική απλώθηκε σ' όλη την αίθουσα. Έπειτα πολλοί άρχισαν να σιγοφιδιούζουν:

— Μα αυτός είνε ο Τζέιμς Μπάρνετ!... Πώς διάβολο ήρθε να πέση μέσ' στα χείρα του!...

— Ο σέριφφ άκούσε τα ψιθυρίσματα αυτά! 'Ακούσε όμως και κάτι άλλα ψιθυρίσματα που έλεγαν:

— Δεν πρέπει ν' άφήσουμε να τον πιάση εδώ μέσα.

ΤΟΥ CLAUDE ORVAL

ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΠΟΚΕΡ

— Ο σέριφφ! Τζιμ Στάρκ άνοιξε όμορφα την πόρτα του μπαρ και μπήκε μέσα. Τίναξε το γυνάκι τ' ό γουνέιο πανοφύρι του, έβγαλε τα χονδρά γάντια του και πλήσιασε στον πάγκο, όπου άδειασε μονορούφι ένα ποτήρι ούισκυ. Έπειτα έβριξε μια ματιά γύρω του κ' επιθεώρησε την αίθουσα. Μη βλέποντας όμως τίποτε ήσυχιο, πλήσιασε ήσυχως στη μέση της αίθουσας, όπου έκαμε μια θεόρατη θεομύστρα. 'Απ' εκεί όμως ο σέριφφ είδε μερικούς ύπαιτους τύπους, πρόγμα που τον έκανε να σνοφορησθή.

— 'Αυτόσο έκρινε τη συγκίνησή του και μπήκε στην διπλανή αίθουσα, όπου ένως φωνόηχατος τραγουδούσε βραχνισμένα διάφορα τραγούδια για τους χορευτές, οι όποιοι με τις βαρείς μπότες τους έκαναν να τραντάζεται το πάτωμα. 'Όταν τελείωσε κ' εκεί την επιθεώρησή του, ξαναγύρισε στην πρώτη αίθουσα και στάθηκε κοιτάζοντας ποτέ τις έλαφρες γυναίκες, που μ' όλη τα φτερισμένα τους δεν κατόρθωναν να κρύψουν τις εντύσεις του προσώπου του και που γύριζαν άπο τραπέζι σε τραπέζι, απαντώντας στις βουλιχίες και στα βρωμύγια των άνδρών μ' ένα στερεότυπο χαμόγελο και ατέ τους τραγείς έκτονος ανθρώπων, χροσολήνες, άπλως έργατες και κακοποιούς, που είχαν πάει στο μπαρ για να ξεχάσουν μέσα στο ποτό και το κρασί, την σκληρή δουλειά, τις απογοητεύσεις του και να πνίξουν την νοσταλγία της μακρινής πατρίδας του.

Έκρινε τη στιγμή τρεις άνδρες που έπαιζαν χαρτιά ειςάν τον Τζιμ Στάρκ και τον προσκάλεσαν κοντά τους. 'Ηταν ή συνηθισμένη του παρέα. 'Ο σέριφφ πλήσιασε, έβριξε θερμά τα χείλια τους και κήθηκε λέγοντας ειθίμα:

— Έλάτε, θα παίξω κ' εγώ τέταρτος στο πόκερ σας. Τον νοήν σας όμως στα δολλάρια σας, γιατί καταλαβαίνω πως έχετε διαβολομένη τύχη άπάντη.

Και άρχισε να παίζει. Σαφνικά, σε μια στιγμή άκούσθηκαν απ' όλη τα τραπέζια άγριες φωνές.

— Την πόρτα! Κλείσ' την πόρτα!

— Ένας καινούργιος πελάτης είχε μπή μέσα στο μπαρ και, καθώς κοινοστάθηκε μια στιγμή, ξεχνώντας να κλείσει την πόρτα όλη σκεδόν ξεπαύσιν.

Τότε αυτός της έδωσε μια δυνατή σπρωξιά και την έβλεψε με βόλντο. 'Επειτα πλήσιασε στον πάγκο και διάταξε με φωνή βαρύνη:

— Ούισκυ!

Πέταξε ένα χαρτονόμισμα στον πάγκο, άρπαξε ένα μπινιάκι απ' τα χείρα του σερβιτόρου και γέμισε ένα ποτήρι που τ' άδειασε ρεμιάς. Ξαναγέμισε και ξανάπνε πάλι μονορούφι, φανερών άποκαυμένους κ' έτοιμους να σπριαστή καταγής. Γαντζώθηκε στο γάλβανο στήριγμα του μπαρ και άδειασε άλλα δυο ποτήρια ούισκυ. Τότε μόνο συνήλασε κάπως και για πρώτη φορά κίτταξε γύρω του. 'Αμέσως τα μάτια του έπεσαν στον Τζιμ Στάρκ και την παρέα του και έλαμψαν με μια παράξενη έκφραση. Παραμέρισε βάναντα μια γυναίκα που τον είχε διπλοήσει και προχώρησε προς τα μέσα και πήγε στο ταμείο. 'Εκεί έβγαλε από την τσέπη του μια δερμάτινη σακούλτσα γεμάτη με χρυσόσχη και την πέταξε στον ταμιά, ο όποιος την έβρι

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ART

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ BRITANNIA & JUPITER

Από 950 δραχμάς και άνω
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ
ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 13Δ
ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΘΜΝΙΔΡΟΛ

Εξελείφει εντός τριών ημερών την πλέον επίμονον εφίδρωση, χωρίς να κηλιδωθεί τα εσώρουχα και χωρίς να ερεθίση το δέρμα, όπως συμβαίνει με τα λοιπά του είδους αυτού προϊόντα.
Είνε το μόνον προϊόν, το ήγυγιμένον ως εντελώς άβλαβές, πωλείται δέ εντός σωληναρίων υπό μορφήν κρέμας.
Πωλείται εις όλα τα καλά Φαρμακεία και Μυροπωλεία.
Γενικός πράκτωρ διά την Ελλάδα
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ
Στοά Πεσματζόγλου 3, Αθήναι.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ίδου έν μεταφράσει τι ελεπν ο γνωστός μεγάλος χημικός της Γερμανίας Dr. Kurt Zimmmermann κατά τόν πρό ήμερών έν Βερολίνο λόγον του περί των Γερμανικών βαφών ύφασμάτων «ARTI»:
«Ες μία λίαν σοβαρά και σπουδαιοτάτη περίοδος της Γερμανικής Χημείας πρέπει να θεωρηθῇ και η σύνθεσις των βαφών ύφασμάτων σήματος «ARTI», η αφάνταστος επιτυχία των οποίων έχει απασχολήσει επί καιρόν τόν παγκόσμιον τύπον. Τα συστατικά των βαφών «ARTI», Κύριοι, δέν μās είνε απολύτως γνωστά, διότι τό εργοστάσιον κρατεί αυστηρώς μυστικόν τό έν έν των συστατικών τούτων. Καότιν όμως γενομένων κατ' επανάληψιν πειραμάτων απέδειχθη ότι πάντως τα συστατικά των βαφών «ARTI» είνε τοιαύτα ώστε τό βαφόμενον ύφασμα αποδεδειγμένως να μήν υφίσταται την παραμικράν βλάβην, να προσλαμβάνη δυνι καινούργους, να δύναται να πλένεται χωρίς τό ξεβάφη και να εκτίθεται εις τόν ήλιον χωρίς να υφίσταται καμμίαν απολύτως αλλοίωσιν του χρωματισμού. Λόγω των μεγάλων τούτων ποτετημάτων ως και της απλουστάτης χρήσεώς των, οι βαφαί «ARTI» κατέκτησαν κυριολεκτικώς τόν κόσμον όλον. Η τοιαύτη επιτυχία των βαφών «ARTI» επέφερε βεβαίως μεγάλον κλονισμόν εις τά βαφεία, διότι σήμερον ο κόσμος δέν δίδει πλέον τά φορέματά του εις τά βαφεία, άλλα τά βάφει μόνος του με βαφάς «ARTI».
Αί Γερμανικαί βαφαί «ARTI» πωλούνται εις τά Φαρμακεία και τά Έμπορικά της συνοικίας σας.
Γενικός Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης
ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ — Αθήναι — Λέκκα 21α

ΚΡΕΜΑ ΠΙΚΡΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ
(Σήμα κατατεθέν)
Είνε άφρός πικραμυγδαλού, ή μόνη κρέμα που θα σας αφαιρέση τας ρυτίδας και θα σας προφυλάξη τό πρόσωπον από τόν καύσωνα του καλοκαιριού.
Ζητήσατέ την παντού
Κεντρική Αποθήκη Φαρμακείον ΚΑΤΣΑΡΗ & ΡΕΡΑ
Γονία Πατησίων 17 και Βερατζέρου
Τα προηγούμενα φύλλα του «Μπουκέτου» τιμώνται προς 3 δραχμάς έκαστον.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΡΣΩΝ

Η μόνη έν Ελλάδα συστηματικώς οργανωμένη Σχολή.
Παράρτημα Αθηνών, Όδός Αχαρνών 48 β
Υπό την Διεύθυνσιν της Κας ΜΠΛΟΝΤ
ΑΝΩΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ, ΓΥΝ. ΚΑΠΕΛΩΝ, ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ, ΑΝΘΡΩΝ
Διδασκαλία παρ' ειδικών καθηγητών και καθηγητριών της Σχολής δι' άπλης και εκλαϊκευμένης μεθόδου. Καταρτίζονται άριστάτα μαθήτρια εντός τριών μηνών.
Ειδικά μαθήματα δι' αλληλογραφίας.
Ιδιαίτερα πρακτική εξάσκηση εις τό πρότυπον άτελιές της Σχολής.
ΔΙΠΛΩΜΑ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ
Είς τό πρότυπον άτελιές της Σχολής γίνονται δεκταί παραγγελίαι φορεμάτων, καπέλλων και άνθέων.
Τμήμα εκτελέσεως ΠΑΤΡΟΝ επί παραγγελία και επί μέτρο.

ΙΩΝΙΔΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΛΑΙΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΓΑΛΛΑΣΤΩΝΟΣ 2

ΔΗΛΩΣΙΣ

Αί άναλαμβάνόμεναι έργασ αι εκτελούνται άποκλειστικώς από Έλαιοχρώματα, Βερνίκια και Ριπολίνας του πενημισμένου Αγγλικού Έργοστασίου
THOS PARSONS & SONS
Οίκος ίδρυθείς τό 1802 έν Λονδ.ν
Μεγάλη παρακαταθήκη των άνωτέρω ειδών

66 ΜΙΛΙΑ ΜΕ ΕΝΑ ΓΑΛΛΟΝΤΟΝ ΒΕΝΖΙΝΗΣ

Ο κ. WALTER CRITCHLOW, 1769 E ST., WHEATON ILL. U. S.A. κατέχει δίπλωμα ευρεσιτεχνίας διά μίαν νέαν συσκευήν αποφέρουσαν οικονομίαν εις την καύσιν βενζίνης, έφ' έμποδίζει ταυτόχρονα τόν σηματοποιούν κάπνα εις την μηχανήν, προσαρμολογήσιν εις όλα τα αυτοκίνητα και τας βενζινοκίνητους μηχανάς.

Τα αυτοκίνητα Φορντ με αυτήν την συσκευήν διανύουν 66 μίλια με έν γαλλόνιον. Τό νέον Φορντ 55 μίλια. Άλλα αυτοκίνητα επιτυχύνουν μεγαλύτεραν οικονομίαν φθάνουσιν τό 1)2 ή τό 1)4 της κατανάλώσεως.

Ο κ. CRITCHLOW αποστέλλει μίαν συσκευήν δωρεάν ως δείγμα διά την εισαγωγήν και ζητεί αποκλειστικούς πράκτορας κατά περιφέρειας ή πόλεις, οι οποίοι θα έχουν κέρδος 250—1000 δολάρια κατά μήνα.

Γράψατε σήμερα άγγλικά ή την διεύθυνσιν: W. CRITCHLOW, 1769 E ST., WHEATON ILL. U.S.A.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστώμεν την τελευταίον Όφθαλμολογικήν Κλινικήν του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Υφηγητού της Όφθαλμολογίας έν τή Πανεπιστημίω.
27 Μενάνδρου 27 Αθήναι. Τηλ. 1-68

Αυτό είναι τό

ΣΟΥΡΑΖΟΥΤΑΛ

τό αγαπημένο μου ιτονωτικό.
Μ' αυτό, επανέφερα την όρεξι που μου Ήλειπε, κι' απέκτησα δυνάμεις και ρόδινο χρώμα, τό χρώμα της υγείας.

ΑΧ Η ΜΕΣΗ ΜΟΥ!

Υποφέρετε από ρευματισμούς. Μη δοκιμάσετε τά διάφορα κομπογιαννίτικα μέσα, άλλα αγοράσατε άμέσως την

ΔΙΑΛΥΣΙΝ ΣΠΙΡΟΣΑΛ

ή οποία δι' έντριβδών εισδύει εις τό πάσχον μέρος. Εδρίσκειαι εις τό φαρμακείο.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΝ

Η

“ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΓΝΩΜΗ

Καθημερινή μεσημβρινή

νή Έφημερίς

Μη άνήκουσα εις κανέν

κόμμα.

ΤΟ ΥΔΩΡ ΝΤΙΕΟΡ

Δέν είνε μόνον τό όνειρώδες μεταξύ των αποφιλοτικών, αφού χωρίς να παρουσιάζη καμμίαν όσσην εξαλείφει εντός ενός λεπτού τά τρίχας της επιδερμίδος, άλλ' είνε συνάμα τό οικονομικώτερον, διότι έν τέταρτον του φιλιδίου, εις τό όποιον περιέχεται, άρκεί διά να απαλλαγί τις από τάς τρίχας των χειρών και των βραχιόνων.

Πωλείται εις όλα τα Μυροπωλεία και Φαρμακεία.

Γενικός αντιπρόσωπος διά την Ελλάδα

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ

Στοά Πεσματζόγλου, Αθήναι.

Poudre de Beauté

Crème de Beauté

ΚΡΕΜΑ και ΠΟΥΔΡΑ καλλυντικά της παγκοσμίου μάγκας “ZIBBS” παρασκευασμένα με άσύγκριτον επιμέλειαν, άπαραίτητα εις κάθε γυναίκα έπιθυμούσαν να διατηρήσιν τό πρόσωπόν της νεανικόν και ώραιον.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Ι. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΙΘ. 3.

ΑΘΗΝΑΙ

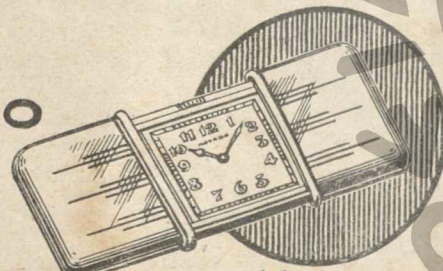
Αγοράζονται εις καλήν τιμήν βιβλία και ολοκληρωί βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τά γραφεία μας.

ΜΟΝΑΔΟ

Η τελευταία λέξις της ωρολογοποιίας

ΚΛΕΙΣΤΟ

ERMETO
PATEND

ΑΝΟΙΚΤΟ

Μονοί αντιπρόσωποι διά την Ελλάδα
ΜΑΡΚΟΥ Κ ΤΣΑΜΠΟΥΛΑΣ
ΕΡΜΟΥ 20

ΑΠΟ ΑΥΤΟ!

Δι' ἐμέ εἶναι τό καλλίτερον.
Ὅφειλω τήν Σωτηρίαν μου στήν χρῆσιν
τοῦ δαυμασίου αὐτοῦ καθαρτικοῦ, στήν
γνησία Μαγνησία Σ. Πελλεγρίνο, καί τήν
συμπαῶ ὡς προσφιλέστατον φίλου!
Εἰς τήν μάρκαν τοῦ Προσκυνητοῦ «Ρω-
del» δά δίδω πάντα τήν προτίμησιν.

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ

LABORATORIO CHIMICO-FARMACEUTICO MODERNO, TORINO
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Θ. Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τήν Ἑλλάδα :
Θεόδωρος Σ. Βασιλείαδης, Εὐριπίδου 6—Ἀθήναι.